

நீலவு வரும் வேளை

சத்யா இராஜ்குமார்

நீலங் பரும் பேராள

1

அந்தப் பத்து நிமிடங்களுக்குள் பல முறை விசா
லாட்சி வீட்டுக்கும், வாசலுக்கும் மாறி மாறி நடந்து
விட்டார், அதே போல மணி பார்ப்பதும்.

தாயின் செய்கையில் அவரது மகன் சுரேஷ் சிரிக்க,
“என்னடா?” என்று சற்றுக் கோபத்துடன் கேட்டார் அவர்.

“ஏம்மா இப்பிடி இருக்கீங்க?”

“எப்பிடி?”

“பின்ன நீங்க எத்தன தடவ நடந்தாலும் உங்க மக வரணுமேம்மா?”

மகன் சொல்வதிலிருந்த நியாயம் புரிந்தாலும் அதை மனம் ஒத்துக்கொள்ள மறுக்க, “அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும் நீ கிளம்பற வேலையப் பாரு” என்றார்.

“என்னது கிளம்பறதா? அது சரிதான் இவ்வளவு நேரமாக் கிளம்பி உக்காந்து தூங்கின டயர்ட் போக ணும்னா இன்னொரு தடவ கிளம்பித்தான் ஆகணும்” என்ற மகனது புலம்பலில் விசாலாட்சிக்குச் சிரிப்பும் கோபமும் ஒரு சேர வந்தன.

“அம்மா நான் வேணும்னா ஒண்ணு செய்யட்டுமா?” என்ற மகனிடம் “என்னடா?” என்று கேட்டார்.

“நான் போய் கொஞ்சம் படுத்தே தூங்கறேன், போகும் போது வந்து எழுப்பங்க.”

என்ன நக்கலா என்று கேட்கப் போனவர் ஹாலில் இருந்த டெலிபோன் ஒலிக்க வேகமாகச் சென்று எடுத்துக் காதில் வைத்தார். எதிர்பார்த்தது போலவே மகள் தான்.

“என்னடி, நீ உன் மனசுல என்னதான் நினைச்சுட் டிருக்க?”

“அதக் கொஞ்சம் முன்னடியே சொல்லித் தொலைச் சிருந்தா, நாங்களாவது கிளம்பியிருப்போமே.”

“சரிசரி போன வை இனியாவது உடனே கிளம்பற வேலையப் பாக்கறோம்” என்று மகனை அதட்டியவர், “நீயும் சீக்கிரம் வந்து சேரு” என்று போனை வைத்தார்.

“இனி நீங்க சீக்கிரம் வாங்கம்மா” என்று எழுந்தான் கரேஷ்.

“கரேஷ் அவ...” என்று தனது தாய் அனைத்தையும் சொல்ல வர, அவரைப் பேச விடாமல் முந்திக் கொண் டவன் தானே ஓரளவு சரியாக கணித்ததைச் சொல்லவும் செய்தான்.

“அவ என்ன சொல்லியிருக்கப் போறா, ரொம்ப ஸாரிமா நானே எதிர்பார்க்காம லேட்டாயிடுச்சு. நீங்க உடனே கிளம்பி மண்டபத்துக்குப் போயிடுங்க, நானும் சீக்கிரம் வந்துட்டேன்னு லேட்டானதுக்கு வளவளன்னு ஒரு நாலு காரணம் சொல்லியிருப்பா.”

“எப்படிப்பா?” என்று ஆச்சரியத்துடன் மகனைப் பார்த்தவர், “சரிசரி இனி நாம கிளம்பற வேலையப் பாக்கலாம்” என்று பரபரப்புடன் உள்ளே போனார்.

மற்றொரு முறை அனைத்தையும் சரி பார்த்துக் கொண்டு வெளியே வந்து வீட்டைப் பூட்டினார் விசா லாட்சி.

ஆனால் அவரது எண்ண ஒட்டம் மட்டும் எரிச்ச லுடன் மகளையே சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

சும்மாவே எங்கே தவறென்று கண்களில் விளக்கெண் ணெய் ஊற்றிக் கொண்டு தேடும் சொந்தங்களுக்கு நடுவில், தாங்கள் வேறு மிகவும் ஜம்பமாக விசேஷம் ஆரம்பிக்கும் நேரத்திற்குச் சென்றால்.

இனி செய்வதற்கு எதுவுமில்லை, சொந்தங்களின் ஏளனப் பேச்சுக்களைக் கேட்டுத்தான் ஆக வேண்டும்.

தாய் ஏறி அமர்ந்ததும் வாட்சைப் பார்த்துவிட்டு, பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்தான் கரேஷ்.

“அப்பா வானத்துக்கும், பூமிக்கும் குதிக்கப் போறார்” என்று மகன் சொல்ல, “நீ வேற பயமுறுத்தாதடா” என்றார் விசாலாட்சி.

“பின்ன, உங்க மகள் அவ ஃப்ரண்ட் கல்யாணத்துக்கு அனுப்பினதே பெரிசு. போனவ நம்ம வீட்டுக் கல் யாணத்துக்கு நேரத்துல வர வேண்டாமா?”

“சுமிதா மேலயும் தப்பில்லப்பா, இன்னைக்கு முகூர்த்த நாளாகறதால உடனே பஸ் கிடைக்கலை யாம்” என்று மகனாக்காகப் பரிந்து வந்தார் விசாலாட்சி.

திருமண மண்டபத்தில் இறங்கிக் கொண்ட சுமிதா, தான் வந்த டேக்ஸிக்குப் பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“சில்லறை இல்லையேம்மா.”

“இல்லையா, இப்ப என்ன செய்யறது?” என்று சுமிதா யோசிக்க, “இருபது ரூபா தான விட்டுக் குடுத்துடுங் கம்மா” என்றான் அந்த டேக்ஸி டிரைவர்.

யாரிடமாவது சில்லறை கேட்டுப் பார்க்கலாமா என்பதைப் போல சுற்றிலும் பார்த்தவன், அப்பொழுது தான் சற்று தொலைவில் நின்று கொண்டிருந்த தனது தந்தையைப் பார்த்தான்.

திருமணத்திற்கு வந்திருந்த யாரையோ தனது தந்தை அவர்களது கார் வரை வந்து அழைத்துக் கொண்டு போவதைப் பார்த்தவன், அவரது கண்களில் பட்டு விடாமல் உள்ளே போய்விட எண்ணி “சரிசரி நீங்களே வெச்சுக்கோங்க” என்று அந்த டேக்ஸிக்காரரிடம் சொல்லிவிட்டு அவசரமாக நகர்ந்தான்.

ஆனால் அதற்குள் அங்கே தனது மகளைப் பார்த்து விட்ட சோமசுந்தரம், அவளை அருகில் அழைத்தார்.

அச்சச்சோ மாட்டினேன் என்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டவள், தனது தந்தையின் அருகில் சென்றாள்.

“என்னம்மா எப்ப வந்த?”

“இப்பதான்பா.”

“என்னது இப்பத்தான்...”

“இல்லில்லப்பா அப்பவே வந்துட்டேன், ஆனா...”

“சரிசரி உளறினது போதும் உள்ள போ எல்லாரும் உன்ன எதிர்பாத்துட்டிருந்தாங்க” என்று தனது தந்தை சொல்ல, “இதோ போறேன்பா” என்று விட்டால் போது மென்பதைப் போல ஓடினாள் சுமிதா.

உள்ளே வந்தவளைப் பாதி வழியிலேயே இளைய பட்டாளமொன்று தடுத்துப் பேச ஆரம்பித்து விட, சற்று தூரத்தில் இருந்த ரிசப்ஷனில் நின்று கொண்டிருக்கும் தனது பெரிய அத்தை தன்னை அழைப்பதைப் பார்த்தான்.

“ஏய் சுமி உன்ன அம்மா கூப்புட்டாங்க பாரு” என்று பெரிய அத்தையின் மகள் சித்ராவும் சொல்ல, “இதோ போறேன்” என்று அங்கிருந்து நகர்ந்தாள் சுமிதா.

அருகில் வந்திருந்த அண்ணன் மகனிடம், “என்னடி பொட்டப்புள்ளைக்குக் கொஞ்சமாவது அடக்க ஒடுக்கம் வேண்டாம்?” என்று கேட்டார் சுமிதாவின் பெரிய அத்தை கனகவள்ளி.

“அடக்கம் ஓ.கே. அத்தை, அதென்ன ஒடுக்கம்?” என்று சுமிதா சிரிக்க, “அப்படியே உங்கம்மா மாதிரி உனக்கும் வாய் கொஞ்சம் நீளம் தான்” என்றார் அவர்.

“பின்ன நான் அவங்க மக தான அத்தே” என்றவன், சற்று தூரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த தனது தாய் தன்னை அழைப்பதைப் பார்த்துவிட்டு “இதோ வர்றேன்” என்று சென்றாள்.

தன் அருகில் வந்து விட்டிருந்த மகளின் கையை பிடித்து விசாலாட்சி எங்கோ அழைத்துக்கொண்டு போக, “கையை விடுங்கம்மா நானே வாரேன்” என்றாள் சுமிதா.

“உனக்குக் கொஞ்சமாவது மண்டைல ஏதாவது இருக்காடி” என்று தாய் சற்று மறைவில் அழைத்துப் போய்க் கேட்க, “என்னமா?” என்று கேட்டாள் பெண்.

“தயவு செஞ்சு உங்க அத்தைங்கிட்ட வாய்க் குடுக்காதம்மா, ஏற்கனவே அவங்க நம்ம மேல சொல்றதுக்காக நிறைய கம்பிளெய்ண்ட்ஸ் தயாரா வெச்சுட்டிருக்காங்க.”

“அட இதச் சொல்லத்தான் இவ்வளவு பிட்டப்பா. சரி விடுங்க” என்று தனது தாயிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு மீண்டும் பழைய இடத்திற்கே வந்தாள் சுமிதா.

“என்னடி உங்கம்மா தனியா அழைச்சுட்டுப் போய் என்னத்த ஒதினா?”

“உங்க அத்தைங்க எப்பவும் சொல்ற மாதிரி கண்ணுக்கு லட்சணமா பொண்ணாத் தெரியற மாதிரி ஒரு சேலையக் கட்டியிருக்கலாம்ல்லன்னு திட்டறாங்க அத்தெ.”

“அதெல்லாம் சொல்லியிருப்பா” என்று அத்தைகள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ள, அவர்களது பாவனையில் வந்த சிரிப்பை முயன்று மறைத்துக் கொண்டாள் சுமிதா.

“ஹாய் சுமிதா” என்று பக்கத்து வீட்டு இளைஞன் முரளி தன்னை நோக்கி வர, “வாங்க முரளி” என்று திருமண வீட்டிற்கு உடையவளாய் அவனை வரவேற்றாள்.

“இப்பத்தான் வாரீங்களா?” என்று கேட்டவள், அவனுடன் சகஜமாக சில வினாடிகள் பேசிவிட்டுத் திரும்பினாள்.

“பசங்ககிட்ட கொஞ்சம் அளவாப் பேசு. நம்ம குடும்பங்களையே நல்ல மரியாதையோடும், அந்தஸ்தோடும் தான் எல்லாரும் பாத்துட்டிருக்காங்க நீ அதக் கெடுத்துடாத.”

திடீரென்று தனது சிறிய அத்தை அப்படி சொன்னதைக் கேட்டதில், மிகவும் ஆச்சரியமாகப் போயிற்று சுமிதாவுக்கு.

ஒரு சாதாரண விஷயத்தை எந்த அளவுக்கு எடுத்துப் பேசுகிறார்கள் என்று நினைத்தவள், பொறுமை பொறுமை என்று மனதிற்குள் மந்திரம் போலச் சொல்லிக் கொண்டாள்.

சற்றுமுன் தனது தாய் சொன்னதும் நினைவுக்கு வந்தது. பாவம் காலத்திற்கும் இவர்களிடம் மாட்டிக் கொண்டு முழி பிதுங்கும் தனது தாயின் பாடு உண்மையிலேயே திண்டாட்டம் தான் என்று சுமிதாவுக்கு அப்பொழுது தான் முழுமையாக உறைந்தது.

“என்னடி நான் பாட்டுக்கு பேசிட்டே இருக்கேன், ஆனா நீ பாட்டுக்கு ஏதோ யோசனைல இருக்க?”

அப்பொழுதும் எதுவும் பேசாமல் மௌனம் காத்தவள், தனது அத்தைகள் இருவரின் கவனமும் வாயிற் பக்கம் சென்றிருப்பதைக் கண்டாள். அவர்களைத் தொடர்ந்து தானும் அந்தப் பக்கமாகப் பார்த்த சுமிதாவுக்கு, யாரோ நெடியவன் ஒருவனுடன் பேசிக் கொண்டே தனது தந்தை தங்களை நோக்கி வந்து கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

உண்மையிலேயே அது தனது தந்தை தானா என்று மிகவும் ஆச்சரியமாகப் போயிற்று சுமிதாவுக்கு, அந்த அளவுக்கு உடல் கூட சற்றுக் குறுகி பயத்துடன் அந்தப் புதியவனுடன் அவர் பேசிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அப்படி அவன் எந்த நாட்டுக்கு ராஜாவாம், விட்டால் காலில் விழுந்து பூஜிப்பார் போல?

இந்தத் தந்தை எப்பொழுதுதான் மாறுவாரோ? எப்பொழுது பார்த்தாலும் அத்தைகள் மாதிரியான ஆட்களுடைய பேச்சுக்களையே முழுமையாக நம்பிக் கொண்டு, அன்பான நல்ல மனைவி மக்களை அட்டி உருட்டி வீரத்தைக் காட்டிக் கொண்டு,

அதற்குள் அவர்கள் அருகில் வந்து விட்டிருக்க, தந்தையோடு சேர்ந்து தனது அத்தைகளும் அந்த நெடியவனுடன் சென்று பேச ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

சை இந்த வழியல்களையும், கூழைக் கும்பிடுகளையும் இவர்கள் எப்பொழுது தான் விட்டுத் தொலைப் பார்களோ என்று சுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

சற்றுத் தள்ளி நின்று கொண்டிருந்த தன்னைத் தனது அத்தைகள் அழைப்பதைப் பார்த்து அருகில் சென்றாள் சுமிதா.

“இவ பேர் சுமிதா அண்ணாவோட பொண்ணு, இவ கூட கட்டடக்கலை சம்பந்தமாதான் படிச்சிருக்கா” என்று அவர்கள் அந்தப் புதியவனுக்குத் தன்னை அறிமுகப் படுத்தி வைக்க, மரியாதைக்காக ஒரு ஹலோ சொன்னாள் சுமிதா.

சுமிதாவின் முகத்திலிருந்த எரிச்சல் அவனுக்கு வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது போலும், “அவங்களுக்கு வேற ஏதோ வேலையிருக்கும் போல கிளம்புத் தயாரா இருக்காங்க போலிருக்கு” என்றான் அந்த ரகுநந்தன்.

அதுதான் அவனுடைய பெயர்.

“யாருக்கு இவளுக்கா? அதெல்லாம் எதுவுமில்லைங்க தம்பி, உங்கள மாதிரியான பெரிய ஆளுங்களோட அறிமுகத்தவிட அவளுக்கென்ன பெரிய வேலை?”

தனது அத்தைகளின் வெளிப்படையான வழியலால் தோன்றிய ஏளனச் சிரிப்பை மறைக்கக்கூட சுமிதா முயலவில்லை.

என்ன முரண்பாடு!

தங்களது அழைப்பை ஏற்று தங்களது வீட்டுத் திருமணத்திற்கு வந்திருக்கும் பக்கத்து வீட்டு இளைஞனை வரவேற்றால் குடும்ப மானம் கப்பலேறி விடுமாம், ஆனால் யாரோ முன்பின் தெரியாத ஒருவனிடம் தன்னை அறிமுகப்படுத்தியதோடு போதாதென்று அவனுடன் சிரித்துப் பேசவும் சொல்கிறார்களே.

“தம்பிய டிபன் சாப்பிடக் கூட்டிட்டுப் போண்ணா” என்று அத்தைகள் சொல்ல, “நான் சாப்பாச்சு” என்றான் அவன்.

“சும்மாக் கொஞ்சம் வந்து சாப்பிடுங்க தம்பி. கல் யாணத்துக்கு வந்துட்டு சாப்பிடாமப் போனா எப்படி?”

“வேண்டாம் நன்றி” என்று சொல்லிவிட்டவனின் குரலில் இருந்த அழுத்தம், அதற்கு மேலும் அவனை வற்புறுத்தும் தைரியத்தை யாருக்கும் தரவில்லை.

அட்டா தனது அத்தைகளைக் கூட ஒருவன் வாயடைத்து நிற்க வைத்து விட்டானே, அப்பொழுது உண்மையாகவே அவன் பெரிய ஆள் தான் என்று மனதிற்குள் நினைத்து சிரித்துக் கொண்டான் சுமிதா.

“சுமிதா ஸாருக்கு காபி, டீ என்ன வேணுமோ கேட்டுக் கொண்டு வந்து குடு” என்று சொன்ன தனது தந்தை திருமணத்திற்கு வந்திருந்த மற்றவர்களை உபசரித்துப் பேச ஆரம்பித்திருக்க, சரியென்று அங்கிருந்து நகர்ந்தான் சுமிதா.

கேட்டுக் கொண்டு வந்து கொடுப்பதா, அதெல்லாம் முடியாது. நான் கொண்டு வந்து கொடுப்பதை வேண்டுமானால் குடிக்கட்டும்.

கையில் காபி ட்ரேயோடு ஐந்து நிமிடங்களில் சுமிதா திரும்பி வந்த பொழுது, அந்த ரகுநந்தன் தனியாகத் தான் நின்றிருந்தான்.

எப்பொழுதா கிளம்புவோம் என்பதைப் போல அவன் சற்றே இறுக்கத்துடன் நின்றிருந்த விதம், பாவம் துரைக்கு இந்த மாதிரி நடுத்தர வீட்டுத் திருமணங்களுக்கெல்லாம் வந்து பழக்கமில்லை போலிருக்கிறது என்று நினைக்க வைத்தது.

அவன் அருகில் சென்றவன் “காபி எடுத்துக்கோங்க” என்றான்.

தான் சொன்னது புரியாததைப் போல அவன் பார்க்க, சுமிதாவும் என்ன என்பதைப் போலப் பார்த்தாள்.

“நான் என்ன குடிப்பேன்னு உனக்குத் தெரியுமா?”

அந்த ரகுநந்தன் கேட்க “அது அவசியமில்ல ஏன்னா இங்க காபி மட்டும் தான் இருக்கு” என்றான் சுமிதா.

“யாருமேல இந்த அளவுக்குக் கோபமா இருக்கு?”

“அது உங்களுக்கு அவசியமில்லாதது.”

“ஓ, உன் பாய் ஃப்ரண்ட் கூடப் பேசிட்டிருக்கும் போது டிஸ்டர்ப் பண்ணிட்டாங்களா?”

“ஹலோ மிஸ்டர் கொஞ்சம் நாக்க அடக்கிப் பேசுங்க, உங்கள் மாதிரியே எல்லாரையும் நினைச்சுக்க வேண்டாம்.”

“நானா? எனக்குப் பேச்சே புடிக்காதே” என்று ஒரு மாதிரி சிரித்தவன், “ஓ அப்ப நீ இந்த அளவுக்குக் கோபப் பட்டறதப் பார்த்தா நிஜமாவே உன் பாய் ஃப்ரண்ட் கூடத்தான் பேசிட்டிருந்திருப்ப போலிருக்கு” என்றான்.

சுற்றி இருப்பவர்கள் தன்னைப் பற்றி என்ன நினைப்பார்கள் என்று நினைத்தவன், “இந்த வழியெல்லாம் எங்கிட்ட வேண்டாம் காபி வேணும்னா எடுத்துக்கோங்க” என்றான்.

ஆனால் அப்பொழுதும் அந்த ரகுநந்தன் பழைய மாதிரியே பார்க்க, அவ்வளவு நேரமும் முயன்று கடைபிடித்துக் கொண்டிருந்த பொறுமையனைத்தும் சுமிதா விடமிருந்து காணாமல் போயிருந்தது.

“முன்னும் பின்னும் நல்ல குடும்பப் பொண்ணுங்க கூடப் பேசியே பழக்கமில்லையா? எப்படி இந்த அளவுக்குக் கூட கேவலமா உங்களால் நடந்துக்க முடியுது?”

என்னதான் பேச்சில் பதிலடி கொடுத்திருந்தாலும், சுமிதாவுக்குக் கோபம் மேலும் மேலும் அதிகம் தான் ஆகிக் கொண்டிருந்தது.

“சை ரோஷம் கெட்ட ஜென்மங்கள்” என்று மெதுவாகவே என்றாலும் தெளிவாக முணுமுணுத்துவிட்டுச் நி.வ.வே - 2

சென்றவனை அப்பொழுதும் முக பாவனை மாறாமலே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ரகுநந்தன்.

ட்ரேயை வைத்துவிட்டு மணமகளை அதாவது தனது தந்தையின் அண்ணன் மகளைப் பார்ப்பதற்காக அவளது அறைக்குச் சென்றான் சுமிதா, ஆனாலும் அவளுக்கு இருந்த கோபம் மட்டும் சற்றும் குறைந்திருக்கவில்லை.

ஆளைப் பார், பார்ப்பதற்கு ஹீரோ மாதிரி இருப்பதால் செயலிலும் அதையே முயற்சிக்கிறான் போலிருக்கிறது.

எவளிடமும் செருப்படி வாங்கிக் கொள்ளாமல் அவன் இன்றைக்கு தனது வீடு போய்ச் சேருவது சிரமம் தான்.

அப்பொழுதும் அதே பாவனையுடன் அந்த ரகுநந்தனின் கண்கள் தன்னைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்ததை சுமிதா அறியவில்லை.

“அப்ப இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வே இல்லை யாண்ணா?”

“தங்கைகள் இருவரும் மீண்டும் மீண்டும் கேட்டதையே கேட்டு நச்சரித்ததில், சோமசுந்தரத்திற்குக் கோபம் தான் வந்தது.”

“இப்பத்துக்கு வழியெதுவும் தெரியல வேணும்னா இன்னும் யோசிச்சுப் பாக்கலாம்.”

“அட என்னண்ணா நீங்க? அதுக்குள்ள அந்த ரௌடி நம்ம இடத்த ஆக்கிரமிச்சுக் கட்டிடத்தக் கூட எழுப்பிடுவான்.”

“அவன் சொல்ற மாதிரி நாமளும் தான் நம்ம இடத்த அளனுக்கே வித்துத் தொலைச்சுட்டா என்ன?”

“என்னண்ணா நீங்க, முதல் நமக்கு அந்த இடத்த வித்துத்தான் ஆகணுங்கற அவசியம் எதுவுமில்ல. ஏன்னா சிட்டிக்கு நடுவுல அந்த மாதிரி ஒரு இடத்த திரும்ப வாங்கறதப் பத்தி நம்மால் நினைச்சுக் கூடப் பாக்க முடியாது. எல்லாத்துக்கும் மேல நாம பயந்து போய் சரி அந்த இடத்த நீயே வெச்சுக்கோன்னு சொன்னா அவன் அரைவில கூடக் குடுக்க மாட்டான்.”

“போலீசுக்கும் போக வேண்டாம்னு சொல்றீங்க, அப்புறம் என்னதான் செய்யறது? இந்தப் பிரச்சனையால கிட்டத்தட்ட ஆறு மாசமாத் தூக்கமில்லாம தவிக்கறது தான் மிச்சம்.”

“நமக்கு கஷ்டம் வராத அளவுக்கு ஏதாவது செய்ய முடியுமான்னு பாக்கலாம்” என்ற தங்கைகளின் குரல்கள் மிகவும் இறங்கிப் போயிருக்க, “வேறொரு வழில வேணும்னா முயற்சி செஞ்சு பாக்கலாம்” என்றார் சோமசுந்தரம்.

“என்ன வழி சொல்லுங்களேன்” என்று தங்கைகள் இருவரும் ஆவலுடன் கேட்க, அது சரி வருமா என்பதைப் போல சில வினாடிகள் யோசித்துவிட்டுச் சொன்னார் சோமசுந்தரம்.

“நம்ம ஸ்வாதி கல்யாணத்துக்கு வந்திருந்தாரே ரகுநந்தன் அவர வேணும்னா நாம உதவி கேட்டுப்

பாக்கலாம். ஏன் சொல்றேன்னா நமக்குத் தலவலி குடுத்துட்டிருக்கற அந்த ஆள் அந்தத் தம்பியோட ஊர் தான்.”

“அட, நீங்க சொல்றதப் பார்த்தா நம்ம பிரச்சனை சரியாயிடுச்சுன்னே நினைச்சுக்கலாம் போலிருக்கே” என்று தங்கைகள் இருவரும் ஒரு சேர முகம் மலர், அதுதான் சரியான முடிவென்பதில் சோமசுந்தரத்திற்கும் நம்பிக்கை வந்திருந்தது.

இனி அவரைப் போய்ப் பார்ப்பதற்காக அப்பாயிண்ட் மென்ட் வாங்கும் வழியைப் பார்க்க வேண்டும்.

“வாங்கண்ணா நல்ல விஷயத்தத் தள்ளிப் போடாம, இப்பவே போய் நாம அவரப் பாத்துட்டு வந்துடலாம்.”

“என்னது இப்பவேவா?” என்று கேட்ட தனது அண்ணனைப் பார்த்து, “அட ஆமாண்ணா அதுலென்ன உங்களுக்கு இவ்வளவு ஆச்சரியம்?” என்றார்கள் அவரது தங்கைகள்.

“ஆமாம் போங்க” என்று சிரித்த தங்களது அண்ணனைப் புரியாமல் பார்த்தார்கள்.

“அப்பாயிண்ட்மென்ட் வாங்காம அவரப் பாக்கறதப் பத்தி நினைச்சுக் கூடப் பாக்க முடியாது, முதல்ல நமக்கெல்லாம் அப்பாயிண்ட்மென்ட் தருவாராங்கறதே சந்தேகம்.”

தங்கைகள் இருவரும் பயத்துடன் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொள்ள, “கவலைப்படாதீங்க ஒரு வாரம் தொடர்ந்து நடந்தாவது வாங்கிடறேன்” என்றார் சோம சுந்தரம்.

பல மாதங்களாகத் தொடர்ந்து மனதை அரித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு பெரிய பிரச்சனைக்குத் தீர்வு இருக்கிறதென்ற சந்தோஷத்தில் அனைவரும் நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டனர்.

ஆனால் தனது தந்தையும், அத்தைகளும் பேசிக் கொண்டதைக் கேட்ட சுமிதாவுக்கு சிரிப்பு தான் வந்தது.

இருந்திருந்து இவர்களுக்கு அவன் தான் கிடைத்தானா, சரியான ஜொள்ளுப் பேர்வழியாயிற்றே என்று ஏளனத்துடன் நினைத்துக் கொண்டவளுக்கு சிரிப்பு தான் வந்தது.

ஆனால் அவர்கள் பேசிக் கொண்டதைப் போல அந்த ரகுநந்தனை நேரில் சந்திக்கும் வேலையொன்றும் அவ்வளவு கடினமானதாக இருக்கவில்லை.

மறுநாளே சோமசுந்தரம் அவனைப் பார்த்து விட்டிருந்தார், அதோடு மட்டுமல்லாமல் ‘உங்கள் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு கிடைத்து விடும் தைரியமாகப் போய் வாருங்கள்’ என்று சொல்லி அனுப்பியிருந்தான் அந்த ரகுநந்தன்.

அப்படி அவன் சொன்னதாக வந்து சோமசுந்தரம் சொன்ன வார்த்தைகள், வீட்டிலிருந்தவர்கள் அனைவருடைய வயிற்றிலும் பாலை வார்த்தது.

ஆனால் அதற்கு மேலும் அவன் சொல்லியிருந்த ஒன்றைப் பற்றித்தான் அவருக்கு ஒரே யோசனையாக இருந்தது. அவனும் அப்படியொன்றும் பெரிதாக எதையும் சொல்லியிருக்கவில்லை.

நம்பிக்கைக்குரிய பெண் ஒருத்தி வேலைக்கு வேண்டும். உங்களுக்குத் தெரிந்தவர்களாக இருந்தால் சற்று

பரவாயில்லை. தொடக்க சம்பளம் இருபத்தைந்தாயிரம் என்று சொல்லியிருந்தான்.

முதலில் தெரிந்த பெண் யாரையாவது கேட்டுப் பார்க்கலாமென்று நினைத்தவருக்கு, சம்பளத்தைக் கேட்டதும் மனம் வேறு மாதிரி யோசிக்க ஆரம்பித்து விட்டது.

“என்னண்ணா, வேற ஏதாவது பிரச்சனையா?”

“அதெல்லாம் ஒன்னுமில்ல” என்றவர், தனது தங்கைகளிடம் விஷயத்தைச் சொன்னார்.

“ஓ அப்ப அவருக்குத் தேவை வேலைக்கு ரொம்பவும் நம்பிக்கையான ஒரு பொண்ணாக்கும்?”

ஹாலில் அமர்ந்து பெரியவர்கள் பேசுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுமிதா, “அப்ப நம்ம சித்ராவையே அனுப்பலாமே” என்று சந்தோஷத்துடன் சொன்னாள்.

“ஏன் சித்ரான்னு சொல்ற?” என்று பெரிய அத்தை கேட்க, “அவதான் அத்தை ஒரேயடியா வேலைக்குப் போயே ஆகணும்தான் நிக்கறா” என்றாள் சுமிதா.

“அதெல்லாம் ஒன்னும் வேண்டாம்” என்று அவர் ஒரேயடியாக முடித்துவிட, சரி அவருடைய மகள் அவருடைய முடிவு நமக்கென்ன வந்தது என்று விட்டு விட்டாள் சுமிதா.

“ஆனா சம்பளம் தான் யோசிக்க வைக்குது” என்று சோமசுந்தரம் அவர் பாட்டுக்கு சொல்லிக் கொள்ள, என்ன சம்பளம்ணா?” என்று கேட்டார் அவரது சிறிய தங்கை அம்சவள்ளி.

“தொடக்கத்துலயே இருபத்தஞ்சாயிரமாம், அப்பப் போகப் போக இன்னும் அதிகம் பண்ணிக் குடுக்கற

ஐடியா இருக்கறதால தான் அதக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கார்.”

“அவ்வளவா?” என்று தனது அத்தைகள் இருவரும் வாயைப் பிளக்க, வந்த சிரிப்பைச் சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள் சுமிதா.

அதே நேரம் தன்னைத் தந்தை பார்த்துவிட, “இந்தப் படம் ரொம்பவும் காமெடிப்பா” என்று டி.வி.யில் ஓடிக் கொண்டிருந்த படத்தைக் கை காட்டினாள்.

தங்களது உடன் பிறந்தவன் ஏதோ யோசனையில் இருப்பது தெரிய, “என்னடி இப்பிடயா டி.வி.யே கதின்னு உக்காந்திருப்ப எங்களுக்கெல்லாம் குடிக்க ஏதாவது கொண்டு வா போ” என்று அண்ணன் மகளை ஏவினர்.

அதை எதிர்பார்த்திருந்த சுமிதாவும், எதுவும் பேசாமல் உடனே எழுந்து சென்றாள்.

சமயலறைக்குப் போனவளுக்கு, அங்கு தனது தாய் மட்டும் மும்முரமாக வேலை செய்து கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

ஜம்பமாக அமர்ந்து கொண்டு சாப்பிடும் நேரத்தில் மெனு லிஸ்ட்டைக் கேட்டுப் பெற இதென்ன ஹோட்டலா என்று மனம் புகைந்தது.

“அம்மா உங்க நாத்தனார்களுக்குக் குடிக்க ஏதாவது வேணுமாம். உப்போட்டு அதுல சர்க்கரைக்கு பதிலா மிளகாப் பொடியும் போட்டுக் குடுங்க. அப்பவாவது உறைக்குதான்னு பார்ப்போம்.”

“என்னமா நீ இப்பிடிப் பேசற?”

“எப்பிடிப் பேசறேன்?”

“பெரியவங்கன்ற மரியாத வேண்டாம்?”

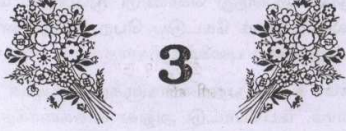
“அப்படி நீங்க மரியாத குடுத்துக் குடுத்துத்தான் உங்க சொந்த வீட்டுக்குள்ளயே சம்பளம் வாங்காத வேலக் காரியா இருக்கீங்க.”

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும், ஆனா நீ பெரியவங்களுக்கு மரியாத குடுத்துப் பேசிப் பழகு.”

“ம், ஒரு சின்ன உதவி கூட செய்யாம நீங்க கஷ்டப் பட்டு செஞ்ச வெக்கறத அவங்க மட்டும் ஜம்பமா உக்காந்து சாப்பிடலாமாக்கும்? அதுக்கும் மேல குறைகள் வேற நிறைய சொல்லுவாங்களே அத நினைச்சா தான் கோபமா வருது?”

“உனக்குப் பொறுமையே சுத்தமா இல்லமா அதனால் ஏதாவது பிரச்சனை வந்துடுமோன்னு பயமா இருக்கு.”

பெரிய பிரச்சனையொன்று வரப் போவது தெரியாமல், “நான் தேவையில்லாம யாரையும் பேசறதில்லையே அதெல்லாம் எதுவும் வராதுமா” என்று தனது தாயிடம் அடித்துப் பேசினாள் சுமிதா.

தனது முதலாளியின் கார் வருவது சற்று தூரத்திலேயே தெரிந்துவிட, வேகமாக வந்து இரண்டு கேட்களையும் திறந்து வைத்தான் செக்யூரிட்டி மைக்கேல்.

மிகுந்த மரியாதையுடன் தனது முதலாளிக்கு சலாம் அடித்தவன் கார் உள்ளே சென்றதும், மீண்டும் அந்த கனமான இரும்பு கேட்களை இழுத்து மூடினான்.

புதிதாக வேலைக்கு வந்திருக்கும் தோட்டக்காரன் தன்னைப் பார்த்து சிரிக்க என்னவென்று கேட்டான் மைக்கேல்.

“ஒரு கார் உள்ள வர்துக்கு எதுக்கு ரெண்டு கேட்டயும் திறக்கற? ஒன்னா நாலஞ்சு கார் உள்ள வரணுமனத்தான் நீ அந்த மாதிரி திறக்கணும்” என்றான் அவன்.

“நீ இப்பத்தான் புதுசா வேலைக்கு வந்திருக்க, போகப் போகத்தான் தெரிஞ்சுக்குவ” என்றான் மைக்கேல்.

“ஏன் முதலாளி ரொம்பவும் கோபக்காரரோ?”

“ஒருவிதத்துல அப்பிடித்தான், அதுலயும் உன்ன மாதிரி சோம்பேறிகள் அவர்கிட்ட தொடர்ந்து வேல செய்யறது ரொம்பக் கஷ்டம்.”

சற்று ஏளனத்துடன் செக்யூரிட்டி மைக்கேலைப் பார்த்த தோட்டக்காரன், “ஓ அதனால் தான் அவரப் பார்த்ததும் சலாமெல்லாம் போட்டு இப்பிடி ஓடியாடி வேல செய்யறையா?” என்று கேட்டான்.

“அப்படி அவரப் பார்த்ததும் நாம வணக்கம் சொல்லணும்னு நம்ம முதலாளி விரும்புறவர் கிடையாது. ஏன் அதெல்லாம் வேண்டாமனு நிறைய முறை சொல்லியும் இருக்கார், ஆனாலும் அவரப் பார்த்ததும் என்னையே அறியாம நான் சலாம் போட்டுட்டேன்” என்றான் மைக்கேல்.

எதற்கு வம்பு? நல்ல வேலையை நமது திமிரால் தொலைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. நாமும் மற்ற அனைவரைப் போலவுமே இருந்துவிட்டுப் போய் விடலாமென்று நினைத்துக் கொண்டான் தோட்டக் காரன் வேலு.

ரகுநந்தன் காரை விட்டிறங்கியதும் அவனது கையிலிருந்த லெதர் பேக்கை வாங்கிக் கொள்வதற்காக அருகில் வந்தான் முத்து.

“என்ன சோம்பேறியாக்கறதுல உனக்கென்ன அவ்வளவு சந்தோஷம்?” என்று பேக்கை அவனிடம் கொடுக்காமல் தானே உள்ளே எடுத்து வந்தான் ரகுநந்தன்.

உள்ளே வந்து ஷூவைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு டையைத் தளர்த்த ஆரம்பித்தவன், மீண்டும் தன்னருகில் வந்து நின்றிருந்தவனிடம் “என்ன முத்து?” என்று கேட்டான்.

“ஐயா உங்களுக்கு போன் வந்தது?”

“போனா, அதெப்படி எனக்கு வரலாம்?”

“யாருன்னு சொல்லு” என்று அங்கு வந்த சண்முகம் சன்னக் குரலில் முத்துவை அதட்ட, “ஐயா அது...” என்று அவன் சொல்ல ஆரம்பிப்பதற்குள் தனது அறையை நோக்கிப் போக ஆரம்பித்திருந்தான் ரகுநந்தன்.

போகிற போக்கில் “நான் குளிச்சுட்டு வர்றேன் மெதுவா யோசிச்ச வை” என்று முத்துவின் முதுகில் விளையாட்டுக்குத் தட்டி விட்டுப் போனான்.

“நீ தயங்குனதுல நான் சொல்ல வந்த விஷயத்தக் கூட மறந்துட்டேன்” என்ற சண்முகம், “ஐயா சீக்கிரம்

வந்துடுவார் நான் போய் டிபன் எடுத்து வைக்கறேன்” என்று அவசரமாகச் சென்றான்.

குளித்துவிட்டு இரவு உடையுடன் வெளியே வந்த ரகுநந்தன், தனது பர்ஸனல் போன் ஒலிக்க சென்று எடுத்தான்.

“ஹலோ...”

.....

“ஓ, நீதானா அது? ஏன்டா போன் செஞ்சவன் உம்பேரக் கொஞ்சம் புரியற மாதிரி சொல்றதில்ல? சரிசரி அதெல்லாம் பாக்கலாம், ஆம்பளையா இருந்தா ஒண்ணு நேர்ல வா இல்ல போனல் எங்கூடப் பேசு. எதுக்கு என் வீட்டு வேலக்காரங்க கிட்டவெல்லாம் உன் வீரத்தக் காட்ட சரிதான் வைடா” என்று போனை வைத்திருந்தான்.

ரகுநந்தன் வந்து சாப்பிட அமர, அங்கு ஏற்கனவே தயாராக நின்றிருந்த சண்முகம் பரிமாறுவதற்காக அருகில் வந்தான்.

மீண்டும் முத்து தயங்கிக் கொண்டே அருகில் வர, “அவனே எங்கிட்டப் பேசினான் முத்து நீ போ” என்று அனுப்பினான்.

“எல்லாத்தையும் பக்கத்துல எடுத்து வெச்சுட்டு நீ போ சண்முகம், நானே எடுத்து வைச்சுக்கறேன்.”

“சரிங்கய்யா” என்று நகர்ந்தவன், முதலாளி தன்னை அழைப்பது தெரிய மீண்டும் அருகில் வந்தான்.

“எதுக்கு சண்முகம் இத்தன டிபன்ஸ் செஞ்சு வெச்சிருக்க?”

“ஐயா உங்களுக்காகத்தான்...”

“நைட் அர வயிறு தான் சாப்பிடணும், இப்ப நீ கஷ்டப்பட்டு செஞ்சிருக்கயேன்னு நான் எல்லாத்தையும் டேஸ்ட்டாவது பண்ணியாகணும்.”

.....

“இனிமேல் காலையிலும் மதியமும் மட்டும் உன் இஷ்டப்படி செய், நைட் கண்டிப்பா ரெண்டி டிபனுக்கு மேல இருக்கவே கூடாது.”

“சரிங்கய்யா.”

சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு ரகுநந்தன் ஹாலுக்கு வந்திருக்க, அவனருகில் வந்து நின்றான் சண்முகம்.

“என்ன சண்முகம்?”

“ஐயா ஷீமான்னு சொல்லிட்டு ஒரு மேடம் உங்களுக்கு போன் பண்ணியிருந்தாங்க, மதியம் பேசினாங்கய்யா.”

“நான் பேசிக்கறேன் சண்முகம், நீங்க எல்லாரும் போய் சாப்பிடுங்க” என்று தன்னறைக்கு வந்தான் ரகுநந்தன்.

நேராக மாடி வராண்டா சேரில் வந்து அமர்ந்தவன், ஒரு சிகரெட்டை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

தனது மொபைல் ஒலிக்க எடுத்துப் பார்த்தவன், உதடுகளில் ஒரு ஏளன வளைவுடன் அட்டெண்ட் செய்து காதில் வைத்தான்.

“சொல்லு.”

.....

“ம், மதியம் நீ பேசினதா சொன்னாங்க” என்று அந்த ஷீமாவிடம் சில வினாடிகள் பேசிவிட்டு போனை வைத்திருந்தான் ரகுநந்தன்.

இப்பொழுதெல்லாம் எந்தப் பெண்ணையும் நினைத்துப் பார்க்கக் கூடப் பிடிப்பதில்லையே, பிறகு அதற்கு மேல் போவது எங்கே?

தன்னுடைய மறுப்பில் ஷீமாவுக்கு பெரிய ஏமாற்றம் என்பதை, அவளுடைய குரலில் இருந்தே தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

காசை விட்டெறிந்தால் சொல்கிறபடி ஆடுகிறவர்கள் பாவம்.

ஏதோ தன்னளவில் திருப்தியாய் போய்க் கொண்டிருந்த வாழ்க்கையில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டு விட்டாளே அந்தப் பெண்.

சுமிதா.

அவளைப் போலவே அவளது பெயரும் கூட நன்றாகத்தான் இருக்கிறது.

ஆனால் அந்தத் திமிர்.

அதற்குத்தான் அவள் பதில் சொல்லியாக வேண்டும்.

4

தனது அண்ணன் சொல்வதைக் கேட்டதில் எரிச்சல் தான் வந்தது கனகவள்ளிக்கு.

ஒருவேளை சம்பளம் அதிகமாக இருப்பதால் தன்னுடைய மகளையே அனுப்பலாமென்று முடிவு செய்து விட்டாளோ.

“அவரோட பிலிஸஸ் கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் சம்பந்தப்பட்டதால் அது சம்பந்தமாப் படிச்ச பொண்ணு இருந்தா சொல்லச் சொல்றார்” என்றார் சோமசுந்தரம்.

“ஓ, அதனால் சுமிதாவ சொல்லிட்டிங்களுக்கும்?”

“நானெங்க சொன்னேன், கல்யாணத்தன்னைக்கு நீதான் சுமிதாவ அவருக்கு அறிமுகப்படுத்தி வெச்சுட்டிருந்த.”

‘அது சரிதான், அது நான் செய்த தவறுதான்’ என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் கனகவள்ளி.

அன்று அந்த ரகுநந்தனுடைய பார்வை சுமிதாவின் பக்கம் செல்வது தெரிய, என்னுடைய அண்ணன் மகள் தான் என்று அவளை அவனுக்குப் பெருமையுடன் அறிமுகப்படுத்தியது உண்மையிலேயே தான் செய்த மிகப் பெரிய தவறுதான்.

என்ன செய்வது ஏற்கனவே அழகாக இருக்கும் அந்த சுமிதா அன்று திருமணத்திற்கென்று வேறு அழகாக அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்ததில், அங்கிருந்த அனைவருமே கூட அவளை ஒரு முறை திரும்பிப் பார்க்கத் தான் செய்தார்கள்.

“ஓ, அதனால் சுமிதாவ அனுப்பச் சொன்னாராக்கும்.”

“அப்படின்னு அவர் சொல்ல, அப்படி யாராவது இருக்காங்களா அவர் கேட்டப்ப நான் சுமிதாவ சொல்ல வேண்டியதாயிடுச்சு. நீங்க எல்லாரும் சேந்து

என்ன முடிவெடுத்தாலும் எனக்கு அதுல ஆட்சேபணையில்ல.”

“அந்தத் தம்பி ஏன் இந்த ரெண்டையும் சம்பந்தப் படுத்தறார்?” என்று தனது தங்கை கேட்க, “நாம அவர் கிட்ட ஒரு உதவி கேக்கற மாதிரி அவரும் நம்மகிட்ட ஒரு உதவி கேக்கறார் அவ்வளவுதான்” என்றார் சோமசுந்தரம்.

“நான் எதுக்கு சொல்றேன்னா அந்தத் தம்பியப் பத்தி வெளிய விசாரிச்சதுல நல்லதா எதுவும் காதுக்கு வரல.”

கூடத்தில் ஒரு ஓரமாக நின்று துணிகளைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்த சுமிதாவுக்கு, தனது பெரிய அத்தையின் பேச்சில் சிரிப்பு தான் வந்தது.

“அவரப் பெத்தவங்க பாரினல் செட்டிலாயிட்டாங்க, இங்க இந்தத் தம்பி மட்டும் தான். அளவில்லாத பணம், எதையும் தட்டிக் கேட்க ஆளில்லாததால் மனம் போன போக்குல வாழ்க்கை. எல்லாத்துக்கும் மேல...”

தனது பெரிய தங்கை பேச்சை நிறுத்திவிட, அவளைப் பார்த்தார் சோமசுந்தரம்.

“எல்லாத்துக்கும் மேல பொண்ணுங்க விஷயத்துல ஆள் கொஞ்சம் சரியில்ல.”

“மத்தவங்க பர்ஸனல் வாழ்க்கையெல்லாம் நமக்கு எதுக்குமா? அதுலயும் பணம் நிறைய இருக்கற பொறாமைல பத்து பேர் பத்து விதமாப் பேசுத்தான் செய்வாங்க.”

தான் வேண்டுமென்றே கொஞ்சம் மிகைப்படுத்திச் சொல்வதால் இந்த அண்ணன் தன்னைத்தான் மறைமுகமாகக் குத்துகிறாரோ என்று கனகவள்ளியால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

“அதோட நூத்துக் கணக்கான பேர் வேல செய்யற இடத்துல ஒருத்தியா தான் நம்ம வீட்டுப் பொண்ணும் வேல செய்யப் போறா.”

“அப்ப சுமிதாவ அனுப்பறதா முடிவே பண்ணிட்டிங்களா?”

“நாள் கடத்தாம இருக்கறது நமக்கு நல்லது. எல்லாத்துக்கும் மேல படிச்சு முடிச்சதுலிருந்து இவளும் வேலைக்குப் போறேன்னு நச்சிக்கிட்டே இருக்கா, அப்படித்தான் போகட்டுமே” என்று சொன்னவர், “இதோ வர்றேன்” என்று எழுந்து சென்றார்.

“சித்ரா, வினிதா இவங்கன்னா பிரச்சனையில்ல அடக்கமா இருப்பாங்க. ஆனா...”

தன் பாட்டுக்குத் துணிகளைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்த சுமிதா நிமிர்ந்து, “ஆனா என்ன அத்தை?” என்று கேட்டாள்.

“நீ ஏற்கனவே குடும்பத்துக்கு அடங்கி நடக்க மாட்ட. இப்ப எங்கயோ கண்காணாத இடத்துக்கு உன்ன வேலைக்கு அனுப்பினா, குடும்ப மானத்தக் காத்துல பறக்க விட மாட்டேன்னு என்ன நிச்சயம்?”

அவர் சொல்வதைக் கேட்ட சுமிதாவுக்கு அழுவதா, சிரிப்பதா என்றே தெரியவில்லை. இப்படிக்கூட ஒரு பெண்ணைப் பேச முடியுமா?

அதிலும் தன் போன்ற ஒருத்தியை எப்படி அப்படியெல்லாம் பேசலாம்? தானும் அவர்களுடைய பெண்களைப் போல ஒரு பெண் தானே என்ற எண்ணம் சிறிது கூட இல்லையே.

அடுத்தடுத்த வீதிகளில் இருந்து கொண்டு காலத்திற்கும் அண்ணனுடைய வீட்டிற்குக் குடும்பத்தோடு வந்து கொட்டிக் கொள்வது போதாதென்று, இப்பொழுது அவருடைய மகளுக்கே சாபமா?

அவர்களுடைய பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டு நல்ல மனைவி மக்களை அதட்டி உருட்டும் தந்தையின் மேல் தான் சுமிதாவுக்குக் கோபம் வந்தது.

இரண்டு அத்தைகளுக்கும் தன் மேல் பொறாமை.

வேலைக்குப் போவது, முக்கியமாக அவனிடம் வேலைக்குப் போவது சுமிதாவுக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்கவே இல்லைதான்.

தன்னிடம் எப்பொழுது கேட்பார்கள் ஒரேயடியாக மறுத்து விடலாமென்று தான் காத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஆனால் இனி தான் கண்டிப்பாகப் போகத்தான் வேண்டும்.

எது எப்படியானாலும் தன்னுடைய குடும்ப நிலைக்கு அந்தச் சம்பளம் உண்மையிலேயே மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையுமென்பதில் மட்டும் சிறிதும் சந்தேகமிருக்க வில்லை.

அதிலும் அந்தச் சம்பளத்தைக் கொண்டு வந்து தனது நாயிடம் கொடுத்து அவருடைய விருப்பத்திற்கு அந்தப் பணத்தை செலவு செய்ய வைக்க வேண்டும்.

அதைப் பார்த்துப் பார்த்து இந்த அத்தைகளின் வயிறு எரிய வேண்டும்.

எரிய வேண்டுமென்ன? கண்டிப்பாக எரிவார்கள்.

அனைத்திற்கும் மேல் இத்தனை நாளும் படிப்பதில் எப்படியோ நேரத்தைக் கழித்தாயிற்று. ஆனால்

நி.வ.வே - 3

இனிமேல் வீட்டில் இருந்து கொண்டு தினம் தினம் இந்த சித்ரவதையை அனுபவிக்கத் தன்னால் ஆகாது.

யோசிக்க யோசிக்க தான் வேலைக்குச் செல்வதே சரியென்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டது சுமிதாவுக்கு, அதிலும் எவ்வளவு விரைவாக முடியுமோ அவ்வளவு விரைவில்.

ஒரு வழியாக அனைத்துத் துணிகளையும் தேய்த்து முடித்தவள், தந்தை அழைக்க அருகில் சென்றாள்.

“நாங்க இந்நேரம் பேசினது உன் காதுல விழுந்திருக்கும்னு நினைக்கறேன், வேலைக்குப் போக உனக்கு சம்மதமா?”

தனது தந்தை கேட்க, “ஆமாம்மா” என்றாள் சுமிதா.

பார்த்தாயா? என்பதைப் போல தனது அத்தைகள் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டது சுமிதாவின் கண்களில் படத் தவறவில்லை.

மறுநாள் காலையிலேயே கிளம்ப வேண்டுமென்று தந்தை தானே சொல்லிவிட்ட பிறகு, தனது துணிகள் அனைத்தையும் தயாராக எடுத்து வைக்க ஆரம்பித்தாள் சுமிதா. கூடவே தனக்குத் தேவையான அனைத்தையும்,

தனது தாய்க்கு மட்டும் தான் வேலைக்குச் செல்வதில் ஆட்சேபணை இருப்பது போலப் பட்டது சுமிதாவுக்கு.

ஆனால் அந்த வீட்டில் அவருடைய வார்த்தைகளுக்கு அவ்வளவாக மதிப்பு இல்லையென்பதால், மறுநாள் சுமிதா கிளம்பும் பயணத்தில் மாற்றமெதுவும் வந்து விடவில்லை.

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே தனது தந்தையுடன் வேலைக்காகப் பயணமானாள் சுமிதா.

சந்தோஷம், துக்கம் என்று எதுவுமில்லாத மனநிலை, அந்த வீட்டில் இருப்பதைவிட எங்காவது சென்று விடுவதே மேல் என்ற எண்ணம்.

அவர் ஏதோ மிகப் பெரிய சாதனையைச் செய்வதைப் போல, தனது தந்தை தன்னை அதட்டி உருட்டியதில் சுமிதாவுக்கு சிரிப்புதான் வந்தது.

ஒரு விதத்தில் தான் அந்த ரகுநந்தனுக்கு நன்றிகூட சொல்லியாக வேண்டுமென்று தோன்றத் தொடங்கி விட்டது.

ஏனென்றால் இவர்கள் அனைவரின் சம்மதத்தோடும் தான் வேலைக்குப் போவதென்பது இந்த ஜென்மத்தில் நடக்கக் கூடிய ஒன்றல்லவே.

அன்று மதிய வேளையில் தந்தையும், மகளும் கேரளத்துக்குப் பக்கமாக இருந்த அந்த ஊரை சென்று அடைந்திருந்தார்கள்.

அந்த ஊரின் இயற்கை எழில் மனதைக் கொள்ளை கொள்ள சுமிதாவுக்கு சந்தோஷத்தில் துள்ளிக் குதிக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

ஆனாலும் உடனிருக்கும் தந்தைக்காக முயன்று தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

அங்கு அனைத்தும் பாதுகாப்பாக இருக்கிறதா என்று ஒரு முறைக்கு இரு முறையாக சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்ட சோமசுந்தரம் மகளிடமும் “பாத்து பத்தரமா இரு” என்று ஒரு பெரிய அறிவுரையை வழங்கிவிட்டு அங்கிருந்து கிளம்பியே விட்டார்.

தனக்கென தரப்பட்டிருக்கும் அறையில் தான் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த கதைப் புத்தகத்தில் மூழ்கிப் போன சுமிதா வெகு நேரம் கழித்தே அறைக்கு வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

மாலைவேளை ஆகியிருந்தது. அங்கிருந்தவர்கள் அனைவரும் பார்ப்பதற்குக் கூலி வேலை செய்பவர்களைப் போலிருக்க, மனதிற்குள் சற்று ஒரு மாதிரியாக உணர்ந்தாள்.

அந்தக் கட்டடத்தின் முன்பாகக் கார் ஒன்று வந்து நின்றதில் உள்ளே செல்லத் திரும்பி விட்டவள், “மேடம்” என்ற அழைப்பில் நின்று மீண்டும் திரும்பினாள்.

“சுமிதா அனு சொல்லிட்டு...”

“நாந்தான் சொல்லுங்க.”

“உங்க இருப்பிடம் ரெடியாயிடுச்சு மேடம், உங்க லக்கேஜ் எல்லாம் எடுத்துட்டு வரீங்களா?”

சுமிதா தயக்கத்துடன் எதுவும் பேசாமல் நிற்க, “இப்பதான் மேடம் அந்த வேல முடிஞ்சது அதான் உடனே வந்தேன்” என்று மீண்டும் அழைத்தாள் அவள்.

தான் கேட்ட சில கேள்விகளுக்கும் அவன் பொறுமையாக பதில் சொல்ல, அதற்கு மேல் தயங்கினால் நன்றாக இருக்காதென்று தனது பெட்டி படுக்கைகளுடன் கிளம்பினாள் சுமிதா.

சுமிதாவின் ஹேண்ட் பேக்கைத் தவிர மற்ற அனைத்தையும் அவளிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு போய்க் காரில் வைத்தாள் அந்த கார் டிரைவர்.

சுமிதா ஏறிக் கொண்டதும் காரை ஸ்டார்ட் செய்தவன், கால் மணி நேரத்தில் ஒரு பெரிய மாளிகை போன்ற தொகு வீட்டின் முன்பு காரை நிறுத்தினான்.

“வாங்க மேடம்” என்று அவளது லக்கேஜ்களுடன் அந்த வீட்டிற்கு மிகவும் தள்ளிக் கட்டப்பட்டிருந்த ஒரு அழகான வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

“இந்த கெஸ்ட் ஹவுஸ்லதான் மேடம் நீங்க தங்கப் போறீங்க” என்று லக்கேஜ்களைக் கீழே வைத்துவிட்டுத் தனது கையிலிருந்த சாவியால் வீட்டைத் திறந்தாள்.

“நானே எல்லாத்தையும் உள்ள எடுத்து வெச்சுக் கறேன். உதவிக்கு நன்றி” என்று சுமிதா சொல்ல, அந்த வீட்டின் சாவியை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு நகர்ந்தான் அவன்.

தன் ஒருத்திக்கு இத்தனை பெரிய அழகான வீடா என்று நினைத்துக் கொண்டே அனைத்தையும் உள்ளே கொண்டு போய் வைத்தாள் சுமிதா.

வெளிப்புறத்தை விடவும் அந்த கெஸ்ட் ஹவுஸின் உள் அலங்காரம் பார்த்துக் கொண்டே இருக்கலாம் போலப் பிரமாதமாக இருந்தது.

எதையும் எடுத்து வைக்கத் தோன்றாமல் அங்கிருந்த அந்தப் பெரிய எல்.ஸி.டி. டி.வி.யை ஆன் செய்து விட்டு சோபாவில் அமர்ந்தாள்.

சுமார் ஒரு மணி நேரத்தில் ஒரு முப்பது வயது மதிக்கத்தக்க பெண்ணொருத்தி அனுமதி கேட்டுக் கொண்டு உள்ளே வந்தாள்.

“சாப்பிட வாங்கம்மா.”

“எங்க?”

“பங்களாவுக்குத் தான், ஐயா கூட்டிட்டு வரச் சொன்னார்.”

“எனக்கு எதுவும் வேண்டாம், பசியில்ல.”

“பசிக்கற அளவுக்கு கொஞ்சமா சாப்பிடுவீங்களாம் வாங்கமா” என்று அந்தப் பெண் மிகவும் வேண்டி அழைத்தும் சுமிதா ஒரேயடியாக மறுத்துவிட, ஏமாற்றத்துடன் அங்கிருந்து நகர்ந்தாள் அவள்.

ஆனால் சில நிமிடங்களில் ஹாலில் இருந்த டெலி போன் ஒலிக்க, தயக்கத்துடன் எடுத்துக் காதில் வைத்தாள் சுமிதா.

பேசியது ரகுநந்தன், “நல்வரவு” என்றான்.

“தேங்க்ஸ்” என்றாள் சுமிதா.

“டிபன் சாப்பிடலாம் வா.”

“நான் நைட் எப்பவும் லைட்டாதான் சாப்பிடுவேன் பிரட், ப்ரூட்ஸ் எல்லாம் இருக்கு அதே போதும்” என்றாள் சுமிதா.

“என்னது பிரட் ப்ரூட்ஸா? என் வீட்டுக்கு வந்த முதல் நாள், அதுலயும் என் மதிப்பிற்குரிய, பி.ஏ. சான்ஸே இல்ல டிபன் சாப்பிட வா.”

கடவுளே இது என்ன சோதனை என்று நினைத்தவள், “சரி வர்றேன்” என்று போனை வைத்தாள்.

அவன் குரல் சற்று அழுத்தமாக இருந்ததோ, கூடவே கம்பீரமாகவும்,

கண்டிப்பாகப் போகக்கூடாது என்றிருந்தவளைத் தன் வாயாலேயே வருகிறேனென்று சொல்ல வைத்து விட்டானே.

அதுவும் ஒரே வார்த்தையில்.

அவளிடம் சொன்னது போல சில நிமிடங்களில் சாப்பிடுவதற்காகக் கிளம்பிச் சென்றாள் சுமிதா.

அரண்மனையைப் போல என்று நினைக்கும்ளவிற்கு வீட்டின் வடிவமைப்பு கம்பீரமாகவும், பிரமாதமாகவும் இருந்தது.

5

ரகுநந்தன் தனியாள் என்று தனது வீட்டில் இருப்பவர்கள் பேசிக் கொண்டது நினைவுக்கு வந்தது.

இவ்வளவு பெரிய வீட்டில் ஒற்றையாளாக இருப்பதற்குச் சிரமமாக இருக்காதா.

ஆனாலும் இவ்வளவு பெரிய வீட்டை நிர்வகிப்பதற்கு வேலைக்காரர்கள் இருந்தாக வேண்டுமே.

ஏற்கனவே தானே சிலரைப் பார்த்தும் ஆயிற்று. கேட்டில் செக்யூரிட்டி, கார் டிரைவர் வேலைக்காரப் பெண் இப்படி இன்னும் எத்தனை பேரோ.

ஆனால் வீட்டிற்குள் சென்று பல வினாடிகள் முடிந்த பின்பும் கூட சுமிதாவின் கண்களுக்கு யாரும் தென்படவில்லை.

“வாங்க மேடம்” என்று திடீரென்று கேட்ட குரலில் திரும்பினாள்.

அப்பொழுது தான் குளித்திருப்பான் போல, இரவு உடையுடன் ப்ரஷ்ஷாக மாடியிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தான் ரகுநந்தன்.

“என்ன தண்டனையா, உட்காரலாமே.”

“பரவாயில்ல ஸார்” என்று வாய் முணுமுணுத்தாலும், திருமணத்தன்று அவனுடன் பேசியது தான் நினைவுக்கு வந்தது சுமிதாவுக்கு.

“சாப்பிடலாம் வா” என்று அவன் டைனிங் ஹாலை நோக்கிப் போக, சற்றுத் தயக்கத்துடனே என்றாலும் தானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

“உக்காரு” என்று அவளுக்கு ஒரு சேரைக் காட்டி விட்டுத் தானும் அமர்ந்து கொண்டான்.

“கெஸ்ட் ஹவுஸ் உனக்கு வசதியா இருக்கா?”

“இருக்கு, ஆனாலும் என் ஒருத்திக்கு அது ரொம்ப அதிகம்.”

“அதிகமா? என் பி.ஏ.க்கு அது கூட இல்லன்னா எப்படி?”

“இந்த அளவுக்கு எல்லாமே செஞ்சு குடுத்து என்னத் தான் உங்க பி.ஏ.வா எடுத்தாகணுன்னு என்ன கட்டாயம்?”

“குடும்பப் பெண்ணான உங்கூடப் பழகத்தான்” என்று சுமிதாவின் முக பாவனையைக் கவனித்தவன், தான் வைத்துக் கொண்டதும் சப்பாத்தி இருந்த ஹாட் பாக்கை சுமிதாவின் பக்கமாக நகர்த்தி வைத்தான்.

சில வினாடிகள் மூச்சு விடக்கூட மறந்து விழித்தவன், பிறகு நடப்புக்கு வந்தான். ஆனாலும் வெகு சிரமப்பட்டு

அதை அவன் அறிந்து கொள்ளாதவாறு மறைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன யாரத் தேடற?”

சுமிதாவின் கண்கள் சுற்றிலும் அலை பாய்வதைப் பார்த்துக் கேட்டான் ரகுநந்தன்.

“யாரையும் காணமேன்னு பாக்கற போல, யாரும் இருக்க மாட்டாங்க.”

“ஏன்?”

“மேக்ஸிமம் சாயங்காலம் ஆறு மணிக்குள்ள எல்லாரும் கிளம்பிடுவாங்க” என்ற ரகுநந்தனை சுமிதா சற்று பயத்துடன் பார்க்க, “கிளம்பிடுவாங்கன்னா தூரமா எங்கயும் இல்ல” என்றான் அவன்.

“எப்பவும் ரெண்டு செக்யூரிட்டி மாறி மாறி இருந்துட்டே இருப்பாங்க, அதுல ஒரு செக்யூரிட்டி மைக் கேலுக்கு மட்டும் நம்ம காம்ப்வுண்டுக்குள்ளயே வீடு இருக்கு.”

“அப்புறம் சமையல்காரர் சண்முகம் குடும்பத்தோட உன் கெஸ்ட் ஹவுஸ் தள்ளியிருக்கற ஒரு வீட்ல இருக்கான். தோட்டக்காரனுக்கும் நம்ம காம்ப்வுண்டுக்குள்ளயே வீடு இருக்கு, எல்லாம் நாம கட்டிக் குடுத்தது தான்.”

தான் சொல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளிடம் “என்ன பயமா இருக்கா?” என்று கேட்டான்.

“எனக்கென்ன பயம்?”

“இல்ல இந்த வீட்ல நான் மட்டும் தனியா இருக்கேனே அதனால் எப்பிடி இருக்கறதுன்னு.”

அப்பொழுது தான் குளித்திருப்பான் போல, இரவு உடையுடன் ப்ரஷ்ஷாக மாடியிலிருந்து இறங்கிக் கொண்டிருந்தான் ரகுநந்தன்.

“என்ன தண்டனையா, உட்காரலாமே.”

“பரவாயில்ல ஸார்” என்று வாய் முணுமுணுத்தாலும், திருமணத்தன்று அவனுடன் பேசியது தான் நினைவுக்கு வந்தது சுமிதாவுக்கு.

“சாப்பிடலாம் வா” என்று அவன் டைனிங் ஹாலை நோக்கிப் போக, சற்றுத் தயக்கத்துடனே என்றாலும் தானும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

“உக்காரு” என்று அவளுக்கு ஒரு சேரைக் காட்டி விட்டுத் தானும் அமர்ந்து கொண்டான்.

“கெஸ்ட் ஹவுஸ் உனக்கு வசதியா இருக்கா?”

“இருக்கு, ஆனாலும் என் ஒருத்திக்கு அது ரொம்ப அதிகம்.”

“அதிகமா? என் பி.ஏ.க்கு அது கூட இல்லன்னா எப்படி?”

“இந்த அளவுக்கு எல்லாமே செஞ்சு குடுத்து என்னத் தான் உங்க பி.ஏ.வா எடுத்தாகணுன்னு என்ன கட்டாயம்?”

“குடும்பப் பெண்ணான உங்கூடப் பழகத்தான்” என்று சுமிதாவின் முக பாவனையைக் கவனித்தவன், தான் வைத்துக் கொண்டதும் சப்பாத்தி இருந்த ஹாட் பாக்கை சுமிதாவின் பக்கமாக நகர்த்தி வைத்தான்.

சில வினாடிகள் மூச்சு விடக்கூட மறந்து விழித்தவன், பிறகு நடப்புக்கு வந்தான். ஆனாலும் வெகு சிரமப்பட்டு

அதை அவன் அறிந்து கொள்ளாதவாறு மறைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன யாரத் தேடற?”

சுமிதாவின் கண்கள் சுற்றிலும் அலை பாய்வதைப் பார்த்துக் கேட்டான் ரகுநந்தன்.

“யாரையும் காணமேன்னு பாக்கற போல, யாரும் இருக்க மாட்டாங்க.”

“ஏன்?”

“மேக்ஸிமம் சாயங்காலம் ஆறு மணிக்குள்ள எல்லாரும் கிளம்பிடுவாங்க” என்ற ரகுநந்தனை சுமிதா சற்று பயத்துடன் பார்க்க, “கிளம்பிடுவாங்கன்னா தூரமா எங்கயும் இல்ல” என்றான் அவன்.

“எப்பவும் ரெண்டு செக்யூரிட்டி மாறி மாறி இருந்துட்டே இருப்பாங்க, அதுல ஒரு செக்யூரிட்டி மைக் கேலுக்கு மட்டும் நம்ம காம்ப்வுண்டுக்குள்ளயே வீடு இருக்கு.”

“அப்புறம் சமையல்காரர் சண்முகம் குடும்பத்தோட உன் கெஸ்ட் ஹவுஸ் தள்ளியிருக்கற ஒரு வீட்ல இருக்கான். தோட்டக்காரனுக்கும் நம்ம காம்ப்வுண்டுக்குள்ளயே வீடு இருக்கு, எல்லாம் நாம கட்டிக் குடுத்தது தான்.”

தான் சொல்வதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளிடம் “என்ன பயமா இருக்கா?” என்று கேட்டான்.

“எனக்கென்ன பயம்?”

“இல்ல இந்த வீட்ல நான் மட்டும் தனியா இருக்கேனே அதனால் எப்பிடி இருக்கறதுன்னு.”

“நான் கெஸ்ட் ஹவுஸ்ல தான் இருக்கப் போறேன், அதோட நான் உங்களைப் பாத்து பயப்பட நீங்க என்ன புலியா, சிங்கமா?”

இப்போதைய உன் நிலமைக்கு அந்த இரண்டும் கூட பரவாயில்லாதவை தான் பெண்ணே என்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டான் ரகுநந்தன்.

“எப்பிடி ஒரு வேலையிருக்குன்னு சொன்னதுமே உங்க வீட்ல உன்ன அனுப்பி வெச்சாங்க?”

“என்மேல இருக்கற நம்பிக்கைதான்.”

“அவ்வளவு நம்பிக்கையா? அப்படி இருக்கறது தான் எனக்கும் நல்லது.”

“என்ன சொன்னிங்க?”

“ஆனா எங்கிட்ட நீ கொஞ்சம் பாத்துதான் நடந்துக்கணும், ஐயாவோட பர்ஸனாலிட்டி அப்பிடி.”

அவனது பாவனையில் சற்று ஏளனத்துடன் பார்த்தவள், “அத மத்தவங்க சொல்லணும்” என்றாள்.

“ஆனா நீ சொல்ல மாட்டியே அதான் நானே சொல்லிக்கிட்டேன்” என்று சிரித்தவன் “இன்னும் கொஞ்சம் வெச்சு சாப்புடு” என்று தமிழ் சேமியா இருந்த ஹாட் பாக்கை சுமிதாவின் பக்கமாக நகர்த்தி வைத்தான்.

“ஆனா ஒரு விஷயத்த மட்டும் கண்டிப்பா மறுக்கவே முடியாது” என்றவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் சுமிதா.

“ஃபர்ஸ்ட் டைம் பாத்தப்பவே நீ என்ன இம்பர்ஸ் பண்ணிட்ட, அந்த அளவுக்கு அழகா இருக்க” என்று சொல்லிவிட்டு சுமிதாவின் முகபாவனையை ஊன்றிக் கவனித்தான்.

‘அதுக்காக நான் உன் கால்ல விழுவேன்னு நினைக்காத, உன்ன என் காலடில விழ வைப்பேன்’ என்று நினைத்துக் கொண்டவன் அதை வெளியே சொல்லவில்லை.

உணவை முடித்துக் கொண்டு தன் இடத்திற்கு வருவதற்குள்ளேயே பெரிதாக எதையோ சாதித்து விட்டாற் போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டிருந்தது சுமிதாவுக்கு, அந்த அளவிற்கு ரகுநந்தனின் முன்னிலையில் மூச்சு முட்டுவதைப் போல உணர்ந்தாள்.

புதிய இடம் புதிய சூழல் தூக்கம் வருமோ வராதோ என்று கண்டதையும் நினைத்துக் கலங்கியவள், அது கனவோ என்று நினைக்கும்ளவிற்குப் படுத்தும் தூங்கிப் போனாள்.

அதிகாலையில் எழுந்தவளுக்கு மனமும் உடலும் வழக்கத்தை விடவும் புத்துணர்ச்சியுடன் இருந்தது.

எழுந்ததும் காலைக் கடன்களை முடித்து விட்டுத் தலைக்கு சேம்பூ போட்டுக் குளித்துவிட்டு வந்தாள்.

பேனுக்கு அடியில் நின்று தலைமுடியைக் காய வைத்துக் கொண்டிருந்தவள் யாரோ கதவைத் தட்டும் ஓசையில் உள்ளே வருமாறு அழைத்தாள்.

வேலைக்காரப் பெண் ஜோதி “உங்களுக்கு காபி கொண்டு வந்தேம்மா” என்று ப்ளாஸ்கை அங்கிருந்த டேபிள் மேல் வைத்தாள்.

“நான் லேட் பண்ணிட்டனாம்மா?”

“இல்ல ஜோதி, ரொம்ப தேங்க்ஸ்” என்றாள் சுமிதா.

“அச்சச்சோ பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொல்லா நீங்கம்மா, உங்களுக்கு என்ன வேணும்னாலும் என்ன

ஏவுங்க. உங்களுக்கு நேர நேரத்துக்கு எல்லாம் குடுத்தாக்கணும்னு ஐயா சொல்லியிருக்கார். உங்களுக்கு எட்டு மணிக்கு டிபன் கொண்டு வந்தாப் போதுங்களாம்மா?”

“வேண்டாமே ஜோதி, நீங்க எனக்காக சிரமப்பட வேண்டாம்.”

“ஐயய்யோ என்ன வா போன்னு கூப்புடுங்க” என்று சொன்னவள், “என் வேலையே இது தானுங்கம்மா எட்டு மணிக்கு டிபனோட வர்றேன்” என்று சொல்லிவிட்டு நிற்காமல் சென்றே விட்டிருந்தாள்.

பத்து நிமிடங்களில் ஹாலில் இருந்த டெலிபோன் ஒலிக்கச் சென்று எடுத்துப் பேசினாள் சுமிதா.

எட்டு மணிக்குக் கிளம்ப வேண்டுமென்று சொன்ன ரகுநந்தன், கால் மணி நேரம் முன்னதாகவே டிபன் எடுத்துக் கொள்ள வரச் சொன்னான்.

இன்று ஒரு நாளைக்கு சரி, நாளையிலிருந்து நாமே சமைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டே “வர்றேன் ஸார்” என்றாள்.

ஏழு நாற்பதுக்கு சுமிதா சென்றபோது, ஹாலில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தான் ரகுநந்தன்.

“வா, புது இடம் நைட் நல்லாத் தூங்கினயா?”

வழக்கத்தை விடவும் நன்றாகத் தூங்கினேன் என்று சொல்லத் தயங்கி, “ஆமாம்” என்றாள்.

“உக்காரு.”

அவன் முன்னிலையில் அமரப் பிடிக்காவிட்டாலும் அவன் இரவு கேட்டதைப் போல தண்டனையா என்று உடனே அமர்ந்து விட்டாள்.

“உங்க அப்பா போன் பண்ணியிருந்தார்” என்று ரகுநந்தன் சொல்ல, அவனைப் பார்த்தாள் சுமிதா.

“இன்னைக்கு மதியம் வெளிய போகும்போது உங்க இடத்துப் பிரச்சனைய பாக்கணும் ஞாபகப்படுத்து.”

“சரி ஸார்.”

உடனே ஸாராக்கும் என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டவன், “எப்படியோ பிரச்சனை சரியானாப் போதும்னு இருக்காங்க போலிருக்கு. உன்னப்பத்தி ஒரு வார்த்தை கூடக் கேக்கல” என்றான்.

“உங்க மேல இருக்கற மரியாதை தான்” என்று சுமிதா சொல்ல, “அதுக்கும் மேல உம்மேல இருக்கற நம்பிக்கையும் கூட” என்று சேர்த்துச் சொன்னான்.

தன்னைப் பார்த்த அவனுடைய கண்களில் என்ன இருந்தது.

நிச்சயமாக அது சாதாரணப் பார்வை இல்லை.

ஏதோ பழிவாங்கக் கரம் வைத்துக் காத்திருக்கும் ஒரு மிருகம் போல என்று வேண்டுமானால் சொல்லலாம்.

“சரி வந்து டிபன் எடுத்துக்கோ” என்று ரகுநந்தன் எழு. எதுவும் பேசத் தோன்றாமல் பொம்மை போல அவன் சொல்வதை செய்யத்தான் சுமிதாவால் முடிந்தது.

வேலை இல்லாத மீதி நேரத்திலாவது இவனைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள் சுமிதா.

இருவரும் வந்து சாப்பிட அமர, ஜோதி மிகுந்த மரியாதையுடன் பரிமாறினாள்.

“உனக்கு ஏதாவது வேலையிருக்கா, இல்ல இன்னை லிருந்தே டியூட்டிக்கு வந்துட்டறயா?”

“ஆமா ஸார் இன்னைலிருந்தே வந்துட்டேன்.”

சாப்பிட்டு முடிந்ததும், ரகுநந்தனுடனேயே அவனது காரில் கிளம்பினான் சுமிதா.

“என்ன சொல்லு?” என்று ரகுநந்தன் கேட்டதில், தான் லேசாகத் தயங்கியதைக் கூட அவன் கண்டு கொண்டு விட்டானே என்று சுமிதாவுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கூடவே அவன் எந்த அளவு தன்னை கவனித்திருக் கிறான் என்பதும்,

“நாளையிலிருந்து நான் பஸ்ல வந்துக்கறேன், அப் புறம்...”

“ம், அப்புறம்?”

“சமையலும் நானே செஞ்சுக்கறேன்.”

எதுவும் பேசாமல் சுமிதாவைப் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“எதுக்கு தனியா சமையல் செய்யணும்?” என்று கேட்டான்.

இதென்ன வம்பாய் இருக்கிறது?

அவனுடைய பி.ஏ. என்பதற்காக நிறைய சம்பளம் கொடுப்பதும், தங்குவதற்காக வீட்டையே கொடுப்பதும் இவனுக்குப் பெருமையாக இருக்கலாம் தான்.

அதற்காக மேலும் மேலும் அவன் கொடுப்பதையெல் லாம் சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொள்வது தனக்குக் கேவல மில்லையா?

அது இவனுக்குப் புரியவில்லையா? அல்லது அப் படித்தான் இருக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறானா?

“ம், என்ன?”

“ஆமா ஸார், ஓரளவுக்குத் தான் மத்தவங்க உதவிகள் ஏத்துக்க முடியும்.”

“ஓ, தன்மானமாக்கும்?” என்றவன், அதற்கு மேல் எதுவும் சொல்லவில்லை.

சுமிதா எதிர்பார்த்ததைவிடவும் மிகவும் பெரியதாகத் தான் அவனுடைய அலுவலகக் கட்டிடம் இருந்தது.

தான் ஒரு கைதேர்ந்த கட்டிடக் கலை வல்லுன னென்று பறை சாற்றிக் கொள்ள வேண்டாமா என்று மனதிற்குள் சற்று ஏளனத்துடன் நினைத்தான்.

தான் எண்ணியதை ரகுநந்தன் கண்டு கொண்டான் என்பதை அவன் பேசிய விதத்திலிருந்து சுமிதா புரிந்து கொண்டாள்.

“சும்மா பந்தாவுக்கு உன்ன வேலைக்கு எடுத்திருக் கேன்னு நினைச்சுட்டிருக்கியா?”

அவனுடைய கேள்விக்கு பதில் சொல்லத் தோன்றா மல் அவனைப் பார்த்தான் சுமிதா.

“கன்ஷ்ட்ரக்ஸன்னா சும்மா வீடு கட்டிக் குடுக்கறது மட்டுமில்ல, பாலம், தியேட்டர், ஷாப்பிங் மால்ஸ்னு நூத்துக் கணக்கான பேர் சில வருஷங்கள் கூட தொடர்ந்து வேல செஞ்ச உருவாக்கற ப்ராஜெக்ட்களும் அடக்கம்.”

“அந்த மாதிரி மூணு ஷாப்பிங் காம்ப்ளக்ஸ், ஒரு தியேட்டர், ஒரு பிரிட்ஜ், அதோட இன்னும் எவ்வளவோ

சின்ன ப்ராஜெக்ட்களும் இப்ப சிட்டிக்குள்ள நம்ம னோடது போயிட்டிருக்கு.”

அவன் சொல்வதைக் கேட்க ஆச்சரியமாக இருந் தாலும், இனிமேல் தனது முகபாவனையை முயன்று கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டான்.

தரைத்தளம் அலுவலகமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்க, ரகுநந்தனின் அறை முதல் தளத்தில் இருந்தது.

அவனது அறையை ஒட்டினாற் போலிருந்த ஒரு பெரிய அறையினை உன்னுடைய என்று சுமிதாவிற்குக் காட்டினான். கம்ப்யூட்டர், ஜெராக்ஸ், பேக்ஸ் என சகல வசதிகளுடனும் இருந்தது அவளுடைய அறை.

முதல் நாளான அன்று முழுவதும் ரகுநந்தனோடு இணைந்து அவன் சொல்லச் சொல்ல அனைத்து வேலைகளையும் செய்தான் சுமிதா. அதனாலேயே ரகுநந்தனுக்குத் திருப்தியளிக்கும் விதமாக வேலை செய்வது சற்று சவாலான ஒன்று என்பதையும் புரிந்து கொண்டான்.

சுமிதாவின் முகத்தைப் பார்த்து என்னவென்று கேட் டான் ரகுநந்தன்.

“ஸார் மதியம் ஞாபகப்படுத்தச் சொன்னிங்க.”

“ஓ உங்க இடம் சம்பந்தமாவா?” என்று கேட்டான், கொஞ்சம் முன்னாடி நான் சொன்ன ஒரு நெம்பருக்கு நீ டயல் செஞ்சு குடுத்தியே அது அவனுக்குத்தான். அவன் ஊர்ல இல்லையாம் வந்ததும் கூப்புடுவாங்க” என்றான்.

ரகுநந்தனின் பெயரைச் சொன்னதுமே மிகுந்த மரியாதையுடன் அவர்கள் பேசியது நினைவுக்கு வந்தது.

அவர்களை எதற்காக மிரட்டி வைத்துக் கொண்டிருக் கிறானோ.

அவர்கள் நியாயமானவர்கள் அல்ல, தான் அநியாய மாக நினைக்கிறோம் என்று உள்மனம் சொன்னாலும் சுமிதாவால் அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“என்ன வேல பிடிச்சிருக்கா?”

“ஆமாம்” என்று மெல்லியதாகச் சிரித்தாள் சுமிதா.

“வேல மட்டும் தானா?” என்று ரகுநந்தன் டேக் “புரியல” என்றான்.

“இல்ல என்ன ரொம்பப் பிடிச்சுட்டதால தான் வேலை யும் புடிச்சப் போச்சான்னு கேக்கறேன்.”

சுமிதா இப்பொழுது நன்றாகவே சிரிக்க, “ம் இது நல்லார்க்கு” என்றான் ரகுநந்தன்.

“ஆனா உங்களுக்கு நினைப்பு ரொம்பவும் அதிகமா இருக்கு மாத்திக்கோங்க” என்று அதே முக பாவனை யுடன் சொன்னாள் சுமிதா.

“ம், இந்தக் காலத்துல உண்மைய யாரு உடனே ழுத்துக்கறாங்க?” என்று ரகுநந்தன் சலித்துக்கொள்ள. நல்ல வேளையாக அவன் கோப்பபடவில்லையென்று நிம்மதியுடன் நினைத்துக் கொண்டான்.

ரகுநந்தன் கிளம்பலாமென்று சொல்ல வெளியே வந்தவன், யாரோ இரு ஆண்கள் அவசரமாக உள்ளே வருவதைக் கண்டான்.

அவர்கள் பார்ப்பதற்கு முரட்டு மனிதர்களைப் போல இருக்க, “யார் நீங்க உங்களுக்கு என்ன வேணும்?” என்று அவசரமாக சற்று முன்னே வந்தாள் சுமிதா.

நி.வ.வே - 4

“ஐயா இருக்காரா மேடம்?” என்று அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே ரகுநந்தன் வெளியே வர, அவனருகில் சென்றான்.

“மன்னிச்சுடுங்கய்யா நான் ஊருக்குப் போயிருந்தேன். நீங்க கூப்டதா போன்ல சொன்னாங்க அதான் எல்லாத்தையும் போட்டுட்டு பஸ் ஏறி நிக்காம வந்தேனுங்க” என்றான் அதில் ஒருவன்.

“நீ ஊருக்குப் போ, உன் வேலையப் பாரு அதெல்லாம் உன் இஷ்டம் தான?”

“ஐயா...” என்று சற்று தயங்கியவன், “நீங்க என்ன சொன்னாலும் சரியாத்தான் இருக்கும் சொல்லுங்கய்யா திருத்திக்கறேன்” என்றான்.

“சோமசுந்தரமனு ஒருத்தரத் தெரியுமா?” என்று ரகுநந்தன் கேட்க, சற்றுப் பயத்துடன் அவனைப் பார்த்தார்கள்.

“தெரியுங்கய்யா” என்று சொல்லும்போதே அவனுடைய குரல் மிகவும் இறங்கியிருக்க, “உங்க இடத்த எனக்கே வித்துடுங்க இல்லன்னா நான் பாட்டுக்கு பில்டிங்க எக்ஸ்டண்ட் பண்ணிட்டுப் போயிட்டே இருப்பேன்னு அவங்கள் மிரட்டினயா?” என்று கேட்டான் ரகுநந்தன்.

“அவங்களோடது ரொம்பவும் சின்ன இடங்கறதால எனக்கே விலைக்குத் தர முடியுமான்னு கேட்டேனுங்க. நான் செஞ்சது தப்புத்தானுங்கய்யா இனி அப்பிடிச் செய்ய மாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, ரகுநந்தன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்பதைப் போல பயத்துடன் அவனது முகத்தையே பார்த்தான்.

“முதல்ல அவருகிட்டப் போய் மன்னிப்புக் கேளு, இனிமேல் இந்த மாதிரி எதுவும் என் காதுக்கு வரக் கூடாது.”

“சரிங்கய்யா இந்த ஒரு தடவ என்ன மன்னிச்சுடுங்கய்யா.”

“சரி அதையும் பாக்கலாம்” என்ற ரகுநந்தன், கிளம்பு என்பதைப் போலப் பார்க்க, அவர்கள் இருவரும் தயக்கத்துடன் அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றார்கள்.

கிட்டத்தட்ட ஆறு மாதங்களாக தனது வீட்டினர் அத்தனை பேரின் நிம்மதியையும் கெடுத்தவன், இங்க விட்டால் ரகுநந்தனின் காலில் விழுந்து விடுவான் போலல்லவா தெரிகிறது.

இதைத் தனது தந்தை எப்பொழுதோ செய்திருக்கலாம் என்று நினைத்தவனுக்கு, ரகுநந்தனின் மீது சற்று மரியாதை கூட வந்திருந்தது.

“என்ன கிளம்பலாமா?” என்று அவன் சுமிதாவைப் பார்க்க, “தேங்க்ஸ்” என்றான் அவன்.

“உங்க அப்பாவுக்கு இது ஒரே பிரச்சனை தானா?” என்று ரகுநந்தன் கேட்க, “ஏன் அப்படிக் கேக்கறீங்க?” என்றான்.

“உன் சந்தோஷமான சிரிப்பப் படுத்துட்டே இருக்கலாமென்னு தான் கேக்கறேன்” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, “ரகு” என்று அழைத்துக் கொண்டே உள்ளே வந்தான் ஒரு பெண்.

வந்தவளை அவன் வரவேற்க, அந்தப் பெண் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருந்தான்.

“ஐயா இருக்காரா மேடம்?” என்று அவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதே ரகுநந்தன் வெளியே வர, அவனருகில் சென்றான்.

“மன்னிச்சுடுங்கய்யா நான் ஊருக்குப் போயிருந்தேன். நீங்க கூப்டதா போன்ல சொன்னாங்க அதான் எல்லாத்தையும் போட்டுட்டு பஸ் ஏறி நிக்காம வந்தேனுங்க” என்றான் அதில் ஒருவன்.

“நீ ஊருக்குப் போ, உன் வேலையப் பாரு அதெல்லாம் உன் இஷ்டம் தான?”

“ஐயா...” என்று சற்று தயங்கியவன், “நீங்க என்ன சொன்னாலும் சரியாத்தான் இருக்கும் சொல்லுங்கய்யா திருத்திக்கறேன்” என்றான்.

“சோமசுந்தரமனு ஒருத்தரத் தெரியுமா?” என்று ரகுநந்தன் கேட்க, சற்றுப் பயத்துடன் அவனைப் பார்த்தார்கள்.

“தெரியுங்கய்யா” என்று சொல்லும்போதே அவனுடைய குரல் மிகவும் இறங்கியிருக்க, “உங்க இடத்த எனக்கே வித்துடுங்க இல்லன்னா நான் பாட்டுக்கு பில்டிங்க எக்ஸ்டண்ட் பண்ணிட்டுப் போயிட்டே இருப்பேன்னு அவங்கள் மிரட்டினயா?” என்று கேட்டான் ரகுநந்தன்.

“அவங்களோடது ரொம்பவும் சின்ன இடங்கறதால எனக்கே விலைக்குத் தர முடியுமான்னு கேட்டேனுங்க. நான் செஞ்சது தப்புத்தானுங்கய்யா இனி அப்பிடிச் செய்ய மாட்டேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, ரகுநந்தன் என்ன சொல்லப் போகிறானோ என்பதைப் போல பயத்துடன் அவனது முகத்தையே பார்த்தான்.

“முதல்ல அவருகிட்டப் போய் மன்னிப்புக் கேளு, இனிமேல் இந்த மாதிரி எதுவும் என் காதுக்கு வரக் கூடாது.”

“சரிங்கய்யா இந்த ஒரு தடவ என்ன மன்னிச்சுடுங்கய்யா.”

“சரி அதையும் பாக்கலாம்” என்ற ரகுநந்தன், கிளம்பு என்பதைப் போலப் பார்க்க, அவர்கள் இருவரும் தயக்கத்துடன் அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு சென்றார்கள்.

கிட்டத்தட்ட ஆறு மாதங்களாக தனது வீட்டினர் அத்தனை பேரின் நிம்மதியையும் கெடுத்தவன், இங்க விட்டால் ரகுநந்தனின் காலில் விழுந்து விடுவான் போலல்லவா தெரிகிறது.

இதைத் தனது தந்தை எப்பொழுதோ செய்திருக்கலாம் என்று நினைத்தவனுக்கு, ரகுநந்தனின் மீது சற்று மரியாதை கூட வந்திருந்தது.

“என்ன கிளம்பலாமா?” என்று அவன் சுமிதாவைப் பார்க்க, “தேங்க்ஸ்” என்றான் அவன்.

“உங்க அப்பாவுக்கு இது ஒரே பிரச்சனை தானா?” என்று ரகுநந்தன் கேட்க, “ஏன் அப்படிக் கேக்கறீங்க?” என்றான்.

“உன் சந்தோஷமான சிரிப்பப் படுத்துட்டே இருக்கலாமென்னு தான் கேக்கறேன்” என்று அவன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே, “ரகு” என்று அழைத்துக் கொண்டே உள்ளே வந்தான் ஒரு பெண்.

வந்தவளை அவன் வரவேற்க, அந்தப் பெண் பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருந்தான்.

ஆனால் அவளுடைய அதி நாகரீக உடையும், கொஞ்சல் பேச்சும் சுமிதாவுக்கு எரிச்சலையே வரவழைத்தது.

வந்தவள் தன்னைப் பார்த்த பார்வையில் இருந்த எரிச்சலும் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

“திடீர்னு என்னப் பிடிக்காமப் போனதுக்குக் காரணமா?” என்று அவள் அதே எரிச்சலுடன் சுமிதாவைக் காட்டி ரகுநந்தனிடம் கேட்க, திரும்பி தனது பேக்கை எடுத்துக் கொண்டிருந்த சுமிதாவுக்கு அவள் தன்னைக் குறிப்பிட்டுத் தான் கேட்கிறாள் என்பது நன்றாகவே புரிந்தது.

“முதல்ல உட்காரலாமே” என்று ரகுநந்தன் சொல்ல, “என்ன உண்மையக் கண்டுபிடிச்சுட்டேன்னு ஆச்சரியமா இருக்கா?” என்று கேட்டாள்.

“சுமிதா இவ பேர் ஷீமா” என்று அவளை சுமிதாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவன், “என் பி.ஏ.” என்று சுமிதாவையும் அந்த ஷீமாவுக்கு அறிமுகப்படுத்தினான்.

“குடிக்கத் தண்ணி குடுக்கறயா?”

அந்தப் பெண் கேட்க, “இதோ” என்று சென்றாள் சுமிதா.

அவள் அகன்றதும் “என்ன பொண்ணு அழகா இருக்கவும் குறி வெச்சுட்டிங்களா ஆனாலும் கஷ்டம் தான்” என்றாள்.

ரகுநந்தன் எதுவும் பேசாமல் தன்னைப் பார்க்க, “பாக்கவே ரொம்பவும் கட்டுப் பெட்டியா குடும்பப் பொண்ணு மாதிரியிருக்கு இதுக்காக நீங்க விரதம் காக்கறதுல பலனில்ல” என்றாள் அவள்.

அப்பொழுதும் எதுவும் பேசாமல் உணர்ச்சியற்ற முகத்துடன் தன்னைப் பார்த்த ரகுநந்தனைப் பார்த்தாள் ஷீமா.

தனது பேச்சுக்கு அவன் பதில் சொல்லப் போவதில்லை என்பது தெரிந்துவிட, “சரி பெஸ்ட் ஆஃப் லக்” என்று கிளம்பியே விட்டாள்.

போகிற போக்கில் “ஆனா ஒன்னு மட்டும் சொல்லிடறேன், என்னோட லைஃப் ஸ்டைல என்னால மாத்திக்க முடியாது” என்று விட்டுப் போனாள்.

சரியாக அதே நேரம் தண்ணீர் கேனுடன் உள்ளே வந்த சுமிதா, கிளம்பியவளை அழைப்பதற்காக வாயைத் திறப்பதற்குள் அவள் போயே விட்டிருந்தாள்.

திரும்பி ரகுநந்தனைப் பார்த்தவள் அவனுடைய உணர்ச்சியற்ற முக பாவனையில் வாட்டர் கேனைக் கொண்டு போய் பழைய இடத்திலேயே வைத்து விட்டு வந்தாள்.

சில நிமிடங்களில் இருவரும் காருக்கு வந்திருந்தனர்.

கார் சிறிது தூரம் சென்றிருக்க, தனது மொபைல் ஒலிக்க எடுத்துப் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“உங்க அப்பா” என்று சுமிதாவைப் பார்த்தவன், அட்டென்ட் செய்து பேசினான்.

“அந்தாளு இனி உங்க பக்கமே வர மாட்டேன்னு சொல்லிட்டு, உங்க அப்பா கிட்ட மன்னிப்புக் கேட்டானாம்” என்றான் ரகுநந்தன்.

“அப்படியா?” என்ற சுமிதாவின் முகத்திலிருந்த சந்தோஷத்தைப் பார்த்தவன், “உலகத்துல இலவசமாகக்

கிடைக்கறதுன்னு எதுவுமே இல்ல தெரியுமா?” என்றான்.

பதில் சொல்லாமல் அவனைப் பார்த்தாள் சுமிதா.

“நான் உன் அப்பாவுக்கு செஞ்ச இந்த உதவிக்குக் கூலி வசூலிக்கப் போறது உங்கிட்ட..”

அவன் சொல்வது புரியாமல் பார்த்தாள் சுமிதா.

“என்ன பாக்கற? ஷீமா எதுக்காக வந்துட்டுப் போனான்னு தெரியுமா?”

“யாரு எதுக்காக வந்தா எனக்கென்ன?” என்று தனது குரலிலிருந்த எரிச்சலை மறைக்கக் கூட முயலாது கேட்டாள் சுமிதா.

“இல்ல பெண்ணே, காரணத்த நீ தெரிஞ்சுக்கத்தான் வேணும், ஏன்னா இனிமேல் அவ இடத்துல இருக்கப் போறது நீ..”

“நீங்க பேசறது அட்லீஸ்ட் உங்களுக்காவது புரியுதா?”

“உனக்கே புரியற மாதிரி சொல்றேன் கேட்டுக்கோ, இனிமேல் உன் உடம்பு எனக்கு சொந்தமாகணும். நான் விருப்பப்படும் போதெல்லாம்..”

“அந்த எண்ணத்தோட என்ன நெருங்கினா உங்க ரெண்டு கன்னமும் பழுத்திடும்..”

“ஓ, நீ அடிக்கற வரைக்கும் நான் வேடிக்கை பாத்துட்டிருப்பேன்னு நினைச்சுட்டிருக்கியா?”

“பின்ன எல்லாருமே உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச அந்த ஷீமா, காமா மாதிரிதான் இருப்பாங்கன்னு நீங்க நினைச்

சுட்டிருக்கீங்களா? முதல்ல ஒரு பொண்ணுகிட்ட இப்படியெல்லாம் பேச உங்களுக்கு வெக்கமா இல்ல?”

“இல்ல, அதுலயும் உங்க இனத்துல பணத்தத் தூக்கி யெறிஞ்சா என்ன வேணும்னாலும் செய்ய நிறையப் பேர் தயாரா இருக்காங்க..”

“ஆனா நான் அந்த மாதிரி பொண்ணா இருப்பேன்னு தப்புக் கணக்கு போட்டுட வேண்டாம்” என்றாள் சுமிதா.

“இருக்கலாம், ஆனா நான் ஒன்ன நினைச்சுட்டா அது எனக்கு நடந்தே ஆகணும்..”

“அட்டா பொண்ணுங்க கழுத்துல கத்திய வெச்சுப் படிய வைக்கற உங்க வீரத்த நிச்சயம் பாராட்டத்தான் வேணும்..”

சுமிதாவின் ஏளனப் பார்வையிலும், பேச்சிலும் ஒரு வினாடி உடல் விறைத்து பிறகு நடப்புக்கு வந்தான் ரகுநந்தன்.

“எங்கிட்டப் பேசும்போது கொஞ்சம் யோசிச்சுப் பொறுமையாப் பேசறது உனக்கு நல்லதுன்னு நினைக்கறேன்..”

“இல்லன்னா என்ன பண்ணிடுவீங்களாம்?”

“அதப் பொறுத்திருந்து பாரு..”

ரகுநந்தனின் குரல் நெஞ்சுக்கூட்டில் குளிர்ப் பரப்பினாலும், சுமிதா அதை நூறில் ஒரு பங்காகக் கூட வெளியே காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

செக்யூரிட்டி கேட்டைத் திறந்துவிட கார் உள்ளே வந்தது. ஏனோ புலிகள் நிறைந்திருக்கும் குகைக்குள் தலையை விடுவதைப் போல இருந்தது.

கடவுளே என்ன இவன் ஏதேதோ சொல்லி பயமுறுத்து கிறான் என்று மனதிற்குள் நடுங்கியவள், பிறகு அதெல்லாம் சும்மா என்று தன்னையே தேற்றிக் கொண்டாள்.

கார் நின்றதும் ரகுநந்தனிடம் சொல்லிவிட்டு இறங்கிக் கொண்டாள்.

“எட்டு மணிக்கு டிபன் சாப்பிட வா” என்று ரகுநந்தன் அழைக்க “எனக்கு வேண்டாம்” என்றாள்.

உன்னிடமும் என்பதைப் போல அதற்கு மேல் எதுவும் சொல்லாமல் உள்ளே போய் விட்டிருந்தான் ரகுநந்தன்.

முதல் நாளைப் போல சுமிதாவுக்கு அன்றிரவு படுத்ததும் தூக்கம் வரவில்லை, எதையெதையோ எண்ணிக் கலங்கியவள் வெகுநேரம் கழித்தே தூங்க ஆரம்பித்தாள்.

முதல்நாளைப் போல அன்றும் காலைமீலையே வந்து விட்டான் ஜோதி. ஆனால் கையில் காபியோடு டிபனும் சேர்ந்து இருந்தது.

‘என்ன ஜோதி இது’ என்று கோபத்துடன் வாயைத் திறக்கப் போனவள், பிறகு அவள் என்ன செய்வாள் பாவமென்று சிரித்து வைத்தாள்.

ஆனால் பதிலுக்கு நன்றாகவே சிரித்தாள் ஜோதி.

“நீங்க என்னத் திட்டினாலும் நான் அப்பிடித்தான் கொண்டு வருவேம்மா, ஐயாவோட புண்ணியத்துல வர்றவன், போறவனெல்லாம் சாப்பட்டுப் போறான் உங்க வயிறு வாடலாமா?” என்றாள்.

‘எதுக்காக வாடணும்?’ என்று நினைத்துக் கொண்டவள், அதைக் கேட்கவில்லை.

“ஏற்கனவே ஐயாகிட்ட நல்லாத் திட்டு வாங்கினேன்” என்று ஜோதி சொல்ல, “ஏன்” என்று கேட்டாள் சுமிதா.

“நைட் உங்களுக்கு டிபன் கொண்டு வந்து குடுக்கக் கூட நாங்க யாரும் இல்லாமப் போய்ட்டோம் என்ன மன்னிச்சுடுங்கம்மா” என்று உண்மையான வருத்தத்துடன் சொன்னவளிடம் மேலும் எதையும் கேட்க மனமின்றி பேசாமல் இருந்தாள் சுமிதா.

“என்னால உனக்கு நிறைய சிரமம் இல்லையா ஜோதி?”

“என்னமா நீங்க? எங்க ஐயா சொல்ற ஒரு வார்த்தைக் காக உயிரக் கூடக் குடுப்போம். சரி நான் வர்றேன்மா ருடு ஆறிப் போறதுக்கு முன்னாடி எடுத்துக்கோங்க” என்று விட்டுப் போனாள் அவள்.

பசி வயிற்றைக் கிள்ள, ஹாட் பாக்ஸைத் திறந்து பார்த்தாள் சுமிதா.

இட்லி, பூரி, பொங்கல் என அனைத்தும் அவற்றின் ஸைட் டிஸ்களோடு சூடாக சிறுசிறு கிண்ணங்களில் போட்டு அந்தப் பெரிய ஹாட் பாக்ஸில் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

இவ்வளவா என்று ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தவள், பசியில் சாப்பிட்டு முடித்த பிறகு தான் அனைத்தும் காலியாகி விட்டதையே வெட்கத்துடன் உணர்ந்தாள்.

நேற்றைக்கு முதல் நாள் மதியத்திற்குப் பிறகு தான் ஒரு வேளை கூட முழு வயிறு சாப்பிட்டிருக்கவில்லை என்பதும் நினைவுக்கு வந்தது.

அனைத்துப் பாத்திரங்களையும் நன்றாகக் கழுவி வைத்தவள், நேரம் பார்த்தாள்.

மணி எட்டு கூட ஆகியிருக்கவில்லை.

இந்நேரம் தனது வீட்டில் அனைவரும் என்ன செய்து கொண்டிருப்பார்கள் என்று நினைவு ஓடியது.

தம்பி வெளியூரில் ஹாஸ்டலில் தங்கிப் படித்துக் கொண்டிருப்பதால், பெற்றவர்கள் மட்டும் தான் இருப்பார்கள்.

தாய் வழக்கம் போல சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டிருக்க, தந்தை நியூஸ் பேப்பரை எடுத்து ஒரு வரி கூட விடாமல் வாசிப்பதில் முனைந்திருப்பார்.

தான் இல்லாததால் யாரும் தவித்துப் போய் விட மாட்டார்களென்பதில் மட்டும் சுமிதாவுக்கு எந்த சந்தேகமும் இருக்கவில்லை.

தான் முதலில் படிப்பதற்காக ஹாஸ்டலில் இருந்தாள் என்றால், இப்பொழுது வேலைக்கு அவ்வளவுதான்.

மற்றபடி காலையில் பத்துப் பதினோறு மணிக்கு அத்தைகள் வந்து உட்கார்ந்தார்களானால், அப்புறம் இரவு வரை கடைசிக்கு மாலை வரையாவது அவர்களது ஆதிக்கம் தொடரும்.

அதற்கு மேல் வீட்டினரைப் பற்றி நினைக்கப் பெரிதாக எதுவும் இருக்கவில்லை.

ஆனால் தன்னைப் பற்றி யோசிக்கத்தான் நிறைய இருந்தது சுமிதாவுக்கு.

தான் என்னவோ யாருக்காகவோ வாழ்வதைப் போல இதென்ன வாழ்க்கை?

ஆனால் வீட்டில் சும்மா இருப்பதற்கு இது எந்த விதத்திலும் குறைந்ததல்ல என்றும் நினைக்கத் தோன்றியது.

ஆனால் ரகுநந்தன்?

அவன் ஏதேதோ பிணாத்துகிறானே.

அவன் சும்மா விளையாட்டிற்குச் சீண்டுகிறான், அதையெல்லாம் நினைத்து நிம்மதியைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

ஆனாலும் இந்த மாதிரி விஷயங்களில் கூட யாராவது விளையாடுவார்களா.

எது எப்படியோ, அவன் சொல்கிறபடியெல்லாம் அவனாலேயே நடந்து கொள்ள முடியாதென்பதில் மட்டும் சுமிதாவுக்கு சிறிதும் சந்தேகமே இருக்கவில்லை.

ஹாலில் இருந்த போன் ஒலிக்க வேகமாகச் சென்று எடுத்தவன். “பைவ் மினிட்ஸ்ல வர்றேன்” என்று போனை வைத்தாள்.

சுமிதா உள்ளே செல்லவும், ரகுநந்தன் கிளம்பி வெளியே வரவும் சரியாக இருந்தது.

“வாங்க மேடம்” என்று அவன் புன்னகையுடன் வர வேற்றதில் அயர்ந்து போனாள் சுமிதா.

அவனை அறிந்ததிலிருந்து முதல் தடவையாக அவனது வெளிப்படையான சிரிப்பில், சில வினாடிகள் தன்னையே மறந்து அவனைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“சாப்டாச்சா?” என்ற ரகுநந்தனின் கேள்வியில் தான் முழுமையாக நடப்புக்கு வந்தாள்.

“ஆமா ஸார் ஜோதி கொண்டு வந்து குடுத்தா” என்று தயக்கத்துடன் சொன்னவள் “ஏன் சிரிக்கிறீங்க?” என்று கேட்டாள்.

“பரவாயில்லையே.”

“என்னது பரவாயில்லையே?”

“என் கெஸ்ட் வயிறு வாடக் கூடாதுன்னு ஒரு குறிப்பு தான் காட்டினேன் வந்து ஊட்டி விடாத குறையா சாப்பிட வெச்சிருப்பாளே” என்றான் ரகுநந்தன்.

“எதுக்கு எல்லாரையும் இப்படி மிரட்டுறீங்க?”

“யாரு நானா? இல்லன்னு சொன்னாலும் நீ நம்பப் போறதில்ல. இரு வற்றேன்” என்று உள்ளே சென்றான்.

அவனுடைய ஒரு வார்த்தைக்கு அனைவரும் எந்த அளவு வேலை செய்கிறார்களென்று நினைக்கவே சுமிதாவுக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“சாப்டிங்களாம்மா?” என்று ஜோதி வர, “ஆமா ஜோதி தேங்க்ஸ்” என்றாள்.

“நான் ஒண்ணு சொன்னா நீங்க தப்பா எடுத்துக்க மாட்டிங்களேம்மா.”

“என்ன சொல்லு?”

“தயவு செஞ்ச சமையல் மட்டும் நீங்க தனியா செஞ் சுக்க வேண்டாம்மா, இங்க நாங்க எத்தன பேர் இருக்கோம்ல.”

உலகத்துல இலவசமாக கிடைக்கறதுன்னு எதுவுமே இல்ல தெரியுமா? - இரவு ரகுநந்தன் கேட்டது தான் நினைவுக்கு வந்தது.

அப்போதைக்கு “பாக்கலாம் ஜோதி” என்று முடித்து விட்டவளிடம் “நீங்க ரொம்ப அழகா இருக்கீங்கம்மா” என்றாள் அவள்.

பதிலுக்கு எதுவும் சொல்லாமல் சிரித்து வைத்தாள் சுமிதா.

அன்றைக்கு ரகுநந்தனோடு ஸைட்டுக்குப் போயிருந்தாள் சுமிதா.

அவன் என்னதான் பெரிய ப்ராஜக்ட்களும் அடக்க மென்று சொல்லியிருந்தாலும், நேரில் அவற்றைப் பார்த்தபோது திகைத்துப் போனான்.

அதிலும் அந்த மிகப் பிரமாண்டமான கட்டிடங்களைப் பார்த்த சுமிதாவுக்கு, உண்மையிலேயே ரகுநந்தன் பெரிய ஆள் தான் என்று நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவனைக் கண்டதும் அனைவருடைய முகமும் ஒரு சேர மலர்வதை ஆச்சரியத்துடன் கண்டாள், கூடவே ஒரு பயம் கலந்த மரியாதையும்.

“குட்மார்னிங் ஸார்” என்று ஒருவன் வர, “குட்மார்னிங் சரத் சாப்டாச்சா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தவனை வரவேற்றான் ரகுநந்தன்.

அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொண்ட விதத்தைப் பார்த்ததில், அந்த சரத் என்ஜினியர் என்பது தெரிந்தது.

“என்ன சரத் சொல்லுங்க?”

“ஸார் நம்ம போட்டிக் கம்பெனில இருந்து எப்பவும் பிரச்சனை பண்ண அந்த மூணு பேர் தான் ஸார் திரும்பவும் நேத்து ஈவினிங் வந்து நம்ம ஆளுங்ககிட்ட பிரச்சனை பண்ணினாங்க.”

ரகுநந்தன் எதுவும் பேசாமல் பார்க்க, மேலும் நடந்த தனைத்தையும் சொன்னான் அவன்.

“நீங்க எதுவும் பேச வேண்டாம். நான் பாத்துக்கறேன்” என்று ரகுநந்தன் சொல்ல “ஓ.கே. ஸார்” என்றான் அவன்.

அதற்குப் பிறகு வேலை சம்பந்தமாக அவர்கள் இருவரும் பேச ஆரம்பித்துவிட, அந்தக் கட்டிடத்தை சுற்றிப் பார்க்கும் ஆசையில் வெளியே வந்தாள் சுமிதா.

அங்கு சற்றுத் தள்ளியிருந்த ஒரு மரத்தடியில் குவித்து வைக்கப்பட்டிருந்த மணலில் இரு குழந்தைகள் அமர்ந்திருக்க, அருகில் சென்றாள்.

கையில் காய்ந்து போன பன் ஒன்று இருக்க, அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எடுத்து ஆசையுடன் ஒரு குழந்தைக்கு, அவன் அந்த சிறுமியின் தம்பியாகத் தான் இருக்க வேண்டும், ஊட்டி விட்டுக் கொண்டிருந்தான் அந்தச் சிறுமி.

மிஞ்சிப் போனால் அந்தச் சிறுமிக்கும் ஐந்து வயது தான் இருக்கும் போலத் தோன்றியது.

“உம் பேரென்ன?” என்று சுமிதா கேட்டதற்கு, அது தனது மழலை மொழியில் அழகாக பதில் சொன்னது.

“சாப்டிங்களா?”

“இதுதான் சாப்பாடா?” என்று கேட்டாள் சுமிதா.

“இதுவே தெனமும் கெடக்காதுக்கா, அந்த மாடி வீட்டக்கா வேணாமனு வீசப் போனத வாங்கிட்டு வந்தேன்.”

“உங்க அம்மா, அப்பா எங்க?”

“எங்க ஐயா எங்கனாவது குடிச்சுட்டுக் கெடக்கும் ஆத்தா என்னமாச்சும் வேல கெடச்சா செஞ்சுட்டு சாயங்காலம் வந்து தான் சோறு வடிச்சுக் குடுக்கும். அதுவர இங்க தான் இருப்போம்” என்று தனது தம்பிக்கு ஊட்டிக் கொண்டே சொன்னாள் அந்தச் சிறுமி.

கலங்கிய கண்களுடன் சுமிதா தனது ஹேண்ட் பேக்கைத் திறந்து ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டை எடுத்துக் கொடுக்க, சில வினாடிகள் விழித்துவிட்டு உடனே அதை வாங்கிக் கொண்டாள் சிறுமி.

“இத பத்தரமா வெச்சிருந்து உங்க அம்மா வந்ததும் குடுத்து சாப்பாடு செஞ்சு குடுக்கச் சொல்லு” என்று சுமிதா சொல்ல, பலமாய்த் தலையை ஆட்டினாள்.

கடவுளே நான் வந்து வெகுநேரம் ஆகிவிட்டதே என்ற பதைப்புடன், “சரி நான் வற்றேன்” என்று திரும்பினாள்.

அப்பொழுது தான் தனக்குப் பின்னால் நின்று தன் னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரகுநந்தனைப் பார்த்தாள்.

சுமிதாவின் கலங்கிய கண்கள் அவனது கண்களிலிருந்து தப்பவில்லை.

“ஸாரி ஸார் வ்யூ நல்லா இருக்கேன்னு பாக்கறதுக் காக வெளிய வந்தேன்” என்றவளுக்கு பதில் எதுவும் சொல்லாமல் சில வினாடிகள் பார்த்திருந்துவிட்டு அவன் செல்ல அவனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

சுமிதா காரில் ஏறிக்கொண்டதும்கூட காரை ஸ்டாட் செய் தான்.

“அந்தக் குழந்தைக்கு எதுக்குப் பணம் குடுத்த?”

“அவங்களுக்கு சாப்பிடக் கூட ஒன்னுமில்ல, பாக்கவே ரொம்பப் பாவமா இருந்தது அதான்.”

“ஓ, அப்ப நீ குடுத்த பணத்தால அவங்க கஷ்டமெல் லாம் தீந்துமா?”

“அதெப்படித் தீரும்? ஏதோ என்னால முடிஞ்ச சின்ன உதவி.”

“அவங்க வயித்துக்கு சாப்பாடு இல்லைங்கறது கொடுமையான விஷயம் தான், அதுக்காக பணத்த எடுத்துக் குடுக்கறதா? இந்த மாதிரியெல்லாம் செய்யறது னால தான் அவங்களுக்கு சம்பாதிக்க இது சுலபமான வழியாயிடுது.”

.....

“பிச்சையெடுக்க ஒன்னு அவங்களே கிளம்பிடறாங்க, இல்ல பணத்துக்கு ஆசப்பட்டு அந்தக் குழந்தைகள்ப் பிச்சையெடுக்க சொல்லிப் பெத்தவங்களே தூண்ட ராங்க.”

“சொந்தக் குழந்தைங்கள் அப்படிக் கூட யாராவது செய்ய விடுவாங்களா?”

“பின்ன நம்ம நாடல் குழந்தைங்க பிச்சையெடுக்கறத நீ பார்த்ததே இல்லையா. அதுலயும் குழந்தைகள்

கடத்திட்டுப் போய் அவங்க கைகால ஊனமாக்கி கண் ணப்படுங்கி எத்தன இடங்கள்ல அந்த மாதிரி கொடு மைகள் எல்லாம் நடக்குது தெரியுமா?”

“எங்காவது ஒன்னுரெண்டு அப்படி நடக்கலாம் தான் அதுக்காக எல்லாரும் அப்படியே இருப்பாங்களா? அதுலயும் இந்தக் குழந்தைங்க கண்டிப்பா அந்த மாதிரி இல்ல.”

“நான் எந்தக் குழந்தைகளையும் தப்பு சொல்லல, உடம்புப் பசிக்காக யோசிக்காம வதவதன்னு பெத்துக் கறவங்களையும் அந்தக் குழந்தைகள் தப்பு வழி ல பயன்படுத்தறவங்களையும் தான் தப்பு சொல்றேன்.”

“என்னவோ பெரிசா தியாகம் பன்ற மாதிரி நினைச் சுக்கிட்டு இப்பிடிப் பணத்தத் தூக்கி குடுக்கறவங்க முதல்ல மாறணும்.”

ஒரு சிறு விஷயத்தை இவ்வளவு பெரிதாக்குகிறான் என்று தோன்றினாலும், அவன் சொல்வதிலிருக்கும் நியாயம் மனதில் படவே செய்தது.

“நீங்க சொல்றீங்க தான், ஆனா மனசுக்கு அதெல் லாம் தெரியறதில்லையே. அதோட உங்கள் மாதிரி கல் மனசோட எல்லாராலும் இருக்க முடியாது” என்றான் சுமிதா.

அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் தோள்களைக் குலுக்கி விட்டு, பாதையில் கவனமாகக் காரை ஓட்ட ஆரம்பித்து விட்டிருந்தான் ரகுநந்தன்.

சில நிமிடங்களில் தனது மொபைல் ஒலிக்க எடுத்துப் பார்த்தவன், சில வினாடிகள் யோசித்துவிட்டுப் பிறகே அட்டெண்ட் செய்து பேசினான்.

பி.ல.வே. 5

பேசி முடித்துவிட்டு அவன் போனை வைத்திருக்க, “யார் போன்ல?” என்று கேட்டுவிட்டுப் பிறகு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான் சுமிதா.

திரும்பி சுமிதாவைப் பார்த்தவன் சில வினாடிகள் கழித்து, “என் அப்பா” என்றான்.

“அப்படியா? இப்ப அவங்க எங்க இருக்காங்க?”

“அமெரிக்காவுல”

“ஏன் உங்க பேரண்ட்ஸ் அங்க இருக்காங்க, நீங்க மட்டும் தனியா இங்க இருக்கீங்க? அதாவது ரெண்டு பேரும் சேந்து ஒரே இடத்துல இல்லையே ஏன்?”

நீ யார் இதையெல்லாம் கேட்பதற்கு என்று ஏதாவது கேட்டு விடுவானோ என்று சுமிதா பயந்தது போல அவன் எதையும் கேட்டு விடவில்லை.

“உங்க வீட்ல நீ யாருக்கு செல்லம்?” என்று கேட் டான் ரகுநந்தன். “அதாவது உன் அம்மாவுக்கா? அப்பா வுக்கா?”

“அப்படியெல்லாம் இல்ல ஸார், ரெண்டு பேருக்கும் ஒரே மாதிரி தான்.”

“ஆனா நான் என் பேரண்ட்ஸ்க்கு பாரமாயிட்டேன். அதாவது அவங்களுக்கு என்னப் பிடிக்காது.”

“சொந்தக் குழந்தைகள்க் கூட யாராவது அப்படி நினைப்பாங்களா?”

“தெரியல. ஆனா என்ன அப்பாவுக்கும் சித்திக்கும் பிடிக்காது.”

“சித்தியா?”

“ஆமாம். நான் பிறந்தப்பப் பிரசவத்துல ஏதோ கோளா றாகி என் அம்மா இறந்துட்டாங்க. அதாவது நான் இந்த பூமிக்கு வந்த நேரத்துல என்னப் பெத்தவங்க உயிரோட இல்ல.”

கடவுளே என்ன கொடுமை.

ஆனால் ரகுநந்தனின் முகத்தில் சோகத்தின் சாயல் சிறிது கூட இருக்கவில்லை. மாறாக சற்றே ஏளனம் கலந்த சிரிப்பு தான் அங்கு தென்பட்டது.

“அடுத்து வந்த மூனே மாசத்துல அப்பா சித்தியக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டார். ஆனா அவங்க என் அம்மா மாதிரி ஏழ்மையான குடும்பத்திலிருந்து வந்த வங்க கிடையாது.”

“கண்டவ பெத்து வெச்சுட்டுப் போன குழந்தைக் கெல்லாம் ஆயா வேல பாக்கணும்னு எம் பொண்ணுக் குத் தலைவிதி கிடையாதுன்னு சித்தி வீட்ல சொல்லிட் டாங்க.”

“விளைவு ரெண்டரை வருஷத்துலிருந்தே எனக்கு ஹாஸ்டல் வாசம்.”

ரகுநந்தன் சொல்லச் சொல்ல சுமிதாவுக்குத் தான் மனதை என்னவோ செய்தது.

“என்ன ஹாஸ்டல்ல விட்ட ரெண்டு மாசத்துல அவங்க அமெரிக்கா கிளம்பிப் போனது தான் அதுக்கப் புறம் என் தொல்லை விட்டதுன்னு நிம்மதியா இருக் காங்க.”

“ஸாரி ஸார், உங்க மனசுக் கஷ்டப்படுத்திட்டேன்.”

“கஷ்டமா? தொடக்கத்துல சில வருஷங்கள் அப்படி இருந்தது என்னவோ உண்மை தான், ஆனா போகப் போக எல்லாம் சரியாயிடுச்சு.”

“எப்படியோ அதுக்கப்புறமும் உங்கள் பாத் துக் கிட்டது பணம் கொடுத்தது எல்லாமே செஞ்சிருக்காங்க தான்?”

“அது சரிதான். அந்த அளவுக்கு ரோடல் விடலை யென்னு சந்தோஷப்பட்டுக்கலாம்.”

.....

“ஓரளவு விவரம் தெரிய ஆரம்பிக்கற வரைக்கும் எனக்கும் ஒன்னும் தெரியல. ஆனா போகப்போக எனக் குத் தேவப்படறதுல பாதிப் பணம் தான் குடுப்பாங்க. அதுவும் குறைஞ்சது ஒரு நாலு முறை கேட்டதுக்கப்புறம். பணம் வாழ்க்கைக்கு எவ்வளவு முக்கியம்னு அப்பதான் தெரிஞ்சது. அத நிறைய சம்பாதிச்சுக்கிட்டே இருக்க ணுங்கற வெறி எம்மனசுல வந்ததும் அப்பதான்.”

பாவம் சொல்வதற்கு யாரும் கிடைக்காமல் மனதிற் குள்ளேயே பூட்டி வைத்துக் கொண்டிருந்திருப்பான் போலிருக்கிறது.

“ஆனா இப்ப போன்ல நல்லாத்தான் பேசினாங்க?”

“பின்ன நாளுக்கு நாள் கோடி கோடியா பணம் சேந் துட்டே போகுதே. தன்னப்போல பாசமும் வந்துதான் தீரும்.”

மேலும் சில நிமிடங்களில் தனது அலுவலகத்தை அடைந்தவன், சுமிதாவை மட்டும் இறக்கி விட்டுவிட் டுத் தான் மதியத்திற்குள் வந்து விடுவதாகக் கூறிச் சென்றான்.

தன் அறைக்கு வந்து சேர்ந்த சுமிதா, அவன் சொல்லி யிருந்த வேலைகளைத் தனக்குத் தெரிந்த அளவில் நன்றாக செய்து முடித்தாள்.

யதாய் மூன்று மணி ஆகியும் வந்து சேராதவன், வீட் டிலிருந்து வந்திருக்கும் உணவை சாப்பிடச் சொல்லி இரண்டு மணிக்கே போன் செய்திருந்தான்.

ஆனால் முக்கியமாக அவனுக்கு வந்திருக்கும் உணவை அவனுக்கும் முன்பே தான் உண்ணப் பிடிக்காமல் பேசாமல் இருந்து விட்டாள் சுமிதா.

மேலும் கால் மணி நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தவன் இன் னும் ஏன் மதிய உணவைக் கூட சாப்பிடவில்லை யென்று சுமிதாவைக் கடிந்து கொண்டான்.

எவ்வளவு மறுத்தும் விடாமல் சாப்பிடுவதற்கு ரகுநந்தன் தன்னையும் உடன் அமர்த்திக் கொண்டதில், தான் நினைப்பதை சாதிப்பதே இவனது வழக்கமாகி விட்டது என்று சுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அதே போல இவனிடம் தான் ஒவ்வொரு முறையும் தோற்பதும் கூட.

“என்ன யோசனை?”

“ஒன்னுமில்ல.”

“பொய்யா” என்றவன் தான் வைத்துக் கொண்ட பின் சுமிதாவின் ப்ளேட்டிலும் காய் கூட்டுகளைத் தானே எடுத்து வைத்தான்.

“அச்சச்சோ போதும் ஸார்.”

“என்ன நீ, வீட்ல உங்கம்மா இப்படிக்கொறிக்க விடு வாங்களா?”

“யாரா இருந்தா என்ன என் வயித்துக்குன்னு ஒரு நிமிட இருக்கு தான்?”

“ஒரு போனக் கூடக் காணோம், கொண்டு வந்து விட்டுட்டுத் தொல்ல விட்டதுன்னு நிம்மதியா இருப் பாங்க போலிருக்கு.”

“வீட்லிருந்து போன் வரலன்னு உங்களுக்குத் தெரியு மாக்கும்” என்று அவனிடம் சரிக்கு சரி பேசினாலும் அவன் சொல்வதைப் போல யாரும் அழைக்கவில்லை யென்பது சுமிதாவின் மனதில் உறைக்கத் தான் செய்தது.

“அது சரிதான். வீட்லிருந்து, பாய் ஃப்ரண்ட்கிட்ட இருந்துன்னு உன் மொபைலுக்கும் எத்தனையோ கால்ஸ் வந்திருக்கும் தான்.”

“ஹலோ நான் ஒன்னும் அந்த மாதிரி பொண்ணு கிடையாது.”

“எந்த மாதிரி பொண்ணு கிடையாதுன்னு சொல்ற?” அவனது கேள்வி எரிச்சலைக் கொடுக்க, குனிந்து பேசாமல் சாப்பிடுவதில் முனைந்தாள் சுமிதா.

இவனிடம் வாயைக் கொடுத்து நிம்மதியைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

தனது கேள்விக்கு பதில் வராததில் கோபமடைந்தவன் “நேத்து நான் சொன்னதப் பத்தி யோசிச்சியா?” என்று கேட்டான்.

“நான் கண்டதப் பத்தியெல்லாம் யோசிக்கிறதில்லை.”

“நான் அவ்வளவா பொறுமைசாலி கிடையாது.”

“ச்சு பாவந்தான்.”

சுமிதாவின் பாவனையில் அவளை வெறித்துப் பார்த் தவன், தனது மொபைல் ஒலிக்க எடுத்துப் பேசிவிட்டு னைவத்தான்.

மேலும் சில நிமிடங்களில் அவன் சாப்பிட்டு முடிக்க, ஏற்கனவே சாப்பிட்டு முடித்திருந்த சுமிதா தானும் சென்று கைகளைக் கழுவிக்கொண்டு வந்து அனைத் தையும் எடுத்து வைத்தாள்.

ரகுநந்தன் தன்னிடம் பதிலை எதிர்பார்த்துக் கொண் டிருக்கிறானோ என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

உருப்படியாக எதையாவது கேட்டால் சொல்லலாம் தான்.

தன்னிடத்திற்கு செல்லத் திரும்பியவன், “சுமிதா” என்ற அவனது அழுத்தமான அழைப்பில் நின்று திரும் பினாள்.

“எங்கிட்ட அலட்சியம் வேண்டாம்.”

“இல்லன்னா கழுத்த நெறிச்சிடுவீங்களாக்கும்?”

“யார்யார என்ன செய்யணும்னு எனக்குத் தெரியும்.”

“ஓ. உங்ககிட்ட யாரோ வாலாட்டினாங்கன்னு இப்ப அவங்கள ஜெயிலுக்கு அனுப்பிட்டு வந்திருக்கீங்களே அந்த மாதிரியா? ஆனா அதெல்லாம் எங்கிட்ட நடக் காது!”

சுமிதாவின் அருகில் வந்தவன் கோபத்துடன் அவளது முகவாயை நிமிர்த்தினான்.

“உம்மனசுல நீ என்னதான் நினைச்சுட்டிருக்க?”

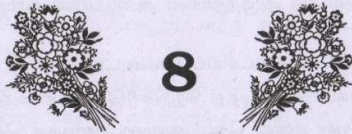
அவனது அருகாமை பயத்தைக் கொடுத்தாலும் அதை மறைத்துக் கொண்டு, தன்னால் முடிந்த அளவு நிமிர்ந்து அவனுக்குப் பதில் சொன்னாள் சுமிதா.

“தனியாவே இருந்திருந்து உங்க மனசு கல்லாயிடுச்சு, உங்களால எல்லாம் மத்தவங்களோட உணர்ச்சிகளைப்

புரிஞ்சுக்க முடியாது, அதனால் உங்க கூட உங்களுக்குத் திருப்தியாகற அளவுக்குப் பேசறது ரொம்பக் கஷ்டம்” என்றாள் சுமிதா.

கோபத்துடன் எதையோ சொல்ல வாயைத் திறந்தவன், பிறகு எதுவும் சொல்லாமல் விடுவிடுவென்று வெளியே சென்றிருந்தான்.

ஆனால் அவன் பிடித்து நிமிர்த்தியதால் முகவாயும் கழுத்தும் இற்றுப் போய்விட்டது போல வெகுநேரம் வலித்துக் கொண்டே இருந்தன.

தான் வேலையில் சேர்ந்து நான்கு நாட்கள் மட்டுமே ஆகியிருந்தாலும், ஏதோ அங்கு அனைத்துமே தனக்கு நன்கு பழக்கப்பட்டு விட்டது போலத் தோன்ற ஆரம் பித்திருந்தது சுமிதாவுக்கு.

ஆனால் ரகுநந்தனிடம் மட்டும் வந்த புதிதில் இருந்தது போலக் கூட அவளால் பேச முடியவில்லை.

அதுவே மிகவும் பிடித்திருந்தாலும், அப்படி ஒரேயடி யாக அவனிடம் பேசுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளவும் அவன் அவளை விடவில்லை.

அதிலும் சில சமயங்களில் அவனை நேருக்கு நேர் பார்க்கக் கூட முடியாமல் மனம் சலனப்பட ஆரம்பித்து விடும்.

அப்பொழுதெல்லாம் அவனுடைய முகபாவனையை கவனித்திருந்த சுமிதாவுக்கு, அவனும் தன்னிடம் அதைத்தான் எதிர்பார்க்கிறானென்பது தெளிவாகப் புரிந்தது.

ஃபைல் ஒன்றை அவனது டேபிளில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பியவனை ரகுநந்தன் அழைக்க, திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள் சுமிதா.

“ஏன் நீ ஒரு பயத்தோடேயே வேல செஞ்சுட்டிருக்க?”

“எனக்கென்ன பயம்?” என்று கேட்டாள் சுமிதா.

“உம்மனசு எங்க என்பக்கம் சாஞ்சுடுமோன்னு பயம் படற.”

“க்ரேட் ஜோக், உங்களுக்கு தற்பெருமை கொஞ்சம் அதிகம்தான்.”

“ஓ. நிஜமாவே என்னப் பாத்து ஒரு பர்ஸன்டேஜ் கூட உம்மனசு சஞ்சலப்படவே இல்லையா, உண்மைய சொல்லணும்.”

அப்படித் தன் மனம் சலனப்பட வேண்டுமென்று தான் அவனும் ஒவ்வொரு வினாடியும் முயன்று கொண் டிருக்கிறானென்பது தெளிவாகப் புரிந்தாலும், அது தனக்குத் தெரியுமென்று தானே எப்படி அவனிடம் சொல்ல முடியுமென்று பேசாமல் இருந்தாள் சுமிதா.

அதிலும் ஆறடிக்கும் மேலான அவனது கம்பீரமான தோற்றம், சுருள் முடி, நேரான நாசி, அழுத்தத்துடன் முடிய உதடுகள், அலட்சியப் பார்வை இப்படி அனைத் திற்கும் மேல் எம்.டி.யாக முழு அதிகாரத்துடன் வேறு அவன் இருக்கும் பொழுது.

எங்கே தன் மனம் அவனே சொல்வதைப் போல அவன் பக்கமாக சாய்ந்து விடுமோ என்ற சிறு பயம் அந்த வினாடி சுமிதாவின் மனதிற்குள் வந்து போனது.

“மௌனமா? அப்ப என்னப் பார்த்து பயம் தான் இல்லையா?”

“ம், இவ்வளவு தற்பெருமையோட கூட உலகத்துல எவனாவது இருப்பானாணு யோசிச்சுட்டிருக்கேன்.”

“எது எப்படியோ, உங்கிட்ட நான் வகுலிக்கப் போற கூலில மட்டும் எந்த மாற்றமுமில்ல.”

“ஏன் நீங்களும் இந்த ஒரு விஷயத்துல மட்டும் இவ்வளவு இன்டிஸன்டா இருக்கீங்க?” என்று ஏனாத் துடன் அவனைப் பார்த்தான் சுமிதா.

“கரெக்ட், உனக்குப் புடிச்ச மாதிரி.”

“அதென்ன எனக்குப் புடிச்ச மாதிரி? அழகான பொண்ணுங்களைப் பார்த்தா உங்கள மாதிரி கேவலமான ஆண் ஜென்மங்களுக்கு வற வெறி.”

“ஏன், உன்னவிட அழகான பொண்ணுங்கள் நான் பார்த்தே இல்லன்னு நினைச்சுட்டிருக்கியா?”

“அதெப்படி உங்களைப் பத்தி நான் அந்த மாதிரி உயர்வா எல்லாம் நினைக்க முடியும்?”

“இந்தத் திமிருக்கு தான் நீ எனக்கு பதில் சொல்லி யாகணும்.”

“ஓ. அப்ப எவன் என்ன பேசினாலும் ஜடம் மாதிரி, சிரிச்சுக்கிட்டே நின்னுக்கிட்டா அத சரின்னு சொல்லு வீங்களா?”

“மத்தவங்கள்ப் பத்தியெல்லாம் எனக்குத் தெரியாது, எங்கிட்ட நீ திமிராப் பேசறது தப்புன்னு சொல்றேன்.”

“நான் அப்படித்தான் பேசவேன். அதுலயும் தப்பான எண்ணத்தோட என்ன நெருங்கினா செருப்பு பிஞ்சிடும்.”

“பாக்கத்தான போறேன்” என்று ரகுநந்தன் பார்த்த பார்வையில் ஒரு வினாடி நடுங்கி மீண்டும் நடப்புக்கு வந்தாள் சுமிதா.

தன்னிடத்திற்கு வந்த சுமிதாவுக்கு வேலையே சரியாக இருந்தது.

சில சந்தேகங்களுக்காக பழைய ஃபைல்களைப் புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு ரகுநந்தன் எவ்வளவு சாதித்திருக்கிறான் சாதித்துக் கொண்டும் இருக்கிறானென்பது தெளிவாகப் புரிந்தது.

தனது கணியில் ஒரு விதத்தில் கீழிறங்கினாலும், பல விதங்களில் மேலே போய்க்கொண்டே இருக்கிறானே என்று சுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

தயக்கத்துடன் தனக்கு முன்னால் வந்து நின்றிருந்த வளைப் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“ஸார் எனக்கு ஒரு டீ அவர்ஸ் பர்மிஷன் வேணும்.”

“ஏன், உன் பாய் ஃப்ரண்டப் பாக்கப் போகணுமா?”

சை புத்தி போகிறதே.

“எனக்குக் கொஞ்சம் முக்கியமாப் பர்ச்சேஸ் பண்ண வேண்டியிருக்கு, அதான்!”

“தெரியாத புது ஊர்ல இந்த நேரத்துக்கு மேல போக வேண்டாம், நாளைக்குக் காலைல வேணுன்னா எடுத்துக்கோ.”

அவன் சொல்வதும் சரியாகப்பட “தேங்க்ஸ் ஸார்” என்று விட்டுத் தன்னிடத்திற்கு வந்திருந்தாள் சுமிதா.

மறுநாள் நேரத்திலேயே எழுந்து குளித்துக் கிளம் பியவள், பர்மிஷன் எடுத்துக் கொள்வதாக ரகுநந்தனிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லி விடலாமென்று சென்றாள்.

ஆனால் அன்று அவன் அதிகாலையிலேயே கிளம்பிச் சென்றிருந்தான் என்பது அங்கு சென்றதற்குப் பிறகு தான் சுமிதாவிற்குத் தெரிந்தது.

தன்னை முதல் நாள் அழைக்க வந்த டிரைவர் இருந்தான்.

“பர்ச்சேஸுக்கு கார்லயே போய்க்கலாம் மேடம்” என்றான்.

நானே போய்க் கொள்கிறேனென்று சொல்ல வாயைத் திறந்து விட்டவள், பிறகு வேண்டாமென்று விட்டு விட்டாள்.

ரகுநந்தனுடைய வார்த்தைகளை வேத வாக்காக எடுத்துக் கொண்டு, நாம் சொல்வதை காதில் கூட வாங்கிக் கொள்ள மாட்டார்கள்.

மளிகை சம்பந்தமானவற்றை வாங்கத்தான் சுமிதா அப்பொழுது கிளம்பியதும், “சாப்பிடலாம் வாங்கம்மா” என்று ஜோதி அழைத்ததும் இன்றைக்கு ஒரு நாள் தானே என்று மறுக்காமல் சென்றாள்.

பத்து நிமிடங்களில் ரகுநந்தனின் காரிலேயே டிரைவருடன் புறப்பட்டுச் சென்றாள்.

“பர்ச்சேஸ் முடிச்சுட்டு உங்களுக்கு டைம் இருக்குமா மேடம்?”

டிரைவர் கேட்க, “ஏன்?” என்று கேட்டாள் சுமிதா.

“ஐயா அனாதைகள் ஆசிரமம் ஒன்னு வெச்ச நடத்திட்டிருக்கார், அங்க போறதுக்காகக் கேட்டேன் மேடம்.”

“அது எங்க இருக்கு?”

“இதே வழிதான் மேடம், இன்னொரு பத்து கிலோ மீட்டர் போகணும்.”

“அப்படியா, டீ அவர்ஸ் பர்மிஷன்ல தான் இப்ப வந்திருக்கேன் இன்னொரு நாளைக்குப் போகலாமே.”

“சரிங்க மேடம்.”

சுமிதா எதுவும் கேட்காமலேயே தன் பாட்டுக்கு ரகுநந்தனைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கொண்டே வந்தான் அந்த டிரைவர்.

கடவுளே இதென்ன கொடுமை என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்தாள் சுமிதா,

ஆனால் ஒன்று மட்டும் தெளிவாகி இருந்தது, ஒரு சில விஷயங்களை ஒதுக்கி விட்டுப் பார்த்தால் ரகுநந்தன் பழகுவதற்கு மிகவும் இனிமையானவன் என்பதே அது.

அதிலும் அவனே சொல்வதை வைத்துப் பார்த்தால் பின்புலம் என்று எதுவுமில்லாமல் தனது சொந்த முயற்சியினாலும் உழைப்பினாலும் மட்டுமே அவன் இந்த அளவுக்கு உயர்ந்திருப்பதை நிச்சயம் பாராட்டித் தான் ஆக வேண்டும்.

“அதே மாதிரி ஐயாவுக்குக் கோபமும் பயங்கரமாவரும் மேடம், அவர யாராவது எதிர்த்துக்கிட்டா, அவ்ளவுதான்” என்று அப்படிப்பட்ட எந்தத் தருணத்

தையோ தனது மனதிற்குள் உணர்ந்து சொன்னவனைப் பார்த்தாள்.

அப்படியானால் நானும் அவனை ஒவ்வொரு முறையும் வார்த்தைகளில் எதிர்த்துக் கொண்டே இருக்கிறேனே, அப்பொழுது என்னையும் ஏதாவது செய்து விடுவானோ.

‘உடனே அவனென்ன கடவுளா அனைவருக்கும் தண்டனை கொடுக்க’ என்று ஏளத்துடன் நினைத்துக் கொண்டாள் சுமிதா.

தான் வாங்கி வந்திருந்த இரண்டு மணி நேர பர்மிஷன் முடிவடைந்திருக்க வருவதற்கு சற்று நேரமாகும் என்று ரகுநந்தனுக்கு அழைத்து சொல்லலாமென்று சுமிதா நினைக்கவும், அவனே அழைக்கவும் சரியாக இருந்தது.

“அவசரப்படாம உன் பர்ச்சேஸ் வேலைய முடி. வெளியூரில் நடந்துட்டிருக்கற நம்ம ப்ராஜக்ட்டுப் பாக்க இன்னைக்குப் போக வேண்டியிருக்கு. அநேகமா நீயும் வர வேண்டியிருக்கும் திரும்பவும் கூப்பிடறேன்” என்று போனை வைத்திருந்தான்.

என்ன ஏதேதோ சொல்கிறானென்று தோன்றினாலும் எப்படியோ பர்ச்சேஸைப் பாதியில் விட வேண்டிய தில்லை என்று மனம் திருப்திப்பட்டது.

ரகுநந்தனின் காரில் அவனுடைய டிரைவருடன் சென்றதற்கே அங்கிருந்த பெரிய பெரிய கடைகளில் எல்லாம் கூட தனக்குக் கிடைத்த மரியாதையில் மிகவும் ஆச்சர்யப்பட்டுப் போனான் சுமிதா.

ஒருவேளை இந்த மரியாதைக்கெல்லாம் காரணம் அவன் காட்டி வைத்திருக்கும் பயமோ?

அப்படி சும்மா கூட யாரும் பயந்து விடுவார்களா, அதுவும் இந்தக் காலத்தில், கோபக்காரனென்றாலும் அவனிடம் குணமிருப்பது தான் அதற்குக் காரணம்.

ஆனால் தன்னிடம் மட்டும் ஏன் அப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கிறான்?

பர்ச்சேஸை முடித்துவிட்டு வந்திருந்த போது நேரம் மதியத்தைத் தாண்டியிருந்தது. அவள் வீட்டிற்குள் செல்லும் போதே மதிய உணவுடன் ஜோதியும் வந்து விட்டிருந்தாள்.

“வெளிய போய்ட்டுப் பசியோட வந்திருப்பீங்க. முதல்ல சாப்பிட்டு அப்புறம் மத்த வேலையெல்லாம் பாருங்கம்மா” என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றாள்.

சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டுத் தான் வாங்கி வந்திருந்த பொருட்களை எடுத்து வைத்துக் கொண்டிருந்தவன், தனது மொபைல் ஒலிக்க எடுத்துப் பேசினான்.

ரகுநந்தன் தான் பேசினான், இன்னும் இரண்டு மணி நேரத்தில் கிளம்ப வேண்டுமென்றவன், அதற்குத் தயாராகக் கொள்ளச் சொன்னான்.

“நான் கட்டாயம் வர வேண்டுமா?” என்று சுமிதா சற்றுத் தயக்கத்துடன் கேட்டதற்கு, என் பி.ஏ. கண்டிப்பாக வந்தாக வேண்டுமென்றான்.

“சரி வருகிறேன்” என்று ரிஸீவரை வைத்தவன், அனைத்தையும் எடுத்து அடுக்கி முடித்துவிட்டு வெளியே சுற்றிவிட்டு வந்த கசகசப்பு தீரப் போய் நன்றாகக் குளித்துவிட்டு வந்தாள்.

அவன் சொன்னது போல சுமிதா சென்ற போது, ரகுநந்தனும் கிளம்புவதற்குத் தயாராக வெளியே வந்திருந்தான்.

எதற்கும் அலட்டிக் கொள்ளாத கம்பீரம், பார்வையிலேயே உண்மையைப் பேச வைத்துவிடும் அழுத்தம், இனி இவனிடம் வாய் கொடுப்பதை முடிந்த அளவு குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

“பரவாயில்லையா?”

கீழே வந்திருந்த ரகுநந்தன் தன்னைப் பார்த்துக் கேட்க, “என்ன பரவாயில்லையா?” என்று கேட்டாள் சுமிதா.

“இல்ல ரொம்ப நேரமா என்ன ரசிச்சுப் பாத்துட்டிருந்தியே.”

“ஓ அதுவா, சுமாருக்கும் கொஞ்சம் கீழ தான்.”

“அப்ப என்னப் பாத்தத ஒத்துக்கற” என்று அவன் சிரிக்க, இரண்டாவது முறையாக அவனது சிரிப்பைத் தன்னையறியாமல் சில வினாடிகள் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

“ம், என்ன?”

“நாளைக்கு சண்டே தான ஸார், நாளைக்குக் காலைல போய்ட்டு ஈவினிங் வந்துட்டா என்ன?”

“மத்தவங்க சொல்றதையும் சில டைம்ஸ் கேட்டுக் கறவன் தான் நான், அதுலயும் என் அழகான மதிப்பிற் குரிய பி.ஏ. சொல்லும் போது அதுக்கு ஆட்சேபணையே இல்லை.”

“அப்ப நாளைக்குப் போலாமா ஸார்?”

“அட்டா என்ன சந்தோஷம், ஆனா இன்னைக்கே போயாக வேண்டிய முக்கியமான வேலையிருக்கு. நீ சாப்டாச்சா?”

“ஆச்ச ஸார்.”

“சண்முகம்” என்ற அவனது ஒரே குரலுக்கு ஓடி வந்தான் சமையல்காரன் சண்முகம்.

“நான் போய்ட்டு நாளைக்கு டைட் தான் வருவேன், நான் சொன்னதெல்லாம் ஞாபகமிருக்கா?”

“இருக்குங்கய்யா.”

“வீட்டப் பூட்டிட்டு நீங்க எல்லாரும் கிளம்பிக்கோங்க. திங்கள் மதியத்துக்கு மேல திரும்பவும் நீங்க எல்லாரும் வேலைக்கு வந்தாப் போதும்.”

“சரிங்கய்யா.”

ரகுநந்தனோடு காரில் ஏறி அமர்ந்தவன், “என் அவங்க எல்லாரையும் கிளம்பச் சொல்றீங்க?” என்று கேட்டான்.

“பின்ன நான் இப்படி எப்பவாவது வெளிய போகும் போது தான், அவங்களும் அவங்க சொந்த ஊருக்குப் போய்ட்டு வர முடியும்.”

“ஓ”

தன்னருகில் பக்கவாட்டில் அமர்ந்திருந்தவனைத் திரும்பிப் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாகத் தான் இருக்கிறான்.

அடக்கமான குடும்பப் பெண்ணின் அழகு.

ஷீமா சொன்னது போல இவளை அவ்வளவு சுலபமாக நெருங்க முடியாதோ.

ஆனால் அப்படி விட்டுவிட்டால் அது ரகுநந்தனாக இருக்க முடியுமா?

ரகுநந்தன் ஏதோ தீவிர யோசனையில் இருப்பதைக் கண்டு, பேசாமல் வெளியே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு வந்தான் சுமிதா.

தன்னிடம் வெகு இயல்பாகப் பேசத் தோன்றினாலும், அவன் அதை முயன்று தவிர்த்துக் கொள்வது புரிந்தது.

தனக்கும் அதுதான் அனைத்து விதத்திலும் நல்ல தென்று நினைத்துக் கொண்டான் சுமிதா.

இரண்டு மணி நேரப் பயணத்திற்கு பிறகு ஒரு டிபார்ட்மெண்டல் ஸ்டோரின் முன்பு காரை நிறுத்தியவன், “வா ரெண்டு நாளைக்கு நமக்குத் தேவையானத வாங்கிட்டு வரலாம்” என்று சுமிதாவோடு காரை விட்டு இறங்கினான்.

வேண்டியவற்றை வாங்கிக் கொண்டு இருபது நிமிடங்களில் வெளியே வந்தார்கள்.

“அங்க வெளிய ஹோட்டல்ல எங்காவது சாப்பிட்டுக் கலாமே” என்று சுமிதா கேட்க, “நம்ம வீடு இருக்கறது கிட்டத்தட்ட வனாந்தரத்துக்குள்ள அங்கெல்லாம் ஒரு பெட்டிக்கட கூடக் கிடையாது” என்றான்.

அப்படிப்பட்ட இடத்தில் அவனுடன் ஒரு பெண் தான் தனியாகத் தங்குவதா என்று மனம் பதைத்தாலும், சுமிதா அதை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

சுமிதா என்று ஒரு ஆணின் சந்தோஷமான குரல் தன்னை அழைப்பதைக் கேட்டுத் திரும்பினான் அவள்.

“விக்னேஷ் நீங்களா!”

“நானே தான். ஆமா நீ எங்க இங்க?”

“நான் வேல விஷயமா வந்தேன். இவர் பேர் மிஸ்டர் ரகுநந்தன் என்னோட எம்.டி.” என்றவன், அந்த விக்னேஷ்யும் “என் காலேஜ் மேட். ஃபிரண்ட் கூட” என்று சந்தோஷத்துடன் ரகுநந்தனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

“என்ன பண்ணிட்டிருக்கீங்க?” என்ற ரகுநந்தனின் கேள்விக்கு, சில வினாடிகள் தயங்கிவிட்டுப் பிறகு பதில் சொன்னான் விக்னேஷ்.

ஆனாலும் அவன் பார்ப்பதற்குக் கிட்டத்தட்ட ரகுநந்தனின் உயரத்தில், பளிச்சென ஹிந்திப்பட ஹீரோ மாதிரி யிருந்தான்.

“அப்புறம் விக்னேஷ் நீங்க எங்க இங்க? உங்க கூட நிறையப் பேச வேண்டியிருக்கு உங்க போன் நம்பர் குடுங்களேன்” என்று கேட்டான் சுமிதா.

“நம்பர் இருந்தா மட்டும் அடிக்கடி கூப்பிட்டுப் பேசிடுவியாக்கும்?” என்று கேட்டுக் கொண்டே அவனுடைய விஸிட்டிங் கார்ட் ஒன்றை எடுத்துக் கொடுத்தான் அவன்.

“பேசாம? உங்க நம்பர் மிஸ் பண்ணிட்டு நான் எவ்வளவு ஃபீல் பண்ணினேன் தெரியுமா?” என்று அவன் கொடுத்த கார்டை வாங்கித் தனது ஹேண்ட் பேக்கில் வைத்துக் கொண்டான் சுமிதா.

“அப்ப நாங்க கிளம்பறோம்” என்று அந்த விக்னேஷ்டம் சொல்லிவிட்டு ரகுநந்தன் முன்னே செல்ல,

மேலும் பல வினாடிகள் பேசியவன் “என் நம்பர் நான் மெஸேஜ் அனுப்பறேன்” என்று மனதே இல்லாமல் அவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு வந்தான்.

அவன் அனைத்தையும் பின் ஸீட்டில் போட்டு விட்டு காரில் ஏறி அமர்ந்திருக்க, சுமிதாவும் வந்து சேர்ந்தான்.

“என்ன இதுக்குள்ள பேசி முடிச்சுட்டயா?”

“பேசி முடிக்கறதா? அதுக்கெல்லாம் ரொம்ப நேரம் வேணும், சரி நீங்க கிளம்பிட்டீங்களேன்னு தான் மனசே இல்லாம வந்தேனாக்கும்” என்று சிரித்தான் சுமிதா.

“அவன் பார்வையே சரியில்ல. இருந்திருந்து அவ எல்லாம் உன் ஃப்ரண்டா?”

“ஹலோ அவர் ஒரு பக்கா ஜென்டில்மேன் தெரிஞ்சுக் கோங்க. அதுலயும் பொண்ணுங்கன்னா எவ்வளவு டீஸன்டா பிகேப் பண்ணுவார் தெரியுமா?”

“எல்லாம் நடப்பா இருக்கும்” என்று ஏளனத்துடன் சிரித்துக் கொண்டே காரை ஸ்டார்ட் செய்தான் ரகுநந்தன்.

“எல்லாரையும் உங்கள் மாதிரியே நினைச்சுட்டிருக்கீங்களாக்கும்?”

“என்னவோ உனக்கு பாய் ஃப்ரண்ட்ஸே இல்லன்னு சொன்ன, அப்ப இவன் என்னவாம்? ஒருவேள அவன் ஆம்பளையே இல்...”

“போதும் இதோட நிறுத்திக்கோங்க. இதுதான் உங்க லிமிட்” என்று கோபத்துடன் அவனது பேச்சை இடைமறித்தான் சுமிதா.

“ஓ, அவனப் பேசினா உனக்கு இவ்வளவு கோபம் வருமாக்கும்?”

என்ன திமிர்! முன்பின் தெரியாத அப்பொழுது தான் பார்க்கும் ஒருவனைக் கூட இவ்வளவு தவறாக கணித்து எப்படி இவனால் பேச முடிகிறது.

அதிலும் பெண்கள் என்றாலே, தள்ளி நின்று பார்வையால் கூட கண்ணியம் காக்கும் ஒருவனை.

“என்ன பேசாம வர்ற, அவங்கூட ஜாலியா இருந்த நாட்களெல்லாம் ஞாபகம் வந்துடுச்சாக்கும்?”

“சை நீங்கெல்லாம் ஒரு மனுஷனா? பணத்துக்காக உடம்பக் குடுக்கற ஜாதிங்க கூடப் பழகிப் பழகி அதே கேவலமான புத்தி. இருந்திருந்து என்ன உங்களோட பி.ஏ.ன்னு சொல்லிக்கறதுக்குக் கூட எனக்கு வெக்கமா இருக்கு.”

கட்டுக்கடங்காத கோபத்துடன் பேசிக் கொண்டே போனவன், அப்பொழுதுதான் கார் நின்று விட்டிருந்ததே உணர்ந்தான்.

அதாவது ரகுநந்தன் நிறுத்தி விட்டிருந்ததை.

அவன் தன்னைப் பார்த்த பார்வையில், தலையை சிலுப்பிக் கொண்டான் சுமிதா.

“என்ன கேட்ட, நீ ஒரு மனுஷனா? தான்? ஆமாம் பெண்ணே, நானொரு மனுஷன் தான் அதுலயும் ஆம்பள.”

“உனக்கு இப்படியொரு சந்தேகம் வந்ததுக்கப்புறம் கண்டிப்பா நான் அதத் தீத்து வெச்சே தான் ஆகணும். இல்லன்னா உன்ன மாதிரி குடும்பப் பொண்ணுகளோட வாசன எனக்கும் தெரியாமலே போயிடும்.”

ரகுநந்தனின் கோபம் பயத்தைக் கொடுத்தாலும் அதை அவன் அறியாதவாறு மறைத்துக் கொண்டவன்,

அப்படி மட்டும் ஏதாவது அருகில் வரட்டும் பார்த்துக் கொள்கிறேனென்று மனதிற்குள் கறுவிக் கொண்டாள்.

ஆனாலும் தனது வீரமெல்லாம் அவனது பலத்திற்கு முன்பு, ஆயிரத்தில் ஒரு பங்காகக் கூட உதவாது என்பதை சுமிதா பாவம் அப்பொழுது அறிந்திருக்க வில்லை.

ரகுநந்தன் தானே சொன்னதைப் போல நடுக்காட்டிற்குள் இருந்த அவனது வீட்டைச் சென்றடைந்த போது, உண்மையிலேயே பயத்தில் முகம் வெளுத்துப் போனாள் சுமிதா.

“என்ன இவ்வளவு தான் உன் வீரமா?” என்று ரகுநந்தன் சிரிக்க, “அதெல்லாமில்ல” என்றாள்.

“அப்ப இறங்கி வா” என்று சுமிதாவின் பக்கமாக வந்து நின்றவன் அவளது கையைப் பிடிக்க வர, “நானே இறங்குவேன்” என்று தனது கையைப் பின்னால் இழுத்துக் கொண்டாள்.

“நீயேவா? அப்புறம் புலி, சிங்கம், பூச்சிக் இதுங்க கிட்டிருந்தெல்லாம் தப்பிச்சுக்கற ஆசையே உனக்கு இல்லையா?”

ரகுநந்தனின் வார்த்தைகளில் அஞ்சி இறங்கி அவனை ஓட்டி நின்றவள், பிறகு அவனது பார்வையில் அவன் முன்பு சொன்னதே மேலென்று தள்ளி நின்றாள்.

“சரி எப்படியோ என்னத் தொடர்ந்து வா, இருட்டுல தெரியாத இடத்துல எங்காவது கால வெச்சுடாத” என்று முன்னே நடந்தவனைப் பின் தொடர்ந்தாள் சுமிதா.

மணி இரவு எட்டு கூட ஆகியிருக்கவில்லை. அதற்குள் நடுசாமம் போல கீயென்று இருக்கிறதே என்று நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

அவன் தனது கையிலிருந்த அந்தப் பெரிய சாவியால் வீட்டைத் திறந்திருக்க, அவனைத் தொடர்ந்து தானும் உள்ளே சென்றாள் சுமிதா.

அவனது அந்த வீட்டைப் போல இது நாகரீகமாகவும், பணக்காரத்தனமாகவும் இருக்கவில்லை.

ஆனாலும் அதை விட பிரமாண்டமாக இருந்தது.

வீடு பெருமளவு பழைய காலப் பாணியில் கட்டப்பட்டிருக்க, உள்ளே இருந்த பொருட்களும் சோபா சேர்கள், டீரோ, ஷோகேஸ், கட்டில் என அனைத்துமே விலையுயர்ந்த மரத்தாலேயே செய்யப்பட்டிருந்தன.

உள்ளே வந்ததும் கதவை உள்பக்கமாகத் தாளிட்டான்.

“என்ன பாக்கற? நான் தனியா வரற்ப் பதவ சாத்தக் கூட மாட்டேன். அதுலயும் காத்து நல்லா வரும்னு கட்டில் வெளிய கூட இழுத்துப் போட்டுப் படுத்திருக்கேன். ஆனா இப்ப பொண்ணு நீ இருக்கியே” என்று கேளாமலே விளக்கம் கொடுத்தான்.

ஆனா எனக்கு பயமே உங்கிட்ட தான என்று நினைத்துக் கொண்டவளுக்கு, அப்போதைய தன் நிலைமை மூதாசிராமாகத் தெரிந்தது.

கடவுளே சிங்கத்தின் குகைக்குள் வந்து மாட்டிக் கொண்டேனோ.

“ஃபரியா இரு. நீ பயப்படறதுனால் நடக்காது நடக்கவோ நடக்கப் போறது நிக்கவோ போறதில்ல” என்றான் ரகுநந்தன்.

என்ன சொல்ல வருகிறான்?

எதுவும் நடக்காது என்றா (அல்லது) நடக்கப் போவதை உன்னால் தடுக்க முடியாது என்றா.

ஒரு பெரிய கிச்சனும் அதை ஒட்டியே டைனிங் ஹாலும் இருக்க, தாங்கள் வாங்கி வந்தவற்றை எடுத்துக் கொண்டு போய் அங்கே வைத்தாள் சுமிதா.

“சரி நான் போய் குளிச்சுட்டு வந்துடறேன்” என்று ரகுநந்தன் செல்ல, அனைத்தையும் வெளியே எடுத்து அடுக்கி வைத்தாள். சில்வர் பேப்பரில் வைத்துப் பதமாகக் கட்டித்தரப்பட்டிருந்த வழியில் ஒரு பெரிய ஹோட்டலில் வாங்கி வந்திருந்த உணவை உண்பதற்குத் தயாராக எடுத்து வைத்தாள்.

கால் மணி நேரத்தில் ரகுநந்தன் குளித்து முடித்து விட்டு வர, பொதுவான விஷயங்களைப் பேசிக் கொண்டே இருவரும் இரவு உணவை முடித்தார்கள்.

சுமிதா அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைக்கும் வேலையைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, தனது மொபைல் ஒலிக்க எடுத்துப் பேசிக் கொண்டே ஹாலுக்கு வந்தாள் ரகுநந்தன்.

யார் யாருடனோ வெகுநேரம் பேசிவிட்டு ரகுநந்தன் திரும்பி வந்த பொழுது, டைனிங் டேபிள் சேரிலேயே அமர்ந்து கொண்டு அங்கு கிடந்த பழைய நாளிதழ்களை எடுத்துப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தாள் சுமிதா.

“என்ன பண்ணிட்டிருக்க?” என்ற ரகுநந்தனின் குரலில் துள்ளி விழுந்து திரும்பினாள்.

சுமிதாவை அழைத்து அப்போதைக்குப் பயன்படுத்தியாக வேண்டிய சில அறைகளை மட்டும் திறந்து காட்டியவன், “டிராவல் பண்ணினதுக்குக் கசகசன்னு இருக்குமே நீயும் வேணும்னா போய் குளிச்சுட்டு வா” என்றான்.

“இல்ல வேண்டாம்.”

“ஏன் இப்படி பயந்துக்கற?”

“இல்லயே.”

“பொய் சொல்லாத, உன் கண்களில் பயம் டன் கணக்குல தெரியுதே.”

“ரொம்ப அறிவாளித்தனமா பேசறதா உங்களுக்கு நினைப்பாக்கும்? இப்படி முன்பின் தெரியாத ஒரு இடத்துக்கு அதலயும் இந்த நேரத்துக்குக் கூட்டிட்டு வந்தா சந்தோஷமாவா துள்ளிக் குதிக்க முடியும்?”

“ஏன் நான் உனக்குத் தெரிஞ்சவன் தான? உன் மதிப்பிற்குரிய எம்.டி. அதுலயும் கம்பீரமான ஒரு ஆம்பள.”

தனக்கு சம்பந்தமில்லாத எதையோ அவன் பேசுகிறான் என்பதைப் போலப் பார்த்தாள் சுமிதா.

“எல்லாத்துக்கும் மேல கோடிக்கணக்குல பணம் வேற, நீ மட்டும் “இம்”னு ஒரு வார்த்தை சொன்னா உனக்காக என்ன செய்யவும் தயாரா இருக்கறவன்.”

“சபாஷ்” என்று சிரித்தாள் சுமிதா.

“சொன்னா மட்டும் கோபப்படறீங்க. இந்த உலகமே உங்களுக்கு சொந்தமா இருக்கட்டும் ஆனா அந்தப் பணத்துக்காக ஒரு பொண்ணு வந்து உங்க காலடில விழுவான்னு எப்படி எதிர்பாக்கறீங்க?”

“யாரோ ஒரு பொண்ணைப்பத்தி எனக்கென்ன? நான் உன்ன சொல்றேன்.”

சுமிதாவின் ஏளனச் சிரிப்பைப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டான் ரகுநந்தன்.

“எங்க நிஜமா சொல்லு, எம்மேல உனக்கு ஆசை யில்ல? ஐ மீன் என் உடம்பு மேல உனக்கு ஒரு வெறியில்ல?”

“வாட்?” என்று கேட்டவளுக்குக் கோபத்தில் முகம் சிவந்து போனது.

“ஏன் இந்த ஒரு விஷயத்துல மட்டும் இவ்வளவு மட்டமாப் போயிட்டீங்க? ஒரு பிச்சக்காரன் மேல ஆசைப்பட்டாலும் படுவேனே தவிர, அந்த மாதிரி ஒரு நினைப்பு மட்டும் உங்க மேல இந்த ஜென்மத்துல எனக்கு வராது.”

அவனுக்கு பதிலடி கொடுப்பதாக எண்ணிக் கொண்டு தன்னையே தான் தாழ்த்திக் கொள்வதை ஒரு அருவருப்புடன் உணர்ந்தான் சுமிதா.

“ஆனா அதுக்கெல்லாம் அவசியமிருக்காது பெண்ணே. இந்த வீட்ட விட்டு நீ வெளிய போகும்போது வேற ஒருத்தனுக்கு மனைவியாகற தகுதி உனக்கு இருக்காது.”

தன்னுடைய கற்பு அவனுக்கு விளையாட்டுப் பொருளாகி விட்டதாமா?

“என்னவோ தெரியல உன்ன ுபர்ஸ்ட் டைம் பாத் பவே எனக்குள்ள இருக்கற எதையோ நீ தட்டியெழுப்

பிட்ட, ஆனாலும் இது நமக்கு எட்டாக் கனிண்டு அப்ப நான் விலகிப் போயிருப்பேனோ என்னவோ தெரியாது.”

கோபத்துடன் கண்களும் சிவக்க நின்றிருந்த சுமிதாவைப் பார்த்துக் கொண்டே பேச்சைத் தொடர்ந்தான் ரகுநந்தன்.

“ஆனா நீ என்ன ரொம்பவும் சீப்பா நினைச்சுப் பேசி என் தன்மானத்துல கை வெச்சுட்ட, அப்படிப்பட்ட உன் தியிர அடக்கித்தான் ஆகணும்.”

‘ஓ. அப்படியானால் தன் பெண்மையை இவன் மட்டும் இழிவுபடுத்திப் பேசலாமா? முன்பின் தெரியாத தன்னிடம் இவன் நடந்து கொண்ட விதம் மட்டும் பாராட்டும் விதமாகவா இருந்தது?’

தான் நினைத்ததையே அவனிடம் கேட்டாள் சுமிதா.

“அதுக்கு நீயும் என்ன மாதிரியே விளையாட்டுக்குப் பேசிட்டுப் போயிருக்கலாம், இல்லன்னா தப்பா நினைச்சுட்டிங்க போலிருக்கு நான் அந்த மாதிரி பொண்ணு கிடையாதுன்னு முடிச்சிருக்கலாம். ஆனா நீ..”

கண்களில் தாகத்துடன் தன்னை நோக்கி ஒரு எட்டு எடுத்து வைத்தவனை, முதன் முறையாக சற்று பயத்துடன் பார்த்தான் சுமிதா.

மேலும் அவன் முன்னேற, பயத்தில் முகம் வெளுத்துப் போய் பின்னோக்கி நகர்ந்தான்.

“வேண்டாம் என்ன விட்டுடுங்க, தயவு செஞ்சு என்ன அந்த மாதிரி பாக்காதீங்க.”

சுமிதாவின் கெஞ்சலை காதில் கூட வாங்கிக் கொள்ளாமல் மேலும் முன்னேறி அவனை நெருங்கியிருந்த

தவன், கடைசியில் சுவர்த்தட்டி அதற்கு மேல் செல்ல வழியில்லாமல் நின்றிருந்தவளின் தோள்பட்டைகளைத் தனது இரண்டு கரங்களாலும் பற்றியிருந்தான்.

“காலம் கடந்த ஞானோதயம், கிட்டத்தட்ட ஒரு மாசமா என்ன சீண்டிவளுக்கு இன்னும் பதிலடி குடுக்காம இருக்கறமேன்னு நான் தவிச்ச தவிப்பு எனக்குத் தான் தெரியும்.”

தவித்தானா? இவனுக்குக் கூட அந்த மாதிரி உணர்வு களெல்லாம் இருக்குமா?

“அது மட்டுமா? உன்னப் பாத்நுக்கப்பறும் வேற எந்தப் பொண்ணையும் சும்மா பாக்கக்கூட பிடிக்க மாட்டேங்குது.”

“ப்ளீஸ் என்ன அந்த மாதிரி அசிங்கமாப் பாக்க வேண்டாமே.”

“அசிங்கமா? இது உனக்கு முதல் தடவை இல்லை அதனால் அப்படியிருக்கும்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் சுமிதாவின் முகத்தை நோக்கிக் குனிய அந்த வினாடி பதற்காளியானான் அவள்.

“விட்றா என்ன” என்று பலம் கொண்ட மட்டும் அவனைப் பிடித்துத் தள்ளினாள்.

பயந்து நடுங்கியவன் திடீரென்று அப்படி ஆக்ரோஷமாக மாறுவாளென்று சற்றும் எதிர்பார்த்திராத ரகுநந்தன் சற்றே தடுமாறி பின்பு சமாளித்து நின்றான்.

“ஓ சரிதான் அழுது வடியறதுக்கு இது பெட்டர் தான்” என்று சுமிதாவின் கோபத்தைப் பொருட்படுத்தாது, அவளை இழுத்து அணைத்திருந்தான்.

“வேண்டாம், நீ பண்ணது பெரிய தப்பு என்ன விட்டுடேன்” என்று மீண்டும் கெஞ்சலில் இறங்கியவளுக்குக் கண்களில் இருந்து தாரை, தாரையாகக் கண்ணீர் வடியலாயிற்று.

“இப்ப அழுகையாக்கும்” என்று சிரித்தவளின் கைகள் எல்லை மீற ஆரம்பிக்க, பலம் கொண்ட மட்டும் அவனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளப் போராடினாள் சுமிதா

அவள் தன் பெண்மையைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக உயிரைக் கொடுத்துப் போராடியதையெல்லாம், வெகு சாதாரணமாக அவனுடைய பலம் முறியடித்தது.

நிறைய நேரம் அப்படிப் போராடியவன் கடைசியில் உடலில் இருந்த பலமனைத்தும் சுத்தமாக வடிந்து தன் உணர்வை இழந்து அவன் கைகளில் தொய்ந்தான்.

சுமிதாவின் கதறல் அவன் மனதையும் தொட்டதோ என்னவோ,

“முட்டாள், என்ன எதுத்து நிக்க உன்னால முடியுமா. பேசாம பொறுத்துப் போயிட்டா உன் உடம்பு புண்ணாகறதாவது மிச்சமாகும்” என்றான்.

அவ்வளவுதான்.

இனி அனைத்தும் முடிந்து போயிற்று.

உயிருக்கும் மேலான தன் பெண்மையை இந்த வஞ்சகன் தனது உடல்பலம் மிகுதியாகி விட்ட ஒரு காரணத்தினாலேயே ஜெயித்துவிடப் போகிறானென்பது புரிந்து போனது.

தனது இதழ்களைக் கவ்வியிருந்தவனின் உடலும் நன்கு தொய்ந்து போயிருக்க, கடைசி வினாடியான அந்த

நேரம் தனது பலமனைத்தையும் திரட்டி அவனைத் தள்ளி விட்டாள் சுமிதா.

அடுத்த வினாடியே எழுந்தும் நின்றிருந்தவன், பயங்கரமான கோபத்துடன் அவனைப் பார்த்தான்.

“பொண்ணுங்கன்னா உங்களுக்கெல்லாம் அவ்வளவு கேவலமாப் போயிடுச்சாடா?”

“ஆனா ஒண்ணு மட்டும் தெரிஞ்சுக்கோ, நீ ஆசப் பட்டது மட்டும் நடந்துடுச்சன்னா அதுக்கப்பறம் நீ என்ன உயிரோட பாக்க முடியாது.”

அப்பொழுது கண்களில் கனல் பறக்க நின்றிருந்த சுமிதாவின் முகத்தைப் பார்த்தவனுக்கு, அவள் தான் சொல்வதை நிச்சயம் செய்து விடுவாள் போலத்தான் தோன்றியது.

“என்னப் பொறுத்த வரைக்கும் உடம்பு வேற உயிர் வேற கிடையாது. தப்பான எண்ணத்தோட என்ன ஒருத்தன் பார்த்தாலே என் மனசளவுல நான் ரொம்பவும் துடிச்சுப் போயிடுவேன். வெறி புடிச்ச உன் பலம் மட்டும் என் உடம்பு ஜெயிச்சுடுச்சன்னா அத சுத்தம் பண்ணிக்கற ஒரே வழி சாவதான்.”

“வா, அப்படித்தான் என் உயிர் போகணும்னு இருந்தா வா வந்து உன் வெறியத் தீத்துக்கோ.”

என்ன நினைத்தானோ உணர்ச்சியற்ற முகத்துடன் சுமிதாவையே சில வினாடிகள் பார்த்தவன், “அந்த பீரோவுக்குள்ள பெட்ஷீட் தலையணையெல்லாம் இருக்கு. எடுத்துப் போட்டுத் தூங்கு” என்று சொல்லி விட்டு விடுவிடுவென்று வெளியேறி விட்டான்.

10

ஆனால் அப்பொழுதும் முழுமையாக நடப்புக்கு வராமல் வெகு நேரம் அப்படியே நின்றிருந்தாள் சுமிதா.

அதற்குப் பிறகே மெதுவாக நடப்பு புரிய ஆரம்பிக்க, குனிந்து தன்னையே பார்த்துக் கொண்டாள்.

ஆங்காங்கே கிழிந்திருந்த துணிகளும், விண்விண் எனென்று தெறிக்கும் உடல் வலியும் தான் தான் எவ்வளவு பெரிய பயங்கரத்திலிருந்து தப்பியிருக்கிறோமென்பதை உணர வைத்தது.

அப்படியானால் தப்பி விட்டேனா?

ஓடிப்போய் தனது அறைக்கதவை உள்புறமாகத் தாளிட்டு விட்டு வந்தாள்.

தான் மிகவும் அழுக்காகி விட்டாற் போலத் தோன்ற, அந்த அறையுடன் ஓட்டியிருந்த பாத்ரூயிற்கு ஓடினாள்.

நல்லவேளையாக மாற்றுத் துணி இருக்கிறது. கடவுளே ஆனால் அது வெளியே ஹாலில் அல்லவா இருக்கிறது.

அவன் முகத்தில் விழிப்பது மட்டும் இனி தன்னால் இயலாத காரியம்.

அதிகாலையில் அவன் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் போதே, அந்தத் துணிகளை எடுத்து வந்து மாற்றிக் கொண்டு கிளம்பிவிட வேண்டும்.

போதும், இனி இவன் இருக்கும் திசைக்கே ஒரு கும்பிடு.

பிறகு அந்த அறையின் மூலையில் குறுகிப் படுத்துக் கொண்டவன், அவ்வப்பொழுது குட்டித் தூக்கம் போடுவதும் பிறகு பயத்தில் நடுங்கிய உடலுடன் சுற்றும் முற்றும் பார்ப்பதுமாக மூன்று மணி வரை எப்படியோ நேரத்தைக் கடத்தினான்.

அதற்குப் பிறகு அங்கிருந்து வெளியேறுவது எப்படி என்ற யோசனை வந்திருக்க, முற்றிலும் தூக்கம் கலைந்து எழுந்து அமர்ந்தான்.

நிச்சயம் அவன் இந்த நேரத்தில் தூங்கிக் கொண்டு தான் இருக்க வேண்டும்.

தான் இருந்த அறைக்கதவை மெதுவாகத் திறந்து வெளியே எட்டிப் பார்த்தான், நல்ல வேளையாகத் தனது பேக் வைத்த இடத்தில் வைத்தபடியே இருப்பதைக் கண்டாள்.

பயம் மனதைக் கவ்வ பூனை நடை நடந்து சென்று அதை எடுத்து வந்தவன், மீண்டும் தனது அறையை உள்பக்கமாகத் தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

தான் அணிந்திருக்கும் கிழிந்த உடைகளைக் கழற்றி வீசியவள், ஓடிப்போய்க் குளிக்க ஆரம்பித்தாள்.

கடுங்குளிர் உடலை நடுங்கச் செய்தது.

ஆனாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாது அங்கு கவர் பிரிக்கப்படாமல் கிடந்த ஒரு சோப்பை எடுத்துத் தோலே பிய்ந்துவிடும் அளவிற்கு வெகு நேரம் தேய்த்துக் குளித்தாள்..

தனது உடலே தனக்கு அன்னியமாகி விட்டாற் போல அழுகை தான் வந்தது, கடவுளே இந்த அருவருப்பு என்றைக்கேனும் உடலை விட்டுப் போகுமா?

மேலும் தேய்த்துக் குளிக்கத் தோன்றிய எண்ணத் தைக் குளிரால் நடுங்கிய உடல் தடுத்தது.

இதற்கு மேலும் தண்ணீரில் நின்றால் இங்கேயே படுத்து விடுவோமோ என்ற பயம் வந்துவிட, வெளியே வந்து ஒரு வெள்ளை டர்க்கி டவலால் உடலைத் துடைத்துக் கொண்டபின் துணியை மாற்றிக் கொண்டாள்.

ஓரளவுக்கு முடி காய்ந்திருக்க நேரம் பார்த்தாள், மணி நாலரை ஆகியிருந்தது.

வெளிச்சம் வரும் முன்னரே கிளம்பிவிட வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டே, ஜன்னலைத் திறந்து பார்த்தாள். எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் தான் இரவு பார்த்ததைப் போலவே தான் இருந்தது.

ஆனால் அங்கிருந்து சென்றாக வேண்டுமென்ற எண்ணம் மனம் முழுக்க நிரம்பியிருந்ததால், இரவைப் போலப் பயம் தோன்றவில்லை.

நல்ல வேளையாகத் தன்னிடம் டார்ச் லைட் இருக்கிறதென்று நினைத்துக் கொண்டு ஹேன்ட் பேக்கை எடுத்துத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டவள், அந்த அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

மெதுவாக நடந்து வந்தவள், வெளியே செல்லும் ஹால் கதவைத் திறக்க முற்பட்டாள்.

ஆனால் பலமில்லாத அவளது உடலுக்கு அந்த மிகப் பெரிய தாளப்பாழைத் திறப்பது சவாலாக இருந்தது.

அவன் எங்காவது வந்து விடுவானோ என்ற பயத்துடனேயே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நகர்த்தி கடைசியில் ஒரு வழியாகத் திறந்தே விட்டான்.

ஆனால் டொக்கென்று தாள் திறந்து கொண்ட சத்தம் அந்த அதிகாலை அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு சத்தமாகக் கேட்டது.

தான் எண்ணி பயந்தது போலவே ரகுநந்தனை அங்கு கண்ட சுமிதா ஒரு வினாடி பயத்தில் நடுங்கிப் போனாள்.

ஆனால் உடனே சமாளித்துக் கொண்டு வெளியேறியவளை அவன் அழைத்தான்.

“சுமிதா நில்லு, இந்த நேரத்துல வெளிய எங்க போற?”

.....

“சுமிதா.”

ஓ, இவனிடம் நான் பேச வேண்டுமென்று வேறு எந்த முகத்தை வைத்துக் கொண்டு இவன் எதிர்பார்க்கிறான்.

அப்பொழுதும் நிற்காமல் நடந்தவளின் முன்பு வந்து வழியை மறித்து நின்றான் ரகுநந்தன்.

மார்பின் குறுக்கே கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு நின்றிருந்தவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் சுமிதா, குற்ற உணர்வு சிறிது கூட இவனது முகத்தில் இருப்பது போலத் தெரியவில்லையே.

“எந்த முகத்த வெச்சுக்கிட்டு எங்கிட்டப் பேச வந்தீங்க, உங்களுக்கு வெக்கமா இல்ல?”

கண்ணிமைக்காமல் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தவளின் முகத்தில் கோபம், வருத்தம் போன்ற எந்த உணர்ச்சிகளும் இருக்கவில்லை.

“வழிய விடுங்க நான் போகணும்” என்று மேலும் முன்னேறியவள், வழியை மறைத்து நின்றிருந்த ரகுநந்தனுக்கு மிக அருகிலேயே வந்து விட்டிருந்தாள்.

அப்பொழுதும் நகராமல் பழையபடியே நின்றிருந்தவனைத் தன்னால் முடிந்த மட்டும் நிமிர்ந்து எரித்து விடுவதைப் போலப் பார்த்தாள்.

“என்ன ஆனாலும் இந்த நேரத்துல நீ தனியா வெளிய போக நான் விட மாட்டேன்.”

“என்ன ஆனாலும் நானும் இனி இந்த வீட்டுக்குள்ள இருக்க மாட்டேன்.”

“என்னால உனக்கு இனி எந்தத் தீங்கும் வராது, என்ன நம்பு.”

“உங்களையா? உயிரே போனாலும் இனி அந்தத் தப்ப மட்டும் நான் செய்ய மாட்டேன்” என்று சொல்லி விட்டு மேலும் முன்னேறியவளின் கையைப் பிடித்திருந்தான் ரகுநந்தன்.

“என்னத் தொடாதீங்க” என்று தீப்பட்டாற் போலக் கையை இழுத்துக் கொண்டாள் சுமிதா.

“அப்ப உள்ள வா.”

“முடியாது.”

“சொன்னாக் கேளு, பஸ் ஸ்டேண்டுக்கே நீ இங்கிருந்து பதினஞ்சு கிலோ மீட்டர் நடக்கணும்.”

“பரவாயில்ல, நான் எப்படியோ போய்க்கறேன்.”

“நீ போகப் போறது காட்டு வழி. பயங்கரமான மிருகங்கள் கூட வழில் வரலாம்.”

“இருந்திருந்து இப்படியொரு காட்டுக்குள்ள வந்து தங்க வேண்டிய அவசியமென்ன?” என்றவள் “ஓ அப்பத்தான பொண்ணுங்களக் கூட்டிட்டு வந்து உங்க வீரத்தக் காட்டிப் பணிய வைக்க முடியும்” என்றாள்.

“உன்னைத் தவிர விருப்பமில்லாத எந்தப் பொண்ணையும் நான் அந்த எண்ணத்தோட பாத்தது கூட இல்லை.”

ஏனென்துடன் சிரித்த சுமிதாவைப் பார்த்தவன், “நான் சொல்றது நிஜம் ஏன் சுத்தமாவே விருப்பமில்லைன்னு தெரிஞ்சதுக்கப்பறம் உன்ன நான் விட்டுட்டேன் தான்” என்றான்.

“அட்டா உங்க பெருந்தன்மையப் பாராட்டத் தான் வேணும்.”

“உனக்குக் காய்ச்சலடிக்கும் போலிருக்கு, முதல்ல உள்ள வந்து உக்காரு.”

“அப்ப நீங்களே கொண்டு போய் என்ன ஏதோ ஒரு பஸ் ஸ்டேண்ட்ல விட்டுங்க.”

“இப்ப அதுக்கென்ன அவசியம்?”

“அவசியம் தான்.”

என்ன நெஞ்சழுத்தம் இருந்தால் இப்படியொரு கேள்வி கேட்பான்.

“நான் தான் சொல்லிட்டேனே இனி பயப்பட எதுவுமில்லன்னு.”

அவன் சொல்வதைக் காதில் கூட வாங்கிக் கொள்ளாமல் “நான் கிளம்பணும் அவ்வளவுதான்” என்று

வெடித்தவள், மிகுந்த உடல் சூடு தந்த அசதியில் கண்களை இருட்டிக் கொண்டு வர தனக்கு அருகிலிருந்த சுவரைப் பிடித்து அதில் சாய்ந்து நின்றாள்.

“சுமிதா என்னம்மா” என்று அருகில் வந்தவனிடமிருந்து பயத்துடன் இரண்டு எட்டு பின்னால் நகர்ந்து கொண்டு, “உடனே என்னக் கூட்டிட்டுப் போய் விட்டுடுங்க” என்று அழுகையில் உதடு துடிக்க நின்றவளை சமாளிக்கும் வகை தெரியாது நின்றான் ரகுநந்தன்.

அப்படி அவன் நின்றது சில வினாடிகளே.

“சரி உள்ள வந்து உக்காரு பத்து நிமிஷத்துல கிளம்பி வாறேன்” என்றவன், மிகுந்த தயக்கத்திற்குப் பிறகு சுமிதா உள்ளே வந்ததும் தன்னறைக்குச் சென்றான்.

சொன்னது போல கிளம்பி வந்தவன், கையில் சூடாக எதையோ இரண்டு கப்களில் கொண்டு வந்தான்.

ஒன்றை சுமிதாவிடம் நீட்டி, “ஹார்லிக்ஸ் எடுத்துக்கோ கிளம்பலாம்” என்றான்.

ஆனால் அவள் சற்றே பயத்துடன் தனது கப்பைப் பார்த்துவிட்டு ஒரேயடியாக மறுக்க, தான் எடுத்திருந்ததை அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு அவளுடையதைத் தான் எடுத்துக் கொண்டான்.

சூடாகக் குடித்தால் உடலுக்குப் பழைய பலம் வருமோ என்ற ஆவலில் மேலும் மறுக்காமல் வாங்கிக் கொண்டாள்.

மேலும் சிலமுறை சொல்லிய பிறகும் சுமிதா கேட்காமல் போக, அவளை அழைத்துப் போய் அவளது அருகே பஸ் ஏற்றி விட்டுவிட்டு வந்தான் ரகுநந்தன்.

11

அவளென்ன பெரிய இவளா போகட்டுமே என்ற எண்ணம்.

கூடவே செய்வதறியாத எரிச்சலும், கோபமும் கூட.

ஆனாலும் எதையோ இழந்து விட்டாற் போன்று முனுமுனுவென்று மனதின் மூலையில் தோன்றிய ஒரு வலியையும் அவனால் தடுக்க முடியவில்லை.

முயன்று அனைத்தையும் ஒதுக்கி விட்டுத் தனது வேலைகளைப் பார்ப்பதில் முனைந்தான் ரகுநந்தன்.

என்ன முயன்றும் சுமிதாவையே சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் தனது எண்ணங்களை அவனால் முற்றிலும் தடுக்க முடியவில்லை.

சுமிதாவை முதன் முதலாகப் பார்த்த அந்த நாள்தான் நினைவுக்கு வந்தது.

அன்றைய அந்தத் திருமணத்திற்கு சற்று எரிச்சலுடன் தான் அவன் கிளம்பிச் சென்றதே, அதிலும் இரண்டு முறை அழைப்பு வந்த பிறகு.

பல வருடங்களுக்கு முன்பு அவன் தொழில் கற்றுக் கொள்ள ஆரம்பித்த புதிதில், மணமகனின் குடும்பத்திற்காக ஒரு சிறிய காம்ப்ளக்ஸ் ஒன்றைக் கட்டிக் கொடுத்திருந்தான்.

அந்தப் பழக்கத்தில் தான் மாப்பிள்ளை வீட்டினர் அவனைத் திருமணத்திற்கு அழைத்ததும்.

ரகுநந்தனைப் பொறுத்தவரை அவன் யாரையும் அவமதித்துப் பழக்கப்படாதவன் தான் என்றாலும், இந்த மாதிரி சொந்தம் கொண்டாடுபவர்களை அவன் ஊக்கு விப்பதும் கிடையாது.

தொழிலையும், நட்பையும் அவன் எப்பொழுதும் சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்வது கிடையாது, அதனாலேயே இந்தப் பத்து வருடங்களில் நூறில் ஒரு பங்காகக் கூட யாரும் எதிர்பார்க்காத இந்த உயரத்தை அவனால் எட்டிப் பிடிக்கவும் முடிந்திருந்தது.

பார்த்தாயா அவரையே எங்கள் வீட்டுத் திருமணத்திற்கு வர வைத்து விட்டோமென்று பெருமையடித்துக் கொள்வதற்காகவும் கூட இருக்கலாம், முக்கியமான எத்தனையோ வேலைகளை ஒதுக்கி வைத்து விட்டுத் தான் ரகுநந்தன் அன்றைய திருமணத்திற்கு வந்திருந்தான்.

கூடவே அவனே நேரில் பார்த்தாக வேண்டிய அவசரமில்லாத வேறு சில வேலைகளும் இருக்கவே செய்தன.

அப்படி வந்திருந்த போது தான் அந்தத் திருமண மண்டபத்தில் அவன் அந்தப் பெண்ணை முதன் முதலாகப் பார்த்ததும்.

அதாவது சுமிதாவை.

பார்த்த உடனேயே அவனையும் அறியாமல் அவனது மனதிற்குள் தோன்றிய அந்த சந்தோஷமும், பரபரப்பும்!

கூடவே இவள் மட்டும் தனக்குரியவளாக இருந்தால் என்ற எதிர்பார்ப்பும்.

அதற்காக சுமிதாவின் மேல் அவனுக்குக் கண்டதும் காதலென்றெல்லாம் எதுவும் வந்து விடவில்லை.

அவளிடம் பேச வேண்டும், அவளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற ஒரு ஆவல் அவ்வளவே.

அந்த அளவிற்கு அவள் தனது கருத்தில் விழுந்திருந்ததால் தான் அன்று சுமிதா சற்றுத் திமிராகப் பேசியதில் தனக்கும் அவ்வளவு கோபம் வந்திருக்குமோ.

அதுவரை தன்னை யாரும் அப்படியெல்லாம் அவமதித்துப் பழக்கமில்லாததால், எப்படி அந்தப் பெண் தன்னை அப்படிப் பேசலாம் என்ற கோபம்.

அதிலும் கேவலம் ஒரு சிறு பெண் தன்னை அப்படிப் பேசுவதா என்ற தொடர்ந்த எண்ண ஓட்டத்தினால், அவனுக்கு சுமிதாவின் மேலிருந்த கோபம் நாளுக்கு நாள் அதிகம் தான் ஆகிக் கொண்டிருந்தது.

என்ன நினைத்தானோ உடனே போனை எடுத்து சுமிதாவின் தந்தைக்கு அழைத்திருந்தான்.

“ஹோம் ஸிக்னஸ் போலிருக்கிறது, கூடவே சற்று காய்ச்சலும் அடிப்பதால் சுமிதா ஊருக்குக் கிளம்பி வருகிறாள். முழுமையாக குணமான பின் அனுப்புங்கள் போதும்” என்று ரகுநந்தன் சொல்ல, “சற்று முன்பு தனது மொபைலில் இருந்து அழைத்து சுமிதாவும் அதைத் தான் சொன்னாள் கண்டிப்பாக சரியான உடன் வேலைக்கு மீண்டும் வந்து விடுவாள்” என்றார் சோமசுந்தரம்.

போனை வைத்துவிட்டு சற்று ஆசுவாசமாக அமர்ந்த ரகுநந்தனுக்கு, அப்பொழுது தான் முதன் முதலாக வேறு கோணத்தில் யோசிக்கத் தோன்றியது.

அவனுக்குத் தெரிந்தவரை, அதாவது அதுதான் வரையிலும் அவனது தோற்றத்தில் அனைத்துப் பெண்களும் மயங்கிப் போவது தான் பழக்கமாக இருந்து வந்தது.

அப்படி அனைவரும் மயங்கிவிட வேண்டுமென்று ரகுநந்தன் நினைப்பவனில்லை என்றாலும், அதுதான் நடந்து வந்திருந்தது. அனைத்திற்கும் மேல் அவனது செல்வநிலை.

இவை அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட குடும்பப் பெண்களும் இருக்கிறார்களென்றாலும், அவர்களின் மேல் ரகுநந்தனுக்கு எப்பொழுதும் சுவாரசியம் வந்த தில்லை.

அவனைப் பொறுத்தவரை தான் திட்டமிட்டபடி வேலைகள் நடந்தாக வேண்டுமென்பதில் குறியாக இருப்பவன் அவன்.

மேலும் மேலும் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற வெறி, பெரிய பெரிய ப்ராஜக்டுகளை எளிதாகவும், பிரமாதமாகவும் செய்து முடிப்பதில் ஒரு தரில் இப்படி இன்னும் நிறைய.

ஆனால் பார்த்த முதல் பார்வையிலேயே அவனது கருத்தில் விழுந்து விட்ட சுமிதா போகப் போக அவனை இன்னும் கவர்ந்தாள்.

அவள் தன்னுடையவள். அவளை விட்டு விடக் கூடாதென்ற ஒரு குரல் அவன் மனதிற்குள் எந்நேரமும் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. அதே நேரம் அவ்வளவு திமிராகப் பேசியவளை சும்மா விட்டு விடக்கூடாது என்ற ஒரு கோப உணர்ச்சியும்.

ஆனால் கடைசியில் ஒரு பெண்ணாக அவள் தனது மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொண்ட விதம், சுமிதாவின் மேல் சுவாஸ்யத்தையும் மரியாதையையும் வரவழைத்திருந்தது ரகுநந்தனுக்கு.

கூடவே இவள் தான் தனக்கு ஏற்றவள் என்ற எண்ணத்தையும்

சேர்ந்த மாதிரி ஒரு இடத்தில் இரண்டு நிமிடங்கள் கூட நிற்காத பெண், இப்படி வந்து இரண்டு நாட்களாகியும் தனது அறையிலேயே முடங்கிக் கிடப்பதை நினைத்து எரிச்சல் தான் வந்தது விசாலாட்சிக்கு.

“சுமிதா” என்று கோபத்துடன் மகளை அழைத்துக் கொண்டே ஹாலுக்கு வந்தவர், பரபரப்புடன் வீட்டிற்குள் வந்து கொண்டிருந்த கணவரைப் பார்த்தார்.

“ஏன் இப்படிச் சல்லு மாதிரி காலையிலே நின்றுட்டிருக்க, வீடெல்லாம் சுத்தமா இருக்கா இல்லையா?”

“ஆமாங்க” என்றவர் என்ன என்பதைப் போலக் கணவனைப் பார்க்க, “ரகுநந்தன் தம்பி இங்க எங்கயோ பக்கத்துல வந்திருக்கார். நான் வீட்டுக்கு வாங்கன்னு கூப் பிட்டிருக்கேன் இப்ப வருவார்” என்றார் சோமசுந்தரம்.

“ஓ, சுமிதாவோட எம்.டி.”

“ஆமாமா, சுமிதா என்ன பண்ணா?”

“அவ பின்னாடி இருப்பா போலிருக்குங்க.”

“என்னது இருப்பா? முதல்ல போய் அவளக் கிளம்பச் சொல்லு, வேலைக்கு சேர்ந்த ஒரு வாரத்துலயே இப்படி லீவு போட்டுட்டு வந்து உக்காந்துட்டா எப்படி?”

மனைவி பேசாமல் நின்றிருப்பதைக் கண்டு எரிச்சலுடன் “என்ன” என்று கேட்டார் சோமசுந்தரம்.

“அவளுக்குக் காய்ச்சல்லு தானங்க வந்தா...”

“இப்பத்தான் சரியாயிடுச்சே கிளம்பச் சொல்லு.”

ரகுநந்தனின் கார் வந்து வீட்டு வாசலில் நிற்க, “மரம் மாதிரி நிக்காம போய் சீக்கிரம் சமையல் வேலையப் பாரு என்று மெதுவாக சொல்லிவிட்டு சந்தோஷமாக வாசலுக்கு வந்து அவனை வரவேற்றார்.

முழுமையாக இரண்டு நாட்கள் படுக்கையிலேயே கிடந்ததில் அலுத்துப் போனவள், அன்று அதிகாலையிலேயே எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்துக் குளித்தும் விட்டிருந்தாள்.

முன்புற வாசல் வழியாக வீட்டிற்குள் வரலாமென்று வந்த சுமிதாவிற்கு, அங்கிருந்த காரைக் கண்டதில் பக்கென்றது.

கூடவே கூடத்திலிருந்து ரகுநந்தன் தனது தந்தையுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கும் குரலும் கேட்டது.

பின்புறம் வழியாக வீட்டிற்குள் சென்று விட்டலாமென்று திரும்பியவளை சோமசுந்தரம் பார்த்துவிட்டு அழைத்தார்.

மனம் நடுங்க அவனை எப்படி நேருக்கு நேர் எதிர் கொள்வதென்று நினைத்தவள், தவறு செய்தவனை

இப்படி சட்டமாக வந்து அமர்ந்திருக்கும் பொழுது தான் மட்டும் ஏன் தயங்க வேண்டுமென்று உள்ளே வந்தாள்.

ஏதோ உடையவன் போல அவன் அமர்த்தலாக அமர்ந்திருப்பதைக் கண்ட சுமிதாவுக்கு உள்ளம் கொதித்தது.

எவ்வளவு நெஞ்சுரம் இருந்திருந்தால் இப்படி வீட்டிற்கே வந்திருப்பான்.

தனது தந்தைக்கு மட்டும் நடந்தது தெரிந்தால் இவன் இப்படி அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்க முடியுமா, கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளியிருக்க மாட்டாரா?

இவனை என்னவோ மகா உத்தமனென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே.

“என்னமா இப்படி நின்றுட்டிருக்க?” என்று சோமசுந்தரம் மகளைப் பார்க்க, “குட்மார்னிங்” என்று சிரித்தான் ரகுநந்தன்.

சிரிக்கிறாயாடா? உன் பற்களை உடைக்கும் சக்தி மட்டும் எனக்கிருந்தால்,

தந்தை தன்னைப் பார்ப்பதை உணர்ந்து பதிலுக்கு “குட்மார்னிங்” என்றான் சுமிதா.

“வீட்டுக்கு வந்தவங்கள் உபசரிக்கற பண்பாட்கூட மறந்துட்டயா, போ போய் உங்கம்மாவுக்கு சமையல்ல உதவி செய்” என்று மகளை அதட்டினார் சோமசுந்தரம்.

ஓ, இனி இவனுக்கு விருந்து உபசரிப்பு வேறா?

உள்ளே செல்லப் போனவளைத் தந்தை அழைக்க நின்று திரும்பினாள்.

“வேலைக்கு ஸார் கூடவே நீ கிளம்பிக்கோ இன்னொரு தடவ உன்னக் கொண்டு வந்து விட்டறதுக்காக

நான் வரலன்னா என்ன?” என்றவர், “உங்களுக்கு எதுவும் ஆட்சேபனை இல்லையே ஸார்” என்று திரும்பி ரகுநந்தனைப் பார்த்தார்.

சில வினாடிகள் யோசித்துவிட்டு “நான் வேறொரு வேலைக்காகவும் வந்தேன், பரவாயில்ல அத போன் லயே முடிச்சுக்கறேன்” என்றான் அவன்.

“உங்களுக்குப் பிரச்சனையெதுவும்...” என்று சோமசுந்தரம் மீண்டும் தயங்க, “எனக்கென்ன பிரச்சனை? சுமக்கப் போறது என் கார்தான்” என்றான்.

சுமிதாவுக்குத் தான் அவர்களுடைய பேச்சு எல்லை கடந்த எரிச்சலையும் கோபத்தையும் வரவழைத்தது.

நான் திரும்பவும் வேலைக்குப் போவதா, அதுவும் இவனுடன்.

இந்தத் தந்தைக்கு மூளை ஏதாவது குழம்பிப் போய் விட்டதா, ஒரு அன்னியனுடன் கூட தன்னை அனுப்புவதற்கு.

வெளியே யாரோ சிலர் வந்திருக்க, எழுந்து சென்றார் சோமசுந்தரம்.

அவனுக்கு அருகிலிருந்த டீபாயில் எதையோ எடுப்பதைப் போல அருகில் வந்த சுமிதா நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள்.

“என்னால இனிமேல் வேலைக்கு வர முடியாது, என்ன வேண்டாமன்னு சொல்லிட்டுப் போயிடுங்க.”

“ஏன், அத நீயே சொல்ல வேண்டியதுதான்?”

எரிச்சலுடன் அவனை சில வினாடிகள் பார்த்தவள், “நான் சொன்னா அப்பா கேக்க மாட்டார்” என்றாள்.

“அதுதான் வேணும்” என்று மெதுவாகச் சொன்னவன், சுமிதாவின் கோபப் பார்வையில் “சரி” என்றான்.

ஆனால் பார், உனக்கெல்லாம் சிரிப்பு என்னடா வேண்டிக் கிடக்கிறது.

தந்தை உள்ளே வரும் அரவம் கேட்க, அதற்குள் அங்கிருந்து வந்து விட்டிருந்தான் சுமிதா.

“ஒரு வழியா வந்துட்டயா, இந்தா இதையெல்லாம் கொண்டு போய் சாப்பிட்டு டேபிள்க் கிளின் பண்ணி வெச்சுட்டு வா” என்று தாய் ஏவிய வேலைகளைச் செய்யலானாள்.

தாய்க்காகப் பெயருக்கு வேலை செய்து கொண்டிருந்தவளுக்கு, கவனமெல்லாம் ஹாலில் தான் இருந்தது.

இந்நேரம் தனது தந்தையிடம் சொல்லி விட்டிருப்பானா?

எப்படியோ அவன் இங்கிருந்து கிளம்பிய பிறகுதான், நிம்மதியாக மூச்சுக் கூட விட முடியும் போலிருக்கிறதே.

தந்தையும் அவனும் வந்து சாப்பிட அமர்ந்திருக்க, தனது தாய் கேட்பதை சமையலறையிலிருந்து எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

அவனுடைய வீடுதான் நினைவுக்கு வந்தது.

கண்ணாடி போல பளிச்சென்று முகம் தெரியும். ஒரு நேரத்தில் இருபது பேருக்கும் மேல் அமரக் கூடிய தேக் கால் செய்யப்பட்ட டைனிங் டேபிள் நுரை மெத்தை அமுங்கும் டைனிங் சேர்கள், வேளைக்கு நான்கைந்து டிபன்கள், கண்ணாடியுடன் ஒரு பெரிய சுவரில் பாதி யாகப் பதிக்கப்பட்டிருக்கும் வாஷ் பேஸின், கப்போர்ட்ஸ்...

அனைத்திற்கும் மேலாக அவனது முகம் பார்த்து ஓடி வந்து சேவகம் செய்யும் ஊழியர்கள்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவனுக்கு எங்கும் ஒரு சிறு அழுக்கு, தூசி கண்டால் பிடிக்காதென்று காலை மாலை என இரு வேளைகளிலும் துடைத்து சுத்தம் செய்யப்படும் மாளிகை போன்ற வீடு.

ஆனால் இங்கே இந்த சின்ன டேபிளில் கூட எப்படி அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

அதிலும் அவன் சாப்பிட அமரும் போது அந்த ஸ்டூல் கடகடவென ஆடியதில் ஒரு வினாடி பயந்தே போனான் சுமிதா.

சாப்பிட்டு முடித்துவிட்டு இங்கே வெளியே ஒரு ஓரமாக மண் தொட்டியில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் நீரை எடுத்துத் தான் கை கூட கழுவியாக வேண்டும்.

இங்கும் என்னதான் வீட்டைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் பழைய காலத்து ஓட்டு வீடு ஆங்காங்கே காரை பெயர்ந்து, களையிழந்து பார்ப்பதற்கே சற்று ஒரு மாதிரியாகத்தான் இருந்தது.

எப்பொழுது கிளம்புவானென்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான் சுமிதா.

“என்னமா சுமிதா..”

தன்னைத் தந்தை அழைக்க உடனே ஹாலுக்கு வந்தவளிடம், “என்ன நீ சாப்டாச்சா?” என்று கேட்டான் சோமசுந்தரம்.

“இல்லப்பா அப்புறம்...”

“என்னது அப்புறம்? ஓடு என்னப் பேச வைக்காம சீக்கிரம் போய் சாப்பிட்டுக் கிளம்பு.”

தன்னைப் பார்த்த ரகுநந்தனிடம் சொல்லிவிட்டு எப்பதைப் போலக் கண்களால் கெஞ்சினாள் சுமிதா.

தானும் ஹாலில் ரகுநந்தனுடன் வந்தமர்ந்த சோமசுந்தரம், “என்ன ஸார் சுமிதா உங்ககூட இப்பவே வற்றதுல உங்களுக்கொன்னும் பிரச்சனை இல்லையே” என்றார்.

அதற்காகத் தானே நான் வந்ததே என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டவன், “இப்பவே வரவேன்னா தான் பிரச்சனை ஏன்னா அங்க ஆபீஸ்ல அவ்வளவு வேலையிருக்கு” என்றான்.

ஏமாற்றமும் கோபமும் கலந்து சுமிதா தன்னைப் பார்த்த பார்வையைச் சந்தித்தான் ரகுநந்தன், அவனுக்கும் ஒரு மாதிரி இருந்ததோ என்னவோ அதற்கு மேல் அவனும் எதுவும் சொல்லவில்லை.

ஆனால் சுமிதா கிளம்புவதில் மட்டும் எந்த மாற்றமும் இருக்கவில்லை.

“சுமிதா” என்றழைத்துக் கொண்டே தந்தை தனது அறைக்குள் வர, கிளம்பிக் கொண்டிருந்தவள் நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தாள்.

“என்னமா உனக்கு வேலைக்குப் போறதுல விருப்ப மில்லையா, இல்ல வேற ஏதாவது பிரச்சனையா?”

“அதெல்லாமில்லப்பா” என்று மெதுவாக என்றாலும் உடனே சொன்னாள் மகள்.

“உன்னத் தனியா அனுப்பறதுல எனக்கும் இஷ்ட மில்ல தான், ஆனா வேற வழியில்ல எனக்கு வேற முக்கியமான வேலையிருக்கு.”

‘என்ன வழியில்லையாம், எல்லாம் அந்த ரகுநந்தனே சொல்கிற மாதிரி பணம் படுத்தும் பாடு.’

“ரொம்பவும் பிடிக்கலன்னா போக வேண்டாம், நல்ல சம்பளம் தான் என்ன பன்றது போனாப் போகட்டும்.”

கூடத்திலிருந்து கேட்ட தனது அத்தைகளின் பேச்சு சத்தம், ஏற்கனவே சுமிதாவுக்கிருந்த கோபத்தை மேலும் அதிகப்படுத்தியது.

இரண்டு நாட்களாக அவர்கள் வந்து பேசிய பேச்சுகளும், குத்தல்களும் நினைவுக்கு வந்தன.

இவர்களை சமாளிப்பதற்கு, சற்று சிரமமே ஆனாலும் அவனைச் சமாளித்து விடலாம்.

“இல்லப்பா அந்தக் கிளைமேட் ஒத்துக்காததுதான் பிரச்சனையா இருக்கு, அதுகூடப் போகப் போக பழகிடும்னு சொல்றாங்க சமாளிச்சுக்கறேன்” என்றாள்.

“சரி சீக்கிரம் கிளம்பி வா” என்று வெளியே சென்றிருந்த தந்தையை நம்ப முடியாமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் சுமிதா.

தனது தந்தை இந்த அளவுக்குக் கூட இறங்கி வருவாரா!

“என்ன இந்த சுமிதாவ இன்னுமா படுக்கை விட மாட்டேங்குது, வயசுப் பொண்ணு இப்பிடி இருந்தா எப்பிடி?” என்று சிறிய அத்தையின் குரலும், கூடவே அவரது மகள் வினிதாவின் குரலும் சேர்ந்து கேட்டது.

சுமிதா வெளியே வர, தன்னைப் பார்த்த அத்தைகளின் பார்வையிலிருந்த எரிச்சலுக்கும், பொறாமைக்கும் புதிதாக என்ன காரணமென்று அவளுக்கு விளங்கவில்லை.

“என்ன பொண்ணுடி நீ, இப்படியா வேலைக்குப் போன ஒரு வாரத்துல ஓடி வறது?”

“அதலையும் உங்க வீட்டு வறுமைக்கு என்ன கஷ்டம் வந்தாலும் நீ அதத் தாங்கிட்டு அங்க இருந்து தான் ஆகணும்.”

வறுமையே நீங்கள் தினமும் வந்து கொட்டிக் கொள்வதால் வருவது தானே என்று நினைத்துக் கொண்டவளுக்கு ரகுநந்தனும் அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானே என்று மனதிற்குள் மிகவும் சங்கடமாக இருந்தது.

சுமிதாவின் அத்தைகளுக்கு வீட்டிற்குள் வரும் போதே வயிறு எரிய ஆரம்பித்திருந்தது.

அதற்குக் காரணமும் இல்லாமல் இல்லை.

இந்த ஓட்டை ஓட்டு வீட்டு வாசலில் அறுபது லட்ச ரூபாய்க் கார் வந்து நிற்பதா.

பெண்ணைக் கொஞ்சம் அழகாகப் பெற்று விட்டதைத் தவிர, இந்த அண்ணன் குடும்பத்திற்கு வேறு என்ன அந்தஸ்த்து இருக்கிறது.

விசாலாட்சி சமையலறையில் காபி தயாரித்துக் கொண்டிருக்க, அதை டம்ளர்களில் ஊற்றி ட்ரேயில் வைத்து அனைவருக்கும் கொண்டு போய் கொடுக்குமாறு தனது மகளிடம் கொடுத்தனுப்பினாள் அம்சவள்ளி.

பெரிய அத்தை ரகுநந்தனிடம் தனது குடும்பத்தின் பெருமையை அளந்து விட்டுக் கொண்டிருக்க, சுமிதாவுக்குத் தான் அங்கு இருப்பதே முள்ளின் மேல் நிற்பதைப் போல அவஸ்தையாக இருந்தது.

அனைத்தும் ஒன்றாக சேர்ந்து ரகுநந்தனின் மேல் தான் கோபம் பாய்ந்தது.

இவனுக்காக யார் அழுதது, இவன் எதற்காக இப்பொழுது இங்கு வந்து தொலைத்தானாம்.

“நாங்க இருக்கறது டெரஸ்ல பெரிய பங்களா தம்பி, ஆனாலும் அது கொஞ்சம் பழசு மாதிரி தெரியுதேன்னு இன்னொரு பங்களா கட்டுதுக்காக இடம் பாத்துட்டிருக்கோம்.”

“ஓ” என்றான் ரகுநந்தன்.

“ஆமாம் பின்ன வயசுப் பொண்ண வெச்சுட்டிருக்கோம், கல்யாணம் பண்ணிக் குடுக்கும்போது அந்த வீட்ட அவளுக்குக் குடுக்கலாமே. நகை நடடையெல்லாம் இந்தக் காலத்துல யார் விரும்பறாங்க?”

“அது சரிதான்” என்ற ரகுநந்தன் தனது கையைத் திருப்பி மணி பார்க்க, அதை ஓரக் கண்ணால் கவனித்த சுமிதாவுக்கு சிரிப்பு கூட வந்துவிட்டது.

கூடவே வந்தாயல்லவா, அனுபவி என்பதைப் போன்ற சிறு சந்தோஷமும்.

அனைத்திற்கும் மேல் உச்சகட்டமாகவும் ஒன்று நடந்தது. அதுதான் சுமிதாவிற்கு அளவு கடந்த கோபத்தை வரவழைத்தது.

அவனால் மீட்டுத் தரப்பட்டிருக்கும் சிட்டியிலிருக்கும் தங்களுடைய ஏழு சென்ட் இடத்தில் ஷாப்பிங் காம்ப்ளக்ஸ் ஒன்றைக் கட்டித் தர முடியுமா? என்று தனது அத்தைகள் இருவரும் சேர்ந்து அவனிடம் கேட்டதே அது.

சுமிதாவின் தந்தைக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது போல, போன் பேசுவது போல அவர் எழுந்து வெளியே சென்று

விட அவளது அத்தைகள் இருவரும் அதைப்பற்றி சீரியஸாகப் பேச ஆரம்பித்திருந்தனர்.

கடவுளே இது என்ன சோதனை.

இங்கிருந்து கிளம்பினால் போதுமென்று புறப்படும் வேலைகளை அவசரமாகப் பார்த்த சுமிதா, ஐந்து நிமிடங்களில் கிளம்பியும் வந்திருந்தாள்.

சுமிதாவுக்குக் கண்களால் நன்றியுரைத்துக் கொண்டே ரகுநந்தனும் எழுந்து கொள்ள, ஐயாவால் சுத்தமாக சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லையாக்கும் என்று ஏளனத்துடன் நினைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

அனைவரும் வெளியே வந்திருக்க, கூடவே விசாலாட்சியும் வந்தார்.

“சுமிதா” என்ற தாயின் அழைப்புக்கு நின்று திரும்பியவள், “அங்க களைமேட் ஒத்துக்கலன்னா கிளம்பி வந்துடு வேல போயிடுமென்னு பாக்காத” என்ற தாய்க்குத் தலையாட்டினாள்.

தந்தை, அத்தைகள் அனைவருக்கும் முன்னிலையில் தனது தாய் இந்த அளவுக்குப் பேசியதில் ஆச்சரியமாகவும், கூடவே ரகுநந்தனின் முன்னிலையில் சற்றுப் பெருமையாகவும் உணர்ந்தாள் சுமிதா.

“அதிசயமா வாய் திறந்து இப்படித் தப்புத் தப்பாவா சொல்லித் தர்றது? அப்படியாவது நாலு காசு சேத்தி னாத்தான் அவளுக்கு ஒரு நாலு பவுன் போட்டு எவனாவது கூலிக்காரனுக்காவது கரசேத்த முடியும்?” என்று சிறிய அத்தையும், “அதெல்லாம் தெரிஞ்சா அப்புறமென்ன?” என்று ஏளனத்துடன் பெரிய அத்தையும்

பேசிக் கொண்டது காரின் பின் ஸீட்டில் ஏறி அமர்ந்திருந்த சுமிதாவுக்கு நன்றாகவே கேட்டது.

சுமிதாவோடு ரகுநந்தனும் பொதுவாக அனைவரிடமும் ஒரு தலையசைவுடன் விடைபெற்றுக் கொண்டு காரை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

அந்த ஊரின் மெயின் ரோட்டை அடைந்ததும் காரை நிறுத்தி விட்டுத் திரும்பி சுமிதாவைப் பார்த்தான்.

“ஸாமிமா..”

வீட்டில் நடந்தவற்றிட்காகத்தான் சொல்கிறான் என்பது சுமிதாவுக்குப் புரியாமலில்லை.

இவன் மட்டும் என்ன மகா உத்தமன்?

அதிலும் அவனுடைய ஏளனத்தையும், கோபத்தையும் கூட ஏற்றுக் கொள்ளலாம் போல இருந்தவளுக்கு, அவனுடைய கரிசனத்தை சுத்தமாக ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது போயிற்று.

“இறங்கி முன்னாடி வா..”

“முடியாது..”

“சரிதான் நீ முன்னாடி வரும்போது கிளம்பலாம்” என்று காரை ஒரு ஓரமாகப் போட்டு ஆப் செய்தான்.

தெரிந்த முகங்கள் சில பார்த்துக் கொண்டே செல்வதைப் போலிருக்க, உடனே இறங்கி முன்புறமாக வந்து ஏறிக் கொண்டாள் சுமிதா.

ஒரு மணி நேரப் பயணத்திற்குப் பிறகு ஒரு ஹோட்டலின் முன்பாகக் காரை நிறுத்தியவன், “இறங்கி வா” என்று தானும் இறங்கினான்.

வேண்டாமென்று சொல்ல நினைத்தவளுக்குக் காலையில் சாப்பிடாததால் பசி வயிற்றைக் கிள்ள, பேசாமல் இறங்கிக் கொண்டாள்.

ஹோட்டலுக்குள் சென்று அமர்ந்ததும் அவன் பாட்டுக்கு என்ன இருக்கிறதென்று கேட்டு எதையோ ஆடர் செய்து கொண்டிருக்க, சுற்றிலும் பார்வையை அலைய விட்ட சுமிதாவுக்கு அப்பொழுதுதான் அது அந்த ஊரின் புகழ்பெற்ற ஹோட்டல் என்பது தெரிந்தது.

இரண்டு நிமிடங்களில் ஆர்டர் செய்த உணவு வர, சுமிதாவின் பக்கமாக நகர்த்தி வைத்தான்.

“சாப்பிடு.”

“உடனே சாப்பிட ஆரம்பித்தவள், சில வினாடிகள் கழித்துத் தயக்கத்துடன் “உங்களுக்கு?” என்று அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“அதக் கேக்கறதுக்கு இவ்வளவு கஷ்டமா இருந்தா கேக்காமலே இருந்திருக்கலாமே” என்றவன், “உங்கம்மா சமையல் பிரமாதமா இருந்ததால் நான் வழக்கத்த விடவும் நிறைய சாப்பிட்டேன்” என்றான்.

கடந்த இரண்டு நாட்களாக சரியாக சாப்பிடாததும் ஒரு காரணம் என்று நினைத்துக் கொண்டவன் அதை வெளியே சொல்லவில்லை.

“உங்க மனசுல என்னதான் நினைச்சுட்டிருக்கீங்க?, நீங்க நினைக்கறதையெல்லாம் நடத்தியே ஆகணுங்கற வெறி உங்களுக்கு நிறைய இருக்கு இல்லையா?”

மிகுந்த கோபத்துடனும் எரிச்சலுடனும் தன்னைப் பார்த்துக் கேட்ட சுமிதாவைப் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“என்னப்பத்தி ஓரளவுக்கு சரியாதான் கணிச்சிருக்க, இத்தன நாளும் நானும் அப்படித்தான் இருந்து வந்திருக்கேன்.”

தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சுமிதாவின் கண்களில் பயத்தின் சாயல் தெரிவது போலிருக்க, “ஆனா அன்னைக்கு உங்கிட்ட நான் அப்படி நடந்துக் கிட்டது தப்பு தான்” என்றான்.

ஆனால் சுமிதா அவனை நம்பாமல் ஏளனத்துடன் சிரிக்க, “நிஜம்மா இனி நான் அந்த மாதிரி நடந்துக்க மாட்டேன்” என்றான்.

“யாரு நீங்களா, நான் வேலைக்கு வர மாட்டேன் அப்பா கிட்ட சொல்லுங்கன்னு சொன்னேன் தான, சரின்னு எங்கிட்ட சொல்லிட்டு ஏன் அத அப்பாகிட்ட சொல்லல?”

“அந்த நேரத்துல நீ எம்மேல ரொம்பக் கோபமா இருந்த, கோபத்துல எடுக்கற எந்த முடிவும் சரியா இருக்கறதில்ல. நடக்காத ஒன்னுக்காக அது தப்புன்னு உணர்ந்ததுக்கு அப்புறமும் ஒரு நல்ல வேலைய நீயும், ஒரு நல்ல பிரமாதமான பொண்ணை நானும் இழக்க வேண்டாமென்னு பாக்கறேன்” என்றவன் சுமிதாவின் முறைப்பில் “வேலைக்கு” என்று சேர்த்துச் சொன்னான்.

“எது எப்படியோ, ஒரு தடவ சூடு பட்டுட்ட பூனை கூட நிரும்பவும் சூட பட்டுடக் கூடாதுன்னு யோசிச்ச நடந்துக்கும், அந்த அளவுக்குக் கூட நான் இருக்க மாட்டேன்னு நீங்க நினைச்சுக்க வேண்டாம்.”

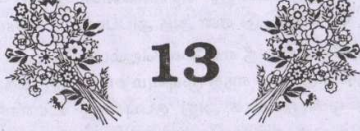
“இனி பெருசா எதுவும் நடக்க வேண்டியதில்ல ஒரு தப்பான பார்வை போதும் நான் கிளம்பி வந்துட்டே இருப்பேன்” என்று சொன்னவள், அதுக்கு நீங்க என்ன சொல்றீங்க என்பதைப் போல ரகுநந்தனைப் பார்த்தாள்.

எப்படியோ இப்போதைக்கு இந்த அளவுக்காவது இறங்கி வந்தாளே என்று நினைத்தவன் “சரிதான்” என்றான்.

“அப்புறம் நான் வெளிய தங்கிக்கறேன்.”

“அதுதான் இனி உனக்குப் பிடிக்காத எதுவும் நடக் காதுன்னு சொல்லிட்டேனே, சிட்டியிலயே ஒரு பெரிய கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் கம்பெனி நம்மளோடது என் பி. ஏ. நீ வெளிய தங்க வேண்டாம்” என்றான்.

தனக்காக இந்த அளவுக்கு இறங்கி வந்திருக்கிறானே என்ற எண்ணத்தில் அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் விட்டு விட்டான் சுமிதா.

13

நான்கு நாட்கள் சென்றிருந்தன.

முதலில் இருந்த குத்தல்கள், கேலி என்று எதுவும் இருக்கவில்லை.

இந்த ரகுநந்தனா தன்னிடம் முதலில் அப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டானென்று ஆச்சரியமாக இருந்தது சுமிதாவுக்கு.

ஓரளவு வேலை கற்றுக் கொண்டு விட்டதில், தொழிலில் அவனது திறமையைப் பார்த்து அயர்ந்து போனான்.

வார்த்தைகளில் என்றாலும் இவனிடமா நான் அந்த அளவிற்கு மோதினேனென்று நினைக்கத் தோன்றியது சுமிதாவுக்கு.

தொழிலில் போட்டியாளர்களின் பலவீனம் புரிந்து சரியான நேரத்தில் வீழ்த்துவதையும், அதைத் தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்தி பெருவெற்றி கொள்வதையும் வெகு சாதாரணமாக செயல்படுத்தினான்.

இவனிடமிருந்து தான் தப்பியது எந்தக் கடவுளின் புண்ணியமோ என்று சுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

எப்படியோ இப்பொழுதெல்லாம் தன் வழியில் அவன் அதிகம் வருவதில்லை என்று சந்தோஷமாக நினைத்துக் கொண்டவள், இப்பொழுது தான் தான் அவனுடைய கருத்தில் அதிகம் பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்வதில்லை.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை என்பதால் தலைக்குக் குளித்து இடைவரை தொங்கிய நீண்ட கூந்தலை தளரப் பின்னி, ஜோதி தொடுத்துக் கொடுத்திருந்த மொட்டு மல்லிகை சரத்தை வைத்துக் கொண்டாள்.

அன்றைக்கு அனாதை ஆசிரமத்தில் நடக்கப் போகும் விழாவைப் பற்றியும் அதற்குச் செல்ல வேண்டுமென்றும் ரகுநந்தன் முதல் நாளே சொல்லியிருந்தான்.

அன்றைய ஆண்டு விழா சற்றுப் பெரிய அளவில் இருக்கும், ஆசிரமத்திற்கு நன்கொடை வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் பெரிய தலைகளும் குடும்பத்தோடு வருவார்கள். உனக்கு இது முதல் வருடம். தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லையென்பதால் சொல்கிறேன் என்றிருந்தான்.

அந்தப் பிரச்சனைக்குப் பிறகு ரகுநந்தன் முகம் பார்த்துப் பேசிய வார்த்தைகளும் இவை தான்.

அதற்காக மற்ற சமயங்களில் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான் என்றில்லை, மறைமுகமாக எத்தனையோ

வேண்டாமென்று சொல்ல நினைத்தவளுக்குக் காலையில் சாப்பிடாததால் பசி வயிற்றைக் கிள்ள, பேசாமல் இறங்கிக் கொண்டாள்.

ஹோட்டலுக்குள் சென்று அமர்ந்ததும் அவன் பாட்டுக்கு என்ன இருக்கிறதென்று கேட்டு எதையோ ஆடர் செய்து கொண்டிருக்க, சுற்றிலும் பார்வையை அலைய விட்ட சுமிதாவுக்கு அப்பொழுதுதான் அது அந்த ஊரின் புகழ்பெற்ற ஹோட்டல் என்பது தெரிந்தது.

இரண்டு நிமிடங்களில் ஆர்டர் செய்த உணவு வர, சுமிதாவின் பக்கமாக நகர்த்தி வைத்தான்.

“சாப்பிடு.”

“உடனே சாப்பிட ஆரம்பித்தவள், சில வினாடிகள் கழித்துத் தயக்கத்துடன் “உங்களுக்கு?” என்று அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“அதக் கேக்கறதுக்கு இவ்வளவு கஷ்டமா இருந்தா கேக்காமலே இருந்திருக்கலாமே” என்றவன், “உங்கம்மா சமையல் பிரமாதமா இருந்ததால் நான் வழக்கத்த விடவும் நிறைய சாப்பிட்டேன்” என்றான்.

கடந்த இரண்டு நாட்களாக சரியாக சாப்பிடாததும் ஒரு காரணம் என்று நினைத்துக் கொண்டவன் அதை வெளியே சொல்லவில்லை.

“உங்க மனசுல என்னதான் நினைச்சுட்டிருக்கீங்க?, நீங்க நினைக்கறதையெல்லாம் நடத்தியே ஆகணுங்கற வெறி உங்களுக்கு நிறைய இருக்கு இல்லையா?”

மிகுந்த கோபத்துடனும் எரிச்சலுடனும் தன்னைப் பார்த்துக் கேட்ட சுமிதாவைப் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“என்னப்பத்தி ஓரளவுக்கு சரியாதான் கணிச்சிருக்க, இத்தன நாளும் நானும் அப்படித்தான் இருந்து வந்திருக்கேன்.”

தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் சுமிதாவின் கண்களில் பயத்தின் சாயல் தெரிவது போலிருக்க, “ஆனா அன்னைக்கு உங்கிட்ட நான் அப்படி நடந்துக் கிட்டது தப்பு தான்” என்றான்.

ஆனால் சுமிதா அவனை நம்பாமல் ஏளனத்துடன் சிரிக்க, “நிஜம்மா இனி நான் அந்த மாதிரி நடந்துக்க மாட்டேன்” என்றான்.

“யாரு நீங்களா, நான் வேலைக்கு வர மாட்டேன் அப்பா கிட்ட சொல்லுங்கன்னு சொன்னேன் தான, சரின்னு எங்கிட்ட சொல்லிட்டு ஏன் அத அப்பாகிட்ட சொல்லல?”

“அந்த நேரத்துல நீ எம்மேல ரொம்பக் கோபமா இருந்த, கோபத்துல எடுக்கற எந்த முடிவும் சரியா இருக்கறதில்ல. நடக்காத ஒன்னுக்காக அது தப்புன்னு உணர்ந்ததுக்கு அப்புறமும் ஒரு நல்ல வேலைய நீயும், ஒரு நல்ல பிரமாதமான பொண்ணை நானும் இழக்க வேண்டாமென்னு பாக்கறேன்” என்றவன் சுமிதாவின் முறைப்பில் “வேலைக்கு” என்று சேர்த்துச் சொன்னான்.

“எது எப்படியோ, ஒரு தடவ சூடு பட்டுட்ட பூனை கூட நிரும்பவும் சூட பட்டுடக் கூடாதுன்னு யோசிச்ச நடந்துக்கும், அந்த அளவுக்குக் கூட நான் இருக்க மாட்டேன்னு நீங்க நினைச்சுக்க வேண்டாம்.”

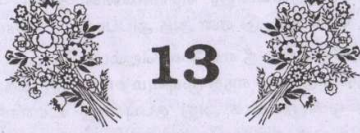
“இனி பெருசா எதுவும் நடக்க வேண்டியதில்ல ஒரு தப்பான பார்வை போதும் நான் கிளம்பி வந்துட்டே இருப்பேன்” என்று சொன்னவள், அதுக்கு நீங்க என்ன சொல்றீங்க என்பதைப் போல ரகுநந்தனைப் பார்த்தாள்.

எப்படியோ இப்போதைக்கு இந்த அளவுக்காவது இறங்கி வந்தாளே என்று நினைத்தவன் “சரிதான்” என்றான்.

“அப்புறம் நான் வெளிய தங்கிக்கறேன்.”

“அதுதான் இனி உனக்குப் பிடிக்காத எதுவும் நடக் காதுன்னு சொல்லிட்டேனே, சிட்டியிலயே ஒரு பெரிய கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் கம்பெனி நம்மளோடது என் பி. ஏ. நீ வெளிய தங்க வேண்டாம்” என்றான்.

தனக்காக இந்த அளவுக்கு இறங்கி வந்திருக்கிறானே என்ற எண்ணத்தில் அதற்கு மேல் எதுவும் பேசாமல் விட்டு விட்டான் சுமிதா.

நான்கு நாட்கள் சென்றிருந்தன.

முதலில் இருந்த குத்தல்கள், கேலி என்று எதுவும் இருக்கவில்லை.

இந்த ரகுநந்தனா தன்னிடம் முதலில் அப்படியெல்லாம் நடந்து கொண்டானென்று ஆச்சரியமாக இருந்தது சுமிதாவுக்கு.

ஓரளவு வேலை கற்றுக் கொண்டு விட்டதில், தொழிலில் அவனது திறமையைப் பார்த்து அயர்ந்து போனான்.

வார்த்தைகளில் என்றாலும் இவனிடமா நான் அந்த அளவிற்கு மோதினேனென்று நினைக்கத் தோன்றியது சுமிதாவுக்கு.

விஷயங்களில் அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு தான் இருக்கிறான் என்றாலும் அவை பெரும்பாலும் சுமிதா அறியாதவை.

நன்கு கஞ்சி போட்டுத் தேய்த்த மயில் கழுத்து வண்ண காட்டன் சேலை, பார்ப்பவர்களின் கண்களை உறுத்தாத அளவிற்கு செய்யப்பட்ட அலங்காரம் என அன்றைக்குத் தன்னைப் பார்ப்பதற்குத் தனக்கே மிகவும் பிடித்திருந்தது சுமிதாவிடமிருந்து.

தான் அணியும் துணிகளின் தரம் குறைவாக இருப்பதால், அதாவது அவனுக்கு அப்படித் தோன்றியதால் தான் முதல்நாளே குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பானோ என்ற சந்தேகமும் சுமிதாவிடமிருந்து இருந்தது.

அப்படியிருக்காது அனைவரின் முன்பும் நான் நன்றாகத் தெரிய வேண்டும் என்ற நல்ல எண்ணத்தில் தான் சொல்லியிருப்பான் என்று உடனே தனது எண்ணத்தின் போக்கைத் திருத்திக் கொண்டான்.

ஆனால் அதற்குப் பிறகு தான் தனது ஆடைகளின் தரத்தைப் பற்றியும் யோசித்தான், அதிலும் ரகுநந்தனின் பி.ஏ. வாக இருந்து யோசிக்கையில் தான் அவற்றின் குறைந்த தரம் முழுமையாக மனதில் உறைத்தது.

முதல் மாத சம்பளம் முழுவதையும் கண்டிப்பாகத் துணிகளை எடுப்பதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டான்.

சுமிதா கிளம்பி வந்தபோது வராண்டாவில் அமர்ந்து யாரோ சிலருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான் ரகுநந்தன்.

“என் ரூஸ்லுக்கு ஒத்து வற்றவங்களுக்கு எவ்வளவு கேர் வேணும்னாலும் எடுக்க நான் தயார், மத்தபடி பேசறதுக்கு ஒன்னுமில்லை.”

தொழிலில் போட்டியாளர்களின் பலனீனம் புரிந்து சரியான நேரத்தில் வீழ்த்துவதையும், அதைத் தனக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்தி பெருவெற்றி கொள்வதையும் வெகு சாதாரணமாக செயல்படுத்தினான்.

இவனிடமிருந்து தான் தப்பியது எந்தக் கடவுளின் புண்ணியமோ என்று சுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

எப்படியோ இப்பொழுதெல்லாம் தன் வழியில் அவன் அதிகம் வருவதில்லை என்று சந்தோஷமாக நினைத்துக் கொண்டவன், இப்பொழுது தான் தான் அவனுடைய கருத்தில் அதிகம் பட்டிருக்கிறோம் என்பதை உணர்வதில்லை.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை என்பதால் தலைக்குக் குளித்து இடைவரை தொங்கிய நீண்ட கூந்தலை தளரப் பின்னி, ஜோதி தொடுத்துக் கொடுத்திருந்த மொட்டு மல்லிகை சரத்தை வைத்துக் கொண்டான்.

அன்றைக்கு அனாதை ஆசிரமத்தில் நடக்கப் போகும் விழாவைப் பற்றியும் அதற்குச் செல்ல வேண்டுமென்றும் ரகுநந்தன் முதல் நாளே சொல்லியிருந்தான்.

அன்றைய ஆண்டு விழா சற்றுப் பெரிய அளவில் இருக்கும், ஆசிரமத்திற்கு நன்கொடை வழங்கிக் கொண்டிருக்கும் பெரிய தலைகளும் குடும்பத்தோடு வருவார்கள். உனக்கு இது முதல் வருடம். தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லையென்பதால் சொல்கிறேன் என்றிருந்தான்.

அந்தப் பிரச்சனைக்குப் பிறகு ரகுநந்தன் முகம் பார்த்துப் பேசிய வார்த்தைகளும் இவை தான்.

அதற்காக மற்ற சமயங்களில் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டான் என்றில்லை, மறைமுகமாக எத்தனையோ

கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் சம்பந்தமாக ஏதோ உதவி கேட்டு வந்திருக்கிறார்களென்பது அவர்கள் பேசிய விதத்திலிருந்து தெரிந்தது. ஆனால் ரகுநந்தனின் பிடி கொடுக்காத பேச்சில் “நன்றி ஸார்” என்று வந்தவர்கள் எழுந்து விட்டிருந்தனர்.

அவர்களைப் பார்க்கப் பாவமாக இருக்க, ‘என்ன இவன்’ என்று ரகுநந்தனின் மேல் கோபம் கூட வந்தது.

ஆனால் உடனே தனது எண்ணத்தின் போக்கை மாற்றிக் கொண்டான், அப்படியெல்லாம் சில சீரிய நெறி முறைகளைக் கடைபிடிக்காமல் இஷ்டத்திற்கு வளைந்து பாவ புண்ணியம் பார்த்துக் கொண்டிருந்திருந்தால் இந்த சிறு வயதிலேயே இவனால் தொழிலில் இவ்வளவு உயரத்தை எட்டிப் பிடித்திருக்க முடியுமா?

இப்பொழுதெல்லாம் அவனுக்கு சாதகமாக நிறைய நினைக்கிறோமே என்று நினைத்துக் கொண்டவன், பிறகு அப்படியெல்லாம் எதுவுமில்லையென்று தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான்.

ரகுநந்தனா? அவன் இப்படித்தான் என்று தொழில் வட்டாரத்தில் ஒரு கணிப்பு இருந்தது. அது அவனைப் பற்றி மிகவும் மரியாதையாகவும், பெருமையாகவும் சொல்லிக் கொள்ளும் படியாகத்தான் இருந்தது.

“அட யாரிது?” என்று ரகுநந்தன் ஆச்சரியத்துடன் கேட்க, “என்ன கிண்டலா?” என்றான் சுமிதா.

“ஓ, நீதானா?, நான் கூட வானத்து தேவதை எதுவோ வழிமாறி வந்துடுச்சோன்னு ஸ்டன்னாயிட்டேன்.”

அவனது யதார்த்தமான பேச்சில் சிரித்தான் சுமிதா.

“தினமும் இப்படியே வரலாமே, ஏன் சிரமப்பட்டு இயற்கையா அமைஞ்சிருக்கற உன் அழக குறைச்சக் காட்டிக் கஷ்டப்பட்டு?”

இல்லையே என்று சொல்ல வந்தவள், பிறகு வாயை மூடிக் கொண்டாள். கொஞ்சமாக என்றாலும் தினமும் தலைக்கு எண்ணெயை வைத்துக் கொள்வது, தனது வெண்மையான உடலுக்குப் பொருத்தமில்லாமல் லைட் கலரில் துணிகளை அணிவது இப்படி இன்னும் நிறைய சொல்லலாமே.

“உன் வயசுக்கேத்த மாதிரி ஃப்ரியா, ஜாலியா இரு, இல்லன்னா இந்த வயசுலயே மன அழுத்தம் வந்தாலும் வந்துடும்.”

“ஆனா நீங்க சொல்ற மாதிரி ஃப்ரியா இருந்தா, அப்புறம் அதனால் வாற பிரச்சனைகளையும் ஃபேஸ் பண்ணியாகணுமே.”

“அதனால் என்ன பிரச்சனை வருங்கற?”

வேண்டுமென்றே கேட்கிறானென்பது அவனுடைய மெல்லிய புன்னகையில் தெரிந்தது.

“தெரிஞ்சுட்டே கேக்கறவங்களுக்கெல்லாம் நான் பதில் சொல்றதில்லை.”

“ஓ.கே. ஓ.கே.” என்ற ரகுநந்தனின் சிரிப்பில் “என்ன ஓ.கே.” என்ற சுமிதாவின் குரல் அவளுக்கே கேட்க வில்லை.

“எனக்கு வெளிய வேலையிருக்கு நான் இப்பவே கிளம்பறேன், நீ வழக்கமான நேரத்துக்கு டிரைவர் கூட ஆஃபிஸுக்கு வந்துடு” என்று கிளம்பினாள்.

இப்பொழுதெல்லாம் பெரும்பான்மையான நேரங்களில் சுமிதா டிரைவரோடு தான் அலுவலகத்திற்குப் போவதும், வருவதும்.

ரகுநந்தன் காலையில் நேரத்திலேயே கிளம்பி விடுவதும், இரவு வெகுநேரம் கழித்துத் திரும்புவதும் வழக்கமாகியிருந்தது. அந்த அளவிற்குப் புதிய கான்ட்ரேக்குகளால் வேலை அதிகமாகியிருந்தது.

“டிஃபன் சாப்பிடலாம் வாங்கமா,”

“ஸார் சாப்டாரா ஜோதி?”

“இல்லமா, ஐயாவுக்கு வெளிய ஏதோ ஜோலின்னு சொல்லிட்டு நேரத்துலயே கிளம்பினார். சாப்புட்டிருப்பார், ஆனா அந்த நேரம் பாத்து சரியா யாரோ வந்துட்டாங்க.”

பாவம் சாப்பிடக்கூட நேரமில்லாமல் உழைக்கிறானே என்று நினைத்த சுமிதா, தான் வயிறு நிறைய செய்து சாப்பிட்டு விட்டு வந்தததில் ஒரு மாதிரியாக உணர்ந்தாள்.

மதியத்திற்கு மேல் ரகுநந்தனுடன் ஆசிரமத்திற்குக் கிளம்பினாள் சுமிதா.

அங்கு அவளுக்கு நிறைய ஆச்சரியங்கள் காத்திருந்தன.

முதல் ஆச்சரியம் ஆசிரமத்தின் கட்டமைப்பு, ஒலைக் குடில்களாலோ அல்லது ஓட்டினாலோ கூரைகள் வேயப் பட்டிருக்கும் என நினைத்திருந்தாள்.

ஆனால் அது பலமாடிக் கட்டிடங்களுடன் உயர்ந்து பிரமாண்டமாக நின்றிருந்தது.

ரகுநந்தனுடையது என்றதுமே அவள் அதை எதிர் பார்த்திருக்க வேண்டும்.

அடுத்தது அங்கிருந்தவர்களின் உண்ணிக்கை.

அங்கு சிறு குழந்தைகளில் ஆரம்பித்து நூற்றுக்கும் மேற்பட்டவர்கள் இருந்தார்கள்.

அடுத்ததாக அவளை ஆச்சரியத்தின் உச்சிக்கே கொண்டு சென்றது அவள் அங்கு கண்ட காட்சி.

அதாவது அந்தக் குழந்தைகள் அனைவரும் ரகுநந்தனைக் கண்டதும் எல்லையில்லாத சந்தோஷத்துடன் ஓடி வந்தார்கள்.

என்னதான் அடைக்கலம் கொடுத்து அவன் ஆதரித்தாலும் அந்தக் குழந்தைகளின் சந்தோஷம் யாரும் சொல்லிக் கொடுத்ததால் வந்ததில்லையென்பது தெரிந்தது.

அதே மாதிரி ரகுநந்தனுடைய சந்தோஷமும்.

குழந்தைகளோடு குழந்தையாக அவனும் மாறிப் போனது, கீழே மண்டியிட்டு அவர்களைக் கொஞ்சியது, என அவர்களோடு சேர்ந்து விளையாடியவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் சுமிதா.

குழந்தைகளோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கும் தன்னை கண்களில் நிறைந்த கனவுடன் தன்னை மறந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுமிதாவைப் பார்த்தான், யதேச்சையாக நிமிர்ந்த ரகுநந்தன்.

என்ன என்பதைப் போல அவன் தனது இரு புருவங்களையும் அவள் உயர்த்த, பேசாமல் திரும்பிக் கொண்டாள்.

கடவுளே இப்படி செய்து விட்டோமே என்ற பதப்பட்டு அளவு மீறிய மனம் அடித்துக் கொண்டது.

சிறிது நேரத்தில் ரகுநந்தன் அருகில் வந்தபொழுது, அவளால் அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கக் கூட முடியவில்லை.

நல்லவேளையாக அதைப்பற்றி அவன் எதுவும் கேட்க வில்லையென்று நிம்மதியுடன் நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆசிரம நிர்வாகியுடன் பேசிக் கொண்டிருந்த ரகுநந்தனும், அவருடன் சேர்ந்து வந்தவர்களை வரவேற்றான்.

குழந்தைகளுக்கான டேன்ஸ், பாட்டு என இன்னும் நிறைய போட்டிகள் தொடர்ந்து நடைபெற இருந்ததால் சுமிதா தானும் சென்று ஆசிரம ஊழியர்களோடு அந்தக் குழந்தைகளைத் தயார்படுத்துவதில் ஈடுபட்டாள்.

மேலும் ஒரு மணி நேரத்தில் கிட்டத்தட்ட அனைவரும் வந்திருந்தனர்.

என்னதான் வந்தவர்களை வரவேற்று பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் அவ்வப்பொழுது சுமிதாவிடம் சென்று விடும் தனது பார்வையை ரகுநந்தனால் தடுக்க முடிய வில்லை.

சுமிதாவுக்கு உள்ளது காட்டும் பளிங்கு முகம் என்று நினைத்தவனுக்கு, முதல்நாள் ஸைட்டுக்குச் சென்றிருந்த போது அங்கிருந்த இரண்டு குழந்தைகளுக்காக அவள் கண் கலங்கியதும் நினைவுக்கு வந்தது.

பெரிய தலைகள் பல குடும்ப சகிதம் வருவார்கள் என்று ரகுநந்தன் சொன்னதை நினைத்துப் பார்த்தான் சுமிதா.

ஒரு ஆசிரம விழாவிற்குக் கூட இந்த அளவு அலங்காரமும், பட்டும் வைரங்களுமாக இத்தனை பணக்காரத் தனம் தேவையா என்று சுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆனால் அது அவர்களுக்கு மூச்சு விடுவதைப் போல முக்கியமானது என்பதை அங்கிருந்த அனைவரையும் பார்த்ததில் புரிந்தது.

கூடவே தனது அலங்காரத்தைப் பார்த்துவிட்டுக் காலையில் ரகுநந்தன் சொன்னதும் நினைவுக்கு வந்தது.

இங்கு வந்திருப்பவர்களைப் போல இல்லாவிட்டாலும் தான் இன்றைக்கு இருப்பதைப் போலவாவது, இனிமேல் தனது அலங்காரத்தில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் அப்படி ஓரளவு நன்றாக வந்திருந்தும் கூட, அந்தப் பணக்கார வர்கத்தினருடன் சுமிதாவால் இயல்பாகப் பேச முடியவில்லை.

ஏதோ இந்த அளவிற்காவது வந்தோமே என்று அதற்குக் காரணமான ரகுநந்தனுக்கு மனதிற்குள் நன்றி சொன்னாள்.

ஆனால் அங்கிருந்தவர்களுக்கு அப்படியெல்லாம் எதுவும் தோன்றவில்லை போலும், ரகுநந்தனின் பி.ஏ. என்று ஸ்நேகமாகப் பேசவும், பழகவும் செய்தார்கள்.

ஒரு சில பெண்களைத் தவிர, குறிப்பாகத் தனது வயதை ஒத்த இரண்டு பெண்களைத் தவிர.

அந்த இரண்டு பேரும் பார்க்க மிகவும் அழகாக இருந்தார்கள்,

அதிலும் அதில் ஒரு பெண் ரகுநந்தனையே ஒட்டிக் கொண்டு திரிவதைக் கண்டாள்.

இத்தனை பேருக்கு மத்தியில் எப்படி இவளால் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ள முடிகிறதென்று நினைக்கத் தோன்றியது, கூடவே ரகுநந்தன் அவளை விலக்கவும் விலகவும் முயலாததும் தெரிந்தது.

ஆனால் அவனுக்கு இதெல்லாம் பெருமையாக் கூட இருக்குமோ.

சற்றுத் தள்ளி குழந்தைகளை கவனித்துக் கொண்டிருந்த சுமிதாவை ரகுநந்தன் அழைக்க, சில வினாடிகளில் தான் செய்து கொண்டிருந்த வேலையை அங்கிருந்த ஒரு பெண் ஊழியரிடம் ஒப்படைத்து விட்டு வந்தாள் அவள்.

அந்தப் பெண்கள் இருவருக்கும் “என் பி.ஏ.” என்று சுமிதாவை அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான் ரகுநந்தன்.

“பி.ஏ.வா” என்று அவர்களில் ஒருத்தியான பூஜா ஆச்சரியத்துடன் கேட்க, “நான் கூட இங்கு ஆசிரமத்துல புதுசா வேலைக்கு சேந்திருப்பாங்களோன்னு நினைச்சேன்” என்றாள் அதில் இன்னொரு பெண்ணான ராகினி

அவள் தன்னை ஆயா என்று சொல்லாமல் சொல்வது புரிந்தது.

ஆனால் ரகுநந்தனுக்கு எதுவும் தோன்றவில்லை போலும், “உன்னளவுக்கு மேக்கப் பண்ணாதவங்க உன் கண்ல படக்கூட மாட்டாங்களே, ஆனா பரவாயில்லையே சுமிதா உன் கண்ல பட்டிருக்கா!” என்று புன்னகையுடன் அந்த ராகினியைப் பார்த்தான்.

“அப்படி மேக்கப் ஒன்னுமே இல்லாம கூட உங்க பி.ஏ. ரொம்பவும் அழகு தான்” என்றாள் பூஜா.

அதே மாதிரி அவர்கள் இருவரையும் மற்றும் அங்கிருந்தவர்களில் மேலும் சிலரையும் சுமிதாவுக்கும் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான் ரகுநந்தன்.

அப்படி அவனால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட அனைவருமே சுமிதாவுடன் நன்றாகப் பேசினார்கள், அந்த ராகினியைத் தவிர.

மேலும் அவள் தன்னை ஏனெனாம வேறு பார்த்தது சுமிதாவின் மனதிற்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருந்தது.

“என்னப்பா ரகுநந்தா, எங்களுக்கெல்லாம் எப்பக் கல்யாண சாப்பாடு போடப்போற?”

அறுபது வயதையொத்த பெரியவர் ஒருவர் அவனை பார்த்துக் கேட்க, “இனி சீக்கிரமே போட்டுடலாம் அங்கிள் நீங்க உங்க வேலையெல்லாத்தையும் ஒதுக்கி வெச்சுட்டு கொஞ்சநேரம் வந்துட்டுப் போக முடியு மான்னு முதல்ல பாருங்க” என்றான்.

“என்னது கொஞ்சநேரமா? கல்யாணத்துக்காவது உன்னப் பெத்தவங்க வருவாங்களே இல்லையோ தெரியல, அந்தப் பெத்தவங்க மாதிரி நாம நாலு நாளைக்கு முன்னாடியே வந்து எல்லாம் செய்யலாமன்னு பார்த்தா நீ இப்பிடி சொல்லிட்டயேப்பா?”

“அதான்” என்று மற்றவர்களுக்கு ஒத்து ஊத, “முதல்ல அந்த கொஞ்ச நேரத்துக்காவது இன்விடேஷன் வருமானனு பாருங்க” என்றார் இன்னொருவர்

“அடடா நமக்கு எதிரா இத்தன பேரா இருக்காங்க? பேசாம ரிஜிஸ்டர் மேரேஜ் பண்ணிக்கறது நல்லது போலிருக்கே” என்று பயந்தவன் போல சொன்னான் ரகுநந்தன்.

“போச்சுடா இப்ப அந்தக் கொஞ்ச நேரம் கூப்புடறதும் கெட்டதா” என்று முதலில் கேட்டவர் புலம்ப, “அப்பப் பொண்ணு ரெடி இல்லையா” என்று ரகுநந்தனைப் பார்த்தாள் ஒரு பெண்மணி.

“பொண்ணுக்கா பஞ்சம், ஏன் ராகினி நீ என்னக் கல்யாணம் பண்ணிக்க மாட்ட?”

ரகுநந்தன் கேட்க, உடனே “ஸ்யூர்” என்று கிளுக்கிச் சிரித்தாள் ராகினி.

“ஏன் ரகு நீங்க, அப்புறம் இத உண்மையென்னு நினைச்சுக்கிட்டு அவ உங்கள் ஒரு வழி பண்ணிடப் போறா” என்றாள் பூஜா.

“பின்ன உண்மையில்லையா?” என்று ராகினி ரகுநந்தனைப் பார்க்க, “இனி ரகுநந்தன் கதி அவ்வளவு தான்” என்று அங்கிருந்த அனைவரும் சிரித்தார்கள்.

மேலும் இரண்டு மணி நேரங்களில் குழந்தைகளுக்கான போட்டிகளனைத்தும் விமரிசையாக நடந்து முடிந்தது.

இந்த அளவு திறமைகளைக் கண்டு ரசிக்க அந்தக் குழந்தைகளின் பெற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து வைக்க வில்லையே என்று எண்ணாது இருக்க முடியவில்லை.

அதன் பிறகு குழந்தைகளுக்கு ஒரு பக்கம் சாப்பாட்டு பந்தி நடக்க, மற்றவர்களுக்கு பஃபே முறையில் உணவு பரிமாறப்பட்டது.

செலவைப் பாராமல் அனைத்தும் பிரமாதமாக செய்யப்பட்டிருந்தன, அவை அனைத்துமே ரகுநந்தனுடைய செலவு தான் என்பது மற்றவர்கள் பேசிக் கொண்டதில் இருந்து தெரிந்தது.

அனைத்து தரப்பு மக்களுக்கும் ஏற்றவாறு இன்முகத் துடனும், பிரமாதமான குணத்துடனும் பேசிப் பழகிய ரகுநந்தனை அங்கு ஒரு புதுமனிதனாகக் கண்டாள் சுமிதா.

உணவு முடிந்த சிறிது நேரத்தில் வந்திருந்த அனைவரும் ஒவ்வொருவராகக் கிளம்ப ஆரம்பித்திருந்தனர்.

மேலும் அரை மணி நேரத்திற்கும் மேலாகவே ஆசிரம நிர்வாகியுடன் எதிர்காலத்தில் செய்யப்பட வேண்டிய

சில வசதிகள் குறித்துப் பேசி முடித்துவிட்டு ரகுநந்தனும் வர, தானும் அவனுடன் கிளம்பினாள் சுமிதா.

“அட்டா உன்ன டிரைவர் கூட அனுப்பியிருக்கலாம், மறந்துட்டேன்.”

“அதெல்லாமில்ல ஸார் எனக்கு இங்க டைம் போனதே தெரியல அந்த அளவுக்கு எல்லாம் ரொம்ப நல்லா இருந்தது?”

“நானும் இங்க மாசத்துக்கு ரெண்டு முறையாவது வரணும்னு நினைக்கறது தான், ஆனா இப்ப சில மாசங்களா அப்படி வர முடியாமப் போயிடுச்சு. அதனால தான் சில முக்கியமான விஷயங்கள் மட்டும் பேசி முடிச்சுட்டே வந்துட்டேன்”

“எல்லாமே ரொம்பப் பிரமாதமா இருந்தது ஸார்”

“அப்படியா” என்ற ரகுநந்தன், “நீ இங்கயே வெளிச் சத்துல நில்லு நான் போய் கார எடுத்துட்டு வந்துட் றேன்” என்று சென்றான்.

இரண்டு அடிகள் தான் வைத்திருப்பான், பக்கவாட்டு அறையிலிருந்து சிலர் கத்தி அலறும் சத்தம் கேட்க அவ சரமாக அந்தப் பக்கமாக உள்ளே சென்றான் ரகுநந்தன், ஓடினான் என்று கூட சொல்லலாம்.

அவனைத் தொடர்ந்து தானும் வெகு வேகமாக அவனது வேகத்திற்கு ஈடு கொடுத்து உள்ளே சென்றிருந்தாள் சுமிதா.

அதற்குப் பிறகு தான் சத்தம் வந்தது, சமயலறையிலிருந்து என்பது புரிந்தது.

அங்கு தான் கண்ட காட்சியில் உண்மையிலேயே பயந்து நடுங்கிப் போனாள் சுமிதா.

சமயலறையிலிருந்த கேஸ் அடுப்பு ஒன்று தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருக்க, அடுப்பிலிருந்து சிலிண்டருக்கு செல்லும் டியூப்பிலும் தீ பரவியிருந்தது.

அங்கு அருகில் கிடந்த துணிகள், பேப்பர்கள், அதற்கு அருகில் சுவர் அழுக்காகாமல் இருப்பதற்காக சுவரில் சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த பேப்பர் அட்டை என அனைத்துமே தீப்பற்றி எரிந்ததில் அந்த இடம் முழுவதுமே பார்ப்பதற்குத் தீக்காடு போலக் காட்சியளித்தது.

அங்கு சமையல் வேலை செய்யும் பெண்கள் மூவரும், கூடவே சில ஆண்களும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள் என்றாலும், பயத்தில் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு அவர்கள் அனைவருமே அறைக்கு வெளியிலேயே வந்திருந்தனர்.

அப்பொழுது தான் எதைப் பற்றியும் யோசிக்காமல், ரகுநந்தன் முன்னேறியிருந்தது சுமிதாவின் கண்களுக்குப் பட்டது.

அங்கு மேலும் பல சிலிண்டர்கள் எரிந்து கொண்டிருந்த சிலிண்டரை ஒட்டியே அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்க, தீ அந்த சிலிண்டரின் ரெகுலேட்டரையும் பற்றியிருந்தது.

சிலிண்டர் வெடிக்கப் போகும் அந்த வினாடியை அனை வரும் குலை நடுங்க எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அதற்குள் அருகிலேயே சென்றிருந்த ரகுநந்தன் கீழே கிடந்த அந்தப் பெரிய துணி மதியடியை எடுத்து எரிந்து கொண்டிருந்த தீயை அணைக்க முயன்று கொண்டே எரிந்து கொண்டிருந்த அந்த சிலிண்டரின் ரெகுலேட்டரையும் ஆஃப் செய்திருந்தான்.

சில வசதிகள் குறித்துப் பேசி முடித்துவிட்டு ரகுநந்தனும் வர, தானும் அவனுடன் கிளம்பினாள் சுமிதா.

“அட்டா உன்ன டிரைவர் கூட அனுப்பியிருக்கலாம், மறந்துட்டேன்.”

“அதெல்லாமில்ல ஸார் எனக்கு இங்க டைம் போனதே தெரியல அந்த அளவுக்கு எல்லாம் ரொம்ப நல்லா இருந்தது?”

“நானும் இங்க மாசத்துக்கு ரெண்டு முறையாவது வரணும்னு நினைக்கறது தான், ஆனா இப்ப சில மாசங்களா அப்படி வர முடியாமப் போயிடுச்சு. அதனால தான் சில முக்கியமான விஷயங்கள் மட்டும் பேசி முடிச்சுட்டே வந்துட்டேன்”

“எல்லாமே ரொம்பப் பிரமாதமா இருந்தது ஸார்”

“அப்படியா” என்ற ரகுநந்தன், “நீ இங்கயே வெளிச் சத்துல நிலலு நான் போய் கார எடுத்துட்டு வந்துட்டேன்” என்று சென்றான்.

இரண்டு அடிகள் தான் வைத்திருப்பான், பக்கவாட்டு அறையிலிருந்து சிலர் கத்தி அலறும் சத்தம் கேட்க அவ சரமாக அந்தப் பக்கமாக உள்ளே சென்றான் ரகுநந்தன், ஓடினான் என்று கூட சொல்லலாம்.

அவனைத் தொடர்ந்து தானும் வெகு வேகமாக அவனது வேகத்திற்கு ஈடு கொடுத்து உள்ளே சென்றிருந்தாள் சுமிதா.

அதற்குப் பிறகு தான் சத்தம் வந்தது. சமயலறையிலிருந்து என்பது புரிந்தது.

அங்கு தான் கண்ட காட்சியில் உண்மையிலேயே பயந்து நடுங்கிப் போனாள் சுமிதா.

சமயலறையிலிருந்த கேஸ் அடுப்பு ஒன்று தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டிருக்க, அடுப்பிலிருந்து சிலிண்டருக்கு செல்லும் டியூப்பிலும் தீ பரவியிருந்தது.

அங்கு அருகில் கிடந்த துணிகள், பேப்பர்கள், அதற்கு அருகில் சுவர் அழுக்காகாமல் இருப்பதற்காக சுவரில் சாய்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த பேப்பர் அட்டை என அனைத்துமே தீப்பற்றி எரிந்ததில் அந்த இடம் முழுவதுமே பார்ப்பதற்குத் தீக்காடு போலக் காட்சியளித்தது.

அங்கு சமையல் வேலை செய்யும் பெண்கள் மூவரும், கூடவே சில ஆண்களும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள் என்றாலும், பயத்தில் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு அவர்கள் அனைவருமே அறைக்கு வெளியிலேயே வந்திருந்தனர்.

அப்பொழுது தான் எதைப் பற்றியும் யோசிக்காமல், ரகுநந்தன் முன்னேறியிருந்தது சுமிதாவின் கண்களுக்குப் பட்டது.

அங்கு மேலும் பல சிலிண்டர்கள் எரிந்து கொண்டிருந்த சிலிண்டரை ஓட்டியே அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்க, தீ அந்த சிலிண்டரின் ரெகுலேட்டரையும் பற்றியிருந்தது.

சிலிண்டர் வெடிக்கப் போகும் அந்த வினாடியை அனைவரும் குலை நடுங்க எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அதற்குள் அருகிலேயே சென்றிருந்த ரகுநந்தன் கீழே கிடந்த அந்தப் பெரிய துணி மதியடியை எடுத்து எரிந்து கொண்டிருந்த தீயை அணைக்க முயன்று கொண்டே எரிந்து கொண்டிருந்த அந்த சிலிண்டரின் ரெகுலேட்டரையும் ஆஃப் செய்திருந்தான்.

ரகுநந்தன் தீயை அணைக்க முயன்ற அதே வினாடி, குபீரென்று தீ மேலே பரவியதில் ஐயோ என அலறி விட்டிருந்தான் சுமிதா.

ரகுநந்தனே தீயை அணைக்க முயன்று கொண்டிருந்ததில், அடுத்த வினாடியே அங்கிருந்த மற்றவர்களும் மிதியடி, தண்ணீர் என அனைத்தையும் கொண்டு அவனுடன் சேர்ந்து தாங்களும் தீயை அணைப்பதில் ஈடுபட்டனர்.

ஆனால் அவர்கள் வருவதற்கு முன்னரே ஓரளவு மட்டுப்பட்டிருந்த தீ மேலும் சில வினாடிகளில் அனை வருடைய முயற்சியினாலும் முற்றிலும் அணைக்கப் பட்டது.

இவை அனைத்துமே ஒரு முப்பதிலிருந்து நூற்பது வினாடிகளுக்குள் நடந்து முடிந்திருந்தன.

நடக்கவிருந்த பெரும் விபத்து ஒரு வழியாகத் தடுக்கப்பட்டு விட்டதில், அதற்குப்பிறகு தான் அங்கிருந்த அனைவருமே மீண்டும் பழையபடி மூச்சுவிட ஆரம்பித்தார்கள்.

எவ்வளவு நேரம் சென்றிருந்ததோ, யாரோ முதுகில் தட்டி அழைத்ததில் தான் நடப்புக்கு வந்தாள் சுமிதா.

திரும்பிப் பார்த்தவள், அங்கு நின்று கொண்டிருந்த ரகுநந்தனைக் கண்டாள்.

“என்ன யோசனை வா கிளம்பலாம்” என்று அவள் முன்னே நடக்க, அவனைப் பின் தொடர்ந்தாள்

டிரைவர் ஸ்டீடில் தான் ஏறி அமர்ந்ததும், சுமிதா ஏறுவதற்காக மறுபக்கக் கார்க் கதவைத் திறந்து விட்டாள்.

ஏதோ செய்வதறியாது திகைப்பவளைப் போல மெதுவாகக் காருக்குள் ஏறி அமர்ந்தவளைப் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“டோர் க்ளோஸ் பண்ணு” என்று தான் சொன்னதற்குப் பிறகும் மேலும் சில வினாடிகள் கழித்து மெதுவாகக் கதவை மூடியவளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாமல் என்ன என்பதைப் போலப் பார்த்தான்.

“சுமிதா என்னாச்சு உனக்கு?”

எதுவும் பேசாமல் திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள் சுமிதா.

“என்னமா?”

“நீங்க பேசாதீங்க”

அவளது திடீர்க் கோபத்தின் காரணம் புரியாது, ஆச்சரியத்துடன் “ஏன்?” என்று கேட்டான் ரகுநந்தன்.

“பேசு சுமிதா”

“உங்களுக்கு எதுவும் ஆகல தான்” என்று கண்கள் கலங்கக் கேட்டவளை உண்மையிலேயே ஒன்றும் புரியாமல் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“எனக்கென்ன...”

“நீங்க தீய அணைக்கறப்ப உங்களுக்கு என்னவோ ஆயிடுச்சுன்னு நான் ரொம்பவும் பயந்துட்டேன்” என்று அழுகையில் உதடு பிதுங்கியவளைப் பார்த்த ரகுநந்தனுக்கு, ஏதோ ஒரு விவரிக்க முடியாத சந்தோஷத்தில் நாடி நரம்பெல்லாம் பரபரத்தது.

சற்றே குனிந்து தனது இடது கையால் கண்களின் கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே அழுகையைக்

கட்டுப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தவளை நோக்கி நீண்டுவிட்ட தனது கைகளை மீண்டும் இழுத்துக் கொண்டாள்.

காய் பழுக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது.

“ஹலோ மேடம் அதுதான் எதுவும் ஆகலையே, எங்க சிரிங்க பாக்கலாம்.”

சில வினாடிகளில் தன்னை சமாளித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள் சுமிதா.

“இன்னும் சிரிக்க மாட்டேங்கற.”

“சிரிக்காம என்ன?” என்று கேட்டவள் தனது இதழ்களை விரித்து அனைத்துப் பற்களையும் காட்டினாள்.

“ரொம்பவும் பயந்துட்ட போலிருக்கு, அப்படியெல்லாம் நீ நினைக்கற அளவுக்கு பெரிசா எதுவும் நடக்காது. ஆனா பெருசோ, சிறிசோ ஒரு அசம்பாவிதம் நடக்கறதத் தடுத்துட்டோம்.”

மிகவும் தன்னடக்கம் தான் எவ்வளவு பெரிய செயலை செய்துவிட்டு ஒன்றுமே இல்லாததைப் போல சொல்கிறாள்.

“அது சரிதான் இன்னும் முதல் மாச சம்பளம் கூட வாங்கலையே அதுக்குள்ள நம்ம எம்.டி.க்கு ஏதாவது ஆயிடுமோன்னு நானும் கொஞ்சநேரம் ஸாக்காயிட்டேன்.”

“ம், அந்த அளவுக்காவது என் உயிரோட மதிப்பு தெரிஞ்சிருக்கே” என்று புலம்புவதைப் போல சொல்லிக் கொண்டே காரை ஸ்டார்ட் செய்தான் ரகுநந்தன்.

14

இரவு மிகவும் நேரம் கழித்துத் தூங்கப் போனதாலோ என்னவோ, அன்று காலையிலும் சற்றுத் தாமதமாகத் தான் தூக்கம் கலைந்து எழுந்தாள் சுமிதா.

சற்று வேகமாகத் தனது வேலைகளைப் பார்த்தவள், எட்டு மணிக்குள்ளாக சமையல் வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு குளித்தும் கிளம்பியிருந்தாள்.

கிளம்பும் நேரம் தெரிந்து கொள்வதற்காக, ரகுநந்தனுடைய மொபைலுக்கு அழைத்தாள்.

“இப்பவே கிளம்பலாம், போய் டிஃபன் சாப்பட்டுப் போகணும்” என்றான் ரகுநந்தன்.

“ஏன் வீட்டு சாப்பாடு போரடிச்சுடுச்சா?” என்று சுமிதா கேட்கப் போய் தான் சண்முகத்தின் அப்பாவுக்கு ஸீரியஸ் என்று அவர் இரவே ஊருக்குச் சென்று விட்டிருந்தது தெரிந்தது.

“அஞ்சு நிமிஷத்துல வர்றேன்” என்றவள், தான் சமைத்திருந்த உணவை எடுத்துச் சென்று கூட இரண்டு ஆம்லெட் போட்டு உருளைக்கிழங்கு சிப்ஸோடு ஐந்து நிமிடங்களில் அனைத்தையும் பரிமாறுவதற்குத் தயாராக டைனிங் டேபிளில் எடுத்து வைத்திருந்தாள்.

கிளம்புவதற்குத் தயாராக கீழே வந்திருந்த ரகுநந்தனை “சாப்பிடலாம் வாங்க” என்று அழைத்தாள் சுமிதா.

“சாப்பிட்டுறதுக்கா?”

“ம்” “ஐயய்யோ ஆள விடுமா, வெறும் அரிசி பருப்பை யெல்லாம் சாப்பிட்டு எனக்கு பழக்கமில்ல”

“அடடா இப்பிடி ஏமாத்திட்டீங்களே, சரி பரவாயில்ல சாப்பாடாவது சாப்பிடுங்க வாங்க.”

“சாப்பாடா?”

“ம்”

“யார் செஞ்சது?”

சுதி இறங்கிவிட்ட குரலில் சற்றே பயந்தவன் போல ரகுநந்தன் கேட்ட பாவனையில் சிரிப்பு வர சிரமப்பட்டு அதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள் சுமிதா.

“நாந்தான்”

“பழக்கமே இல்லன்னாலும் பரவாயில்ல நான் முதல்ல சொன்னதையே செஞ்சுக்கறேனே” என்று சொன்ன ரகுநந்தனை வினையாட்டுக்கு முறைத்தாள் சுமிதா.

“அதெல்லாம் எதுவும் ஆகாது, வந்து சாப்பிடுங்க”

“அது சரிதான் உனக்குத்தான் என் உயிரோட மதிப்பும் தெரியுமே” என்று வந்து சாப்பிட அமர்ந்தான் ரகுநந்தன். சுமிதா வந்து பரிமாற, “ம் வாசனையெல்லாம் நல்லா தான் வருது, பசியும் வேற” என்றான்.

“அப்ப சாப்பிடுங்க”

“பின்ன, லைஃப்ல ரிஸ்க் எடுக்கறதுக்கெல்லாம் நான் என்னைக்கும் யோசிக்கறதில்ல”

“அதுதான் பார்த்தனே” என்றவன் “நேத்து நைட் ஆசிர மத்துல நீங்க சாப்பாட வெளுத்துக் கட்டினத” என்று சேர்த்துச் சொன்னாள்.

“எப்படியோ பார்த்த ஒத்துக்கற”

தன்னைப் பார்த்த ரகுநந்தனின் பார்வை என்னவோ செய்ய, ப்ளேட்டில் பரிமாறும் சாக்கில் குனிந்து கொண் டாள் சுமிதா.

நேற்று தான் அவனை பட்டிக்காட்டான் மிட்டாய்க் கடையைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்ததை சொல்லிக் காட்டுகிறான் என்பது புரிந்தது.

இரண்டு வாய் சாப்பிட்டிருந்தவன், “சமயல் நல்லாப் பண்ணியிருக்க” என்றான்.

“தேங்க்ஸ், எதுக்கும் ஃபுல்லா சாப்பிட்டு முடிச்சதுக் கப்புறமே சொல்லுங்களேன்.”

“ட்ரை பண்ணேன், நீயும் சாப்பிடு கிளம்பணும்” “ஆமா ஸார் எனக்கும் பசி உயிர் போகுது” என்று சுமிதா தானும் அமர்ந்து கொள்ள, “பரவாயில்லையே சில சமயங்களா உண்மையும் பேசுவ போலிருக்கு” என்றான்.

‘ஏன், நானெப்பப் பொய் சொன்னேன்’ என்று கேட்கப் போனவன் அவன் வேறு எதையோ மனதில் வைத்துக் கொண்டு சொல்கிறானென்று பேசாமல் இருந்தான்.

இரண்டு கொட்டேஷன்களை ரகுநந்தன் சொல்லி யிருந்தபடி தயாரித்து முடித்தவன், வெளியே சென்றிருந் தவன் வந்ததும் பார்ப்பதற்கு ஏதுவாக அவனது டேபி ளில் எடுத்துப் போய் வைத்துவிட்டு வந்தான்.

வழக்கமான வேலைகளே அன்றைக்கு இழுத்துக் கொண்டிருக்க அவற்றை முடித்துவிடும் வேகத்தில் மும் முரமாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தவன், படாரென தனது அறைக்கதவு திறந்த சத்தத்தில் உடனே திரும்பிப் பார்த்தான்.

ஷீமா!

“ஏய் நீ உன் மனசுல என்ன நினைச்சுட்டிருக்க?”

வந்தவன் கோபத்துடன் தன்னை அப்படிக்கேட்டதில் ஒன்றும் புரியாமல் விழித்த சுமிதா, கூடவே தன்னை அவள் ஏக வசனத்தில் பேசியதில் எரிச்சல் கலந்த கோபத்துடன் பார்த்தாள்.

“வேல செய்யாதன வந்த? ஒழுங்கா வேலயப் பாத் தமா, சம்பளத்த வாங்கினமானு போய்ட்டே இருக்க வேண்டியதுதானே.”

.....

“வாயில என்னத்த வெச்சிருக்க பேசு.”

“பைத்தியங்க கூடவெல்லாம் நான் பேசறதில்ல.”

“யாரு நானா? நீ என்ன திட்டம் போட்டாலும் அதெல்லாம் நடக்காது முதல்ல நீ அதப் புரிஞ்சுக்கோ”

என்ன இவள் ஏதேதோ உளறிக் கொண்டே இருக்கிறாள்.

அவளைக் கண்டு கொள்ளாமல் திரும்பி தனது வேலையைத் தான் விட்டதிலிருந்து தொடர்ந்து செய்ய ஆரம்பித்தாள் சுமிதா.

ஆனால் அதற்கு விடாமல் சுமிதாவின் முன்னே வந்து நின்ற ஷீமா, அவளது கையிலிருந்த ஃபைலைப் பிடுங்கி டேபிளில் போட்டாள்.

“கன்ஃபார்ம் தான் போலிருக்கு”

“என்னடி கன்ஃபார்ம்? ரகுநந்தன் மேல நீ ஆசப்பட்டறத நான் தப்புன்னு சொல்லமாட்டேன், ஆனா அவர நீ மட் டும் புடிச்ச வெச்சுக்கலாணு தப்புக் கணக்கு போட்டு டாத.”

“நாக்க அடக்கிப் பேசு.”

“இல்லன்னா என்னடி செய்வ, உள்ளத சொன்னா உடம்பு எரியுதோ.”

“சை, முதல்ல இங்கிருந்து வெளிய போ” என்று கோபத்துடன் கதவை நோக்கிக் கை காட்டினாள் சுமிதா.

“வேண்டாம், என்னப்பத்தி உனக்குத் தெரியாது.”

“சரிதான், தெரிஞ்சுக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்ல. அதோட நீ சொல்றதெல்லாம் உண்மையாவே இருந் தாலும் கூட அது என் சொந்தப் பிரச்சன, எனக்கு அதுல மத்தவங்க தலைய விட்டுது பிடிக்காது”

கோபத்துடன் முறைத்து விட்டு விடுவிடுவென்று அந்த ஷீமா வெளியே சென்ற திசையையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் சுமிதா.

ஆனால் அவளது உள்ளம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

என்ன திமிர், அவளைப் போலவேதான் அனைவரும் இருப்பார்களென்று நினைத்துக் கொண்டாள் போலிருக்கிறது.

சை என்று மனம் வெறுத்துப் போயிற்று சுமிதாவுக்கு.

என்ன முயன்றும் வேலையில் பழைய கவனம் வராது போக, அனைத்தையும் போட்டுவிட்டுப் பேசாமல் அமர்ந்து விட்டாள்,

பைத்தியமென்று சொன்னதற்குக் கோபப்பட்டாளே, பிறகு அந்த ஷீமா வந்து உளறிவிட்டுப் போனதை எதில் சேர்ப்பதாம்.

ஏற்கனவே ஒரு முறை அவளைப் பற்றி ரகுநந்தன் சொன்னது தான் நினைவுக்கு வந்தது சுமிதாவிற்கு, கூடவே உன்னைப் பார்த்ததற்குப் பிறகு வேறு எந்தப்

பெண்ணையும் பார்க்கக் கூடப் பிடிப்பதில்லை என்று அவன் சொன்னதும்.

ஆனால் அவன் அதைச் சொன்ன அந்த நாள்....

அந்த நாளைப் பற்றிய எண்ணத்தில் மனதிற்குக் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தாலும், முன்னைப் போல அருவருப்பும் கோபமும் வரவில்லையென்பதை ஆச் சரியத்துடன் உணர்ந்தாள்.

கூடவே இந்தப் பட்டப்படிப்பும் இனம் புரியாத இந்தத் தவிப்பும்,

அதிலும் இப்பொழுதெல்லாம் ரகுநந்தன் என்ன செய் தாலும் அதையேன் தன் மனம் நியாயப்படுத்த முயல்கிறது.

அனைத்திற்கும் மேல் அவனை நேருக்கு நேர் பார்க்கக் கூட முடியாமல் மனம் சலனப்படுவதும், அவன் அருகில் வந்தாலே எங்கே அவனுக்கே கேட்டு விடுமோ என் பதைப் போல இதயம் துடிப்பதும்.

கடவுளே அப்படியானால்.....

அனைத்திற்கும் உச்சகட்டமாக நேற்று தான் அவனுக் காக அழுது, என்னதான் அந்தத் தீ விபத்து பெரிய அதிர்ச்சி என்றாலும் அதற்குத் தான் அழுததை நினைத்த தில் மனதிற்குள் குறுகுறுவென்றது.

மொத்தத்தில் தன்னையே அறியாமல் தனது மனதை அவனுக்குத் தான் திறந்து காட்டி விட்டது புரிந்தது.

தன்னையப்பற்றி அவன் என்ன நினைத்திருப்பான்

அதிலும் அவனது சங்காத்தமே வேண்டாமென்று துண்டைக் காணோம், துணியைக் காணாமென்று தலைதெறிக்க ஓடிப் போய்விட்டு வந்த இந்த ஒரு வாரத்தில்.

கண்டிப்பாக அவன் தன்னைப் பற்றிக் கேவலமாகத் தான் நினைத்திருப்பான் என்ற முடிவுக்கே வந்திருந்தான் சுமிதா.

அப்படியே இல்லாவிட்டாலும் கூட இனிமேல் அவன் தன்னைப்பற்றி உயர்வாக எண்ண வழியில்லை என்பது மட்டும் நன்றாகத் தெரிந்தது.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக இனி அவன் முன்னிலை யில் தன்னால் சாதாரணமாக நடந்துகொள்ள முடியும் போலவும் சுமிதாவிற்குத் தோன்றவில்லை.

விலகிச் சென்றபோதே சீண்டிப் பார்த்தவனுக்கு மட்டும் இப்போதைய தன்நிலை தெரிந்தால்

ஏதேதோ எண்ணி மனதால் தவித்துக் கொண்டிருந் தவன் தனது டேபிளில் இருந்த இண்டர்காம் ஒலித்ததில் தான் நடப்புக்கு வந்தான்.

எடுத்துப் பேசியவன், "இதோ இப்பவே எடுத்துட்டு வர்றேன் ஸார்" என்று ரிஸேவரை வைத்துவிட்டு அவன் கேட்ட ரிப்போர்ட்டுடன் விரைந்தான்.

ஷீமா வந்து பேசிவிட்டுப் போனதில் இவனுக்கு ஏதா வது சம்பந்தமிருக்குமோ, அல்லது இவனுக்குத் தெரிந் திருக்குமோ.

ரகுநந்தனின் முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தாள் சுமிதா, அவனறியாமல் தான்.

ஆனால் அவன் முகத்தில் வித்யாசமாக எதையும் காணாததோடு, அவன் தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேலையில் வழக்கத்திற்கு மாறாக இருந்த ஒரு சிறு வேகமும் தெரிந்தது.

ரகுநந்தன் சொல்லச்சொல்ல அவன் கொடுத்த வேலை களை அவனது வேகத்திற்கு ஈடுகொடுத்து செய்தவன், அந்த ஷீமா வந்தது, பேசியது என அனைத்தையும் அப்போதைக்கு மறந்து கூடப் போனான்.

அதிலும் வழக்கத்திற்கு மாறான அதிகப்படியான வேலைகளில், அவன் மேலும் முயன்று இருமடங்கு கவனத்துடன் வேலை செய்யும்படியும் நேர்ந்தது.

தென்னிந்தியக் கட்டுமான நிறுவனங்களின் கலந்தாய் வுக் கூட்டமொன்று மிக அருகில் வர இருந்ததே அந்த அதிகப்படியான வேலைகளுக்குக் காரணம்

அதில் ரகுநந்தனுடைய பங்கு அதிகம் இருந்தது.

குறுகிய காலத்தில் மிகப்பெரிய வெற்றியை அடைந் திருக்கும் ரகுநந்தன் கன்ஸ்ட்ரக்ஷனின் எம்.டி.யான ரகுநந்தனை நடக்கவிருக்கும் கூட்டத்தின் சிறப்பு விருந்தினர்களில் ஒருவராகத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தனர்.

இதோ இதோ என்று எதிர்பார்க்கப்பட்ட கட்டுமான நிறுவனங்களின் கூட்டமும் வந்தே விட்டது. ஆயிரக் கணக் காண பேர் கூடியிருந்த கூட்டத்தில் தானும் ஒருத்தியாக அமர்ந்திருப்பதையே பெருமையாக உணர்ந்தாள் சுமிதா.

ரகுநந்தன் பேசியபோது எழுந்த கைதட்டல் அந்தக் கட்டிடத்தையே அதிர வைத்தது.

என்னதான் தொழிலை நன்றாகச் செய்கிறான் என்றாலும் இப்படி அனைத்து விதத்திலுமே மிகுந்த திறமைசாலி யாகப் பார்ப்பவர்களின் மனதைக் கவர்ந்து விடுகிறானே என்று சுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

கட்டுமானம் சம்பந்தமாக நிறைய விஷயங்களை அவன் மேற்கோள் காட்டிப் பேசிய விதத்தில், மிகச்

சிறந்த பேச்சாளர்களையே அவன் மிஞ்சிவிட்டது தெரிந்தது.

நாளுக்கு நாள் ரகுநந்தனின் மேலிருந்த மரியாதை அதிகமாகிக் கொண்டே போனது சுமிதாவிற்கு, மேலும் இப்பொழுதெல்லாம் மிகவும் சிரமப்பட்டு தேடினாலும் கூட அவன் மேல் ஒரு சிறு தவறைக் கூடத் தன்னால் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்பதையும் ஆச்சரியத் துடன் உணர்ந்தாள்.

ரகுநந்தன் ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தபடி ஒரு குறிப் பிட்ட நேரத்திற்குப் பிறகு டிரைவருடன் வீட்டுக்குக் கிளம்பி விட்டிருந்தான்...

வீடு வந்து சேர்ந்தவன், பாவம் இரண்டு நாட்களாக நல்ல தூக்கம் கூட இல்லாமல் அலைகிறானே இனி எப்பொழுது வந்து சேருவானோ என்று நினைத்துக் கொண்டே சில பிரட் ஸ்லைஸ்களை மட்டும் பாலில் நனைத்து சாப்பிட்டுவிட்டுத் தூங்கப் போய் விட்டான்.

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து குளித்துக் கிளம் பியவன், ரகுநந்தனின் பங்களாவிற்குச் சென்று பார்த்தான்.

அவனும் சற்று முன்னர் தான் எழுந்திருந்தான் போல, இரவு உடையுடன் ஹாலில் அமர்ந்து பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"ஹலோ குட்மாரிங்"

"மானிங் மேடம், என்ன இந்நேரத்துக்கே குளிச்சக் கிளம்பியுமாச்சு."

"ஆமா ஸார், நீங்க காஃபி சாப்டாச்சா?"

"எங்க?, நீ போட்டுக் குடுத்தா குடிக்கலாம்."

"இதோ அஞ்சு நிமிஷத்துல எடுத்துட்டு வர்றேன்" என்று கிச்சனுக்கு விரைந்தாள் சுமிதா.

ஏனோ ரகுநந்தன் முன்னிலையில் படபடப்பாக உணர்ந்தவள், கிச்சனுக்குள் வந்த பிறகே சற்று நன்றாக மூச்சு விட்டாள்.

இப்பொழுதெல்லாம் பார்ப்பவர்களின் கண்களை உறுத்தாத வகையில் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் மிகுந்த அக்கறை காட்ட ஆரம்பித்திருந்தாள் அவள். அதை ரகுநந்தன் கண்டு கொண்டதே அவளுடைய படப்பிற்குக் காரணம்.

“ஸார் காஃபி எடுத்துக்கோங்க”

“அட்டா என்ன வேகம்!” என்று வாங்கிக் கொண்டான் ரகுநந்தன்.

“நேத்து நீங்க ரொம்ப நல்லாப் பேசினீங்க ஸார், கை தட்டித்தட்டி கையே சிவந்து போச்சு.”

“நீ இப்ப என்ன சொல்ல வர்ற? நான் பேசினதுல உன் கை போயிடுச்சுன்னா இல்ல நீ எதிர்பாத்த அளவுக்கு நான் மோசமாப் பேசலேன்னா?”

“ம், நீங்க ரொம்ப ரொம்ப நல்லாப் பேசினீங்கன்னு சொல்றேன்” என்று கை குலுக்குவதற்காகத் தனது கையை நீட்டினாள் சுமிதா.

“அட்டா குளிச்சுட்டு வந்து பளிச்சுன்னு இருக்க” என்று சுமிதாவின் கையை ஒரு வினாடி பார்த்தவன், “பரவாயில்ல சான்ஸ் கிடைக்கும் போது யூஸ் பண்ணிக் கணும்” என்று தனது கையைக் கொடுத்தான் ரகுநந்தன்.

கைகொடுக்கும் போது இருந்த தீவிரம், சுமிதாவிற்குக் கையைக் கொடுத்த பிறகு இருக்கவில்லை.

அவனுடைய கை பட்டதினால் வந்த குறுகுறுப்பு உடலெங்கும் மின்சாரம் பாய்வதைப் போலிருக்க,

தனது கை அவனது கம்பீரமான வலிய கரங்களுக்குள் காணமால் போயிருந்ததையும் கண்டான்.

தனது கைக்குள் புதைந்து போயிருக்கும் சுமிதாவின் வெண்மையான வெண்டைப்பிஞ்சு விரல்களையும், குலுக்குவதற்காகக் கையைக் கொடுத்துவிட்டு அதற்குப் பிறகு அவஸ்தையுடன் நெளியும் அவளது முகத்தையும் கண்களில் ஒரு சிறு முறுவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ரகுநந்தன்.

“என்ன?”

“ஒன்னுமில்லையே”

பேசவும் முடியாது தவித்தவளின் கையை விடுவித்து விட்டு, காஃபியை எடுத்துக் கொண்டான்.

“நான் போய் டிஃபன் ஏதாவது செய்யறேன்” என்று சுமிதா எழுந்து கொள்ள, உன்னிஷ்டம் என்பதை போலக் கையிலிருந்த காஃபியைக் குடிக்க ஆரம்பித்தான்.

கிச்சனுக்கு வந்து சேர்ந்த பிறகும் கூட அவன் தனது கையை இன்னும் விடாமல் பிடித்திருப்பதைப் போலவே ஒரு பிரம்மை தோன்றி அவளைக் குறுகுறுக்கச் செய்தது.

ஏனோ அதற்குப் பிறகு ரகுநந்தனின் முகத்தைப் பார்ப்பது பேசுவது என அனைத்துமே மிகவும் சிரமமாகிப் போனது சுமிதாவிற்கு.

அந்த வாரத்தின் கடைசி இரண்டு நாட்களும் அரசு முறை நாட்களாக இருந்தன.

ரகுநந்தனும் தொழில் சம்பந்தமாக வெளியூர் சென்றிருந்தான்.

தானும் பேசாமல் ஊருக்குப் போய் வந்திருக்கலாமோ என்று தீவிரமாகத் தோன்றத் தொடங்கியிருந்த எண்ணத்தை சிரமப்பட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள் சுமிதா.

நல்ல வேளையாக ஜோதி குடும்பம் திரும்ப வந்து விட்டிருந்ததில் தனிமையாக உணர்வில்லை.

வளவளவென்று அவள் தன்னுடன் நிறையப் பேசவில்லை யென்றாலும், ரகுநந்தன் இல்லாததால் ஒரு காரக்குழம்பு கூட்டோடு ஒரு முழு நாளுக்கான சமையலையும் முடித்துக் கொண்டு அந்த இரண்டு நாட்களும் சுமிதாவைத் தேடி வந்து விட்டிருந்தாள் ஜோதி.

சிறிதுநேரம் பேச நன்றாக இருந்தாலும் அதற்குப் பிறகு அதுவே சோதனையாகி விட்டது சுமிதாவிற்கு.

“துணி நனைச்சு வெச்சுட்டு வந்திருக்கேன், லீவு நாளாவது கொஞ்சம் தூங்கி ரெஸ்ட் எடுங்குமா” என்று எழுந்திருந்தாள் ஜோதி.

தூங்குவதா அதுவும் பகலில் தனிமையில் யோசிப்பதற்கு சுமிதாவிற்கு நிறைய விஷயங்கள் இருந்தன.

ரகுநந்தன் வெளியூர் கிளம்பிச் சென்றிருந்த இந்நிரண்டு நாட்களில் மூன்று முறை போன் செய்து விட்டிருந்தான், விஷயமென்று பெரிதாக எதுவும் இல்லாமலே.

ஏற்கனவே அவனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு, அவனுடைய போனும் வந்ததில் பேச முடியாமல் திக்கித் திணறிப் போனாள்.

தன் நிலை அவனுக்குப் புரிந்திருக்குமோ,

ஒரு வேளை அவனுக்கும் தன்னுடைய நிலை தானோ என்று நினைத்தவள், மேலே யோசனை போகப்போக குப்பென முகம் சிவந்தாள்.

அதிலும் சில நாட்களாக ரகுநந்தன் தன்னைப் பார்க்கும் பார்வையில், தன்னை சாதாரணமாகக் காட்டிக் கொள்ள மிகவும் முயன்று தோற்றுக் கொண்டிருக்கும் தன்நிலை தனக்கே புரியாத புதிராக இருந்தது.

ஏதேதோ யோசனையில் வெகுநேரம் உழன்று கொண்டிருந்தவள் அப்படியே தூங்கிப் போயிருந்தாள், எழுந்து பார்த்தபோது மணி ஐந்தரை ஆகியிருந்தது.

எழுந்து முகம் கழுவித் தலைவாரிக் கொண்டவள், மழை வரும் போலிருக்க ஜன்னல் வழியாக உள்ளே வந்த மண் வாசனையிலும் குள்குள காற்றிலும் ஆசையுடன் வெளியே வந்தாள்.

அங்கு மரநிலையில் ஒரு ஓரமாகப் போடப்பட்டிருந்த கல்பெஞ்சில் அமர்ந்து அந்திப் பொழுதின் சுகத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்தவள் ஜோதியின் அழைப்பில் திரும்பினாள்.

“வா ஜோதி.”

“ஃப்ரியா உக்காந்துட்டிங்க போலிருக்குமா”

“மழை நனஞ்சு விளையாடணும் போல ஆசையா இருக்கு ஜோதி.”

“அட இதென்ன சின்னக்குழந்தை மாதிரி!”

“ஆமா எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும், ஊர்ல நாங்க எல்லாரும் மழைல எப்பிடி விளையாடுவோம் தெரியுமா?”

“அப்பறம் சளிப்பிடிச்சு காய்ச்சல் வராதா, முதல்வ அப்பிடி மழைல நனைய உங்க வீட்ல விட்டுடுவாங்களாமமா?”

“உடனே விடுவாங்களா, தெரிஞ்சு கொஞ்சம் தெரியாம நிறையக் குதிப்போம். அதுலயும் எங்களது கிராமத்துல அந்தக் காலத்து பாணில கட்டின வீடு, வீட்ட ஒட்டியே வெளிய பந்தலுனு சொல்லிட்டு நாலா பக்கமும் பெரிய திண்ணை கட்டியிருப்போம், மழை வரும்போது அது நிறைஞ்சு அதப்பாக்கவே பெரிய தண்ணித்தொட்டி மாதிரி ஆயிடும். அதுல எப்பிடியெல்லாம் ஜாலியாக் குதிச்சு விளையாடுவோம் தெரியுமா?”

“நிஜமாவே குழந்தைங்க மாதிரி தான் நடந்துக்க நீங்க” என்று காய்ந்த துணிகளை சுமிதா அமர்ந்திருந்த அந்தப் பெரிய கல்பெஞ்சின் ஒரு ஓரமாகப் போட்டு மடிக்க ஆரம்பித்தாள் ஜோதி.

“ஆனா இங்க அப்பிடி விளையாட முடியாது” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக்கொண்ட சுமிதாவைப் பார்த்தாள் ஜோதி.

“பாத்தா மழை பலமா வரும் போலத்தான் தெரியுது உங்க ஊர்ல மாதிரியே நீங்க இங்கேயும் விளையாடலாம்.”

“எப்பிடி?”

“சொல்றேன், ஆனா நீங்க சளிப்பிடிக்காம இருக்க கண்டிப்பா மாத்திர போட்டுக்குவீங்களா?”

“அதெல்லாம் சளிப் பிடிக்காது, சரிசரி போட்டுக் கறேன் சொல்லு.”

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும் போதே பெரிய மழைத்துளிகள் விழ ஆரம்பிக்க, “வாவ்” என்று மரத்தடியில் இருந்து வெளியே வந்தாள் சுமிதா.

மழையில் நனைந்து விளையாடும் சுமிதாவின் செய்கையில் சிரித்த ஜோதி, “இங்க பங்களால மேல போர்ட்டிக்கோல வேணும்னா தண்ணி நல்லா நிறையும், ஆனா அதே மாதிரி அதுக்குன்னு இருக்கற துளைகள்ல அது வடிஞ்சும் போயிடும்.”

“சரி.”

“வேணும்னா நீங்க போய் அந்தத் தண்ணி போற வழிகள் அடைச்சு விட்டுட்டா, உங்க வீடு மாதிரி இங்கயும் விளையாடலாம்.”

“அங்கயா” என்றவள், பிறகு ரகுநந்தன் தான் இல்லையே என்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

“இந்தாங்கமா வேணும்னா இந்தத் துளைகளைக் கொண்டு போய் அடச்சு விட்டுடுங்க” என்றவள், “எனக்கு மழைல கொஞ்சம் நனஞ்சாலும் சுத்தமா சேராது” என்று உள்ளே ஓடியே போய் விட்டாள்.

மழை நன்கு பெய்ய ஆரம்பித்திருக்க, ஜோதி சொன்ன இடத்திற்கு வந்திருந்த சுமிதா தான் கையோடு கொண்டு வந்திருந்த துணிகளைக் கொண்டு மழைநீர் வடியும் துளைகளை அடைத்தாள்.

மழைநீர் வடியாததோடு மேலும் பலமாகக் கொட்டிய மழையில் வெகு விரைவிலேயே கணுக்கால் வரை நீர் மட்டம் உயர்ந்திருக்க, சந்தோஷத்துடன் அதில் துள்ளிக் குதித்து விளையாட ஆரம்பித்தாள்.

அங்கு சுவர்களுக்கு வெளியே தெரிந்த மரங்கள் புயல் காற்றினால் பேயாட்டம் போட்டுக் கொண்டிருக்க, மெல்ல மெல்ல வெளிச்சம் குறைந்து இருட்டவும் ஆரம்பித்திருந்தது.

மழை மேலும் தீவிமரடைந்திருக்க, வேகமாக நீர் மட்டம் உயர்ந்து கொண்டிருப்பதை ஆசையுடன் கண்ணாள்

உடன் சேர்ந்து விளையாட யாருமில்லையே என்று சிறு ஏக்கத்தைக் கூடக் கொட்டும் மழையில் குதித்து விளையாடுவதால் ஏற்பட்ட சந்தோஷம் மறக்கடித்து விட்டிருந்தது.

வெகு மும்முரமாக விளையாடிக் கொண்டிருந்தவள், திடீரென்று வந்த டியூப் லைட் வெளிச்சத்தில் திரும்பினாள்.

ரகுநந்தன்!

கடவுளே இப்படி மாட்டிக்கொண்டு விட்டோமே என்று நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டவள் “நீங்க எப்ப வந்தீங்க?” என்று மெதுவாகக் கேட்டாள்.

ஆனால் மழை சத்தத்தில் அது அவனுக்குக் கேட்டிருக்காது என்று சுமிதா நினைத்துக் கொண்டிருக்க “முதல்ல நீ இங்க என்ன பண்ணிட்டிருக்க?” என்று அதட்டினான் ரகுநந்தன்.

“ம், பாத்ராத் தெரியல விளையாட்டிருக்கேன்.”

“விளையாடறியா?, முதல்ல மேல வா.”

“முடியாது.”

அவனுடைய மிரட்டல் தொனிக்கு, தானும் அவனைப் போலவே பதில் சொன்னாள் சுமிதா.

சுமிதாவின் பாவனையில் லேசாகப் புன்னகைத்தவன், “மழைல நனையறதால ஜலதோஷம், காய்ச்சலுனு ஏதாவது வந்தா அப்புறம் பாதிக்கப்போறது என்னோட வேல” என்றான்.

“அதெல்லாம் எதுவும் வராது கவலப்படாதீங்க.”

“இருந்தாலும் பரவாயில்ல மேல வா”

“ம் கூம்.”

“அப்புறம் நான் வந்து இழுத்துட்டு வர வேண்டியிருக்கும்.”

“என்னயா?, முடியவே முடியாது.”

சவால் விடுவதைப் போல சுமிதா சொல்ல, ஒரு வினாடியோசித்துவிட்டுப் பிறகு தண்ணீருக்குள்ளேயே இறங்கி விட்டிருந்தான் ரகுநந்தன்.

“அப்புறம் நீங்களும் நனைஞ்சுடுவீங்க வேண்டாம்” என்று சுமிதா சொல்லச் சொல்ல, அவள் அருகிலேயே வந்தும் விட்டிருந்தாள்.

“கூட சேந்து விளையாட பரவாயில்ல யாருமில்லையேன்னு ஃபீல் பண்ணிட்டிருந்தேன், இப்ப நீங்க வந்துட்டீங்க” என்ற சந்தோஷத்துடன் கைதட்டிக் குதித்தாள் சுமிதா.

“இரு உன்ன” என்று அவளது கையைப் பிடித்து இழுத்தான் ரகுநந்தன்.

அவனது பிடியிலிருந்து தனது கையை விடுவித்துக் கொள்ள பலம் கொண்ட மட்டும் இழுத்தவள், ரகுநந்தனும் தனது பிடியை விட்டு விட்டதில் அதே வேகத்துடன் சென்று தண்ணீருக்குள் கீழே விழுந்தாள் சுமிதா.

விழுந்தவள் எங்கோ அடிபட்டு விட்டதில் எழு முயன்றும் முடியாமல் சிரமப்பட, “என்னாச்சு” என்று அருகில் வந்தான் ரகுநந்தன்.

ஆனால் அவன் தூக்கிவிட வருவதைப் பார்த்து, அடுத்த வினாடியே எழுந்தும் விட்டிருந்தாள்.

தான் அருகில் வருவதைப் பார்த்ததும் சுமிதா எழுந்து கொள்ள, நடிப்பா என்று அவளை மீண்டும் கீழே, தள்ளி விட்டான். மெதுவாகத் தான்.

மீண்டும் கீழே விழுந்தவள் எழு முயற்சி செய்யாமல் “உங்க மனசுல நீங்க என்ன நினைச்சுட்டிருக்கீங்க?” என்று சற்று கோபத்துடன் கேட்டாள்.

“அப்புறம் சொல்லிடுவேன்”

“சொல்லுங்கன்னு தான் கேக்கறேன்” என்றவள் உண்மையிலேயே எழு முடியாமல் சிரமப்பட, அவளுக்கு உதவி புரியும் எண்ணத்தில் அவள் எழுந்து கொள்வதற்காகத் தனது கையை நீட்டினான் ரகுநந்தன்.

ஆனால் அதற்காகவே காத்திருந்தாற் போல உடல் பலமனைத்தையும் கொடுத்து தனது இரண்டு கைகளாலும் ரகுநந்தனின் நீட்டிய கையைப் பிடித்து பலமாக இழுத்தாள் சுமிதா.

அவன் எளிதாக விழுந்ததை வைத்துப் பார்த்ததில் ஏற்கனவே ரகுநந்தன் இதை எதிர்பார்த்திருக்கிறான் என்றே சுமிதாவிற்குத் தோன்றியது.

தான் சுதாரித்துக் கொள்வதற்குள் எழுந்து கொள்ளலாமென்று நினைத்து வேகமாக எழுந்தவனின் காலையோசை வாசிவிட்ட ரகுநந்தன், மீண்டும் கீழே விழுந்தவளைத் தன் மேலேயே தாங்கிக் கொண்டான்.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அவனுடைய மாப்பில் வந்து விழுந்திருந்தவளுக்கு, அவனுடைய கழுக்கமான சிரிப்பில் தான் விஷயமே புரிந்தது.

“முதல்ல என்ன விடுங்க” என்று கோபத்துடன் எழு, முயன்றவளை இழுத்து அணைக்க முயன்றான் ரகுநந்தன்.

அவன் மேல் தான் கிடக்கும் நிலையிலும் அவனது பார்வையிலும் நெஞ்சம் படபடக்க, குப்பென முகம் சூடாகிச் சிவப்பதை அந்த மழையிலும் சுமிதாவால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

அவனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ளத் திமிறியவள், சில நிமிடப் போராட்டத்திற்குப் பிறகு எழுந்தும் நின்றிருந்தாள்.

அதற்கு முன்பே ரகுநந்தனும் எழுந்து நின்றிருக்க, மூச்சு வாங்க முகத்தில் தான் முயன்று கொண்டு வந்திருந்த கோபத்தைக் காட்டி அவனை முறைத்தாள் சுமிதா.

சரசத்துடன் தன்னை நோக்கி ஒரு அடி எடுத்து வைத்தவனிடமிருந்து “வேண்டாம் சொன்னாக் கேளுங்க” என்று பின்னோக்கி நகர்ந்தாள்.

ஆனால் அவள் சொன்னதைக் காதில் கூட வாங்கிக் கொள்ளாமல் மேலும் முன்னேறியிருந்த ரகுநந்தன், தனது கைகளால் அவளது இடையைப் பற்றியிருந்தான்.

அவனுடைய கைகள் பட்டதில் உடலெங்கும் மின்சாரம் தாக்கியதைப் போலிருக்க, ஒரு வினாடி உடல் குலுங்கி கண்கள் சொருக ஆரம்பித்தவளை மிருதுவாக அணைத்துக் கொண்டான் ரகுநந்தன்.

அவனுடைய சூடான மூச்சுக்காற்று தன் மேல்விழ, “சுமி” என்ற அவனது கனிவான் அணைப்பில் அவனை இறுக அணைத்து மாப்பிலேயே முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

அப்படியே வெகுநேரம் சென்றிருக்க வேண்டுமென்று நான் சுமிதாவிற்குத் தோன்றியது. சிறிது கூட மனமே

இல்லாமல் அவனது அணைப்பில் இருந்துகொண்டே தலையை மட்டும் லேசாக உயர்த்தி ரகுநந்தனைப் பார்த்தாள்.

எல்லையில்லாத காதலுடன் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனை, கண்களில் சற்றே மிரட்சி கலந்த ஆவலுடன் பார்த்தாள் சுமிதா.

“சுமி நீ என்ன எந்த அளவுக்கு டிஸ்டர்ப் பண்ணிட்டிருக்க தெரியுமாடா?” என்றவனை அவள் “ரகு” என்று உதடு துடிக்க அழைக்க, காதல் வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓட இப்பொழுது தன் முறையாக அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டான் ரகுநந்தன்.

“வேண்டாம் ரகு ப்ளீஸ்” என்று முன்கியவளின் வார்த்தைகள் ரகுநந்தனுக்கு ஏன் அவளுக்கே கேட்கவில்லை.

“சுமி, சுமி” என்று அரற்றியவளின் அணைப்பில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தன்னை மறந்து பிறகு முழுவதுமாகத் தொய்ந்தாள்.

எவ்வளவு நேரம் அப்படி நின்றுருப்பார்களோ குளிர்ந்த காற்று திடீரென்று வந்து உடலில் மோதியதில் லேசாக நடப்புக்கு வந்தவள், ரகுநந்தனின் அணைப்பு மேலும் இறுகியதில் குளிர்க்கு இதமாக மீண்டும் அவனுடைய மார்பில் வாகாக முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

காடு மேடெல்லாம் அலைந்து விட்டுக் கடைசியாகத் தனது புகலிடம் வந்து சேர்ந்தாற் போல உடலோடு மனதும் தொய்ந்து போன சுமிதாவைக் கண்ட ரகுநந்தனுக்குத் தனது நிலைபற்றி சொல்ல வேண்டியதே இருக்கவில்லை.

வெகுநேரத்திற்குப் பிறகு வந்த ஒரு பயங்கரமான இடியில் தான் இருவருமே மீண்டும் நடப்புக்கு வந்திருந்தனர்.

மழை சுத்தமாக நின்று போயிருக்க, நன்கு இருட்டியும் இருந்தது.

ஆனால் அப்பொழுதும் தனது அணைப்பிலிருப்பவளை விடுவிக்க மனமில்லாமல் குனிந்து பார்த்தவளின் பார்வையில் சுமிதாவின் முகம் கன்றிச் சிவக்க, “சுமி” என்றழைத்தான் ரகுநந்தன்.

“ம்..”

“நான் இப்ப எவ்வளவு சந்தோஷமா இருக்கேன் தெரியுமாடா?”

.....

“என்னடா?”

அவனது உருகித் தவிக்கும் பார்வையிலும், கனிவான அழைப்பிலும் “ரகு” என்று தன்னை மறந்து அவனது கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு தொங்கியவள், பிறகு அவனது உதடுகளில் அழுந்த முத்தமிட்டுவிட்டு ஓடியே போய் விட்டாள்.

மீண்டும் எம்பித் தன்னைப் பிடிக்க வந்தவளின் கைகளுக்கு சிக்காமல், மானாய்த் தப்பித்துக் கொண்டு ஒருவழியாய்த் தன்னிடத்திற்கே வந்து சேர்ந்திருந்தாள் சுமிதா.

வந்து வெகுநேரமாகியும் கூட அவளால் சகஜநிலைக்கு வர முடியவில்லை.

மனதின் படபடப்பும் லேசான உடல் நடுக்கமும் அப்பொழுதும் முகத்தை சூடாக்கிச் சிவக்க வைக்க, எதுவும் செய்யத் தோன்றாமல் அப்படியே அமர்ந்து விட்டாள்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு மணி நேரம் அவனது அணைப்பில் தன்னை மறந்திருந்ததும், கடைசியாக அவனது

இதழ்களில் முத்தமிட்டுவிட்டு வந்ததும் தான் மீண்டும் மீண்டும் நினைவுக்கு வந்து மனதைக் குறுகுறுக்க வைத்துக் கொண்டிருந்தன.

கூடவே இப்படி மனதைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டோமே என்ற வெட்கமும் கூட..

ஏற்கனவே நிறைய உரிமையெடுத்துக் கொள்பவன், இனி கேட்கவே வேண்டியதில்லை என்று மனதிற்குள் நினைத்து சிரித்துக் கொண்டாள்.

தனது மொபைலுக்கு ரகுநந்தனிடமிருந்து அழைப்பு வர, கைகள் நடுங்க எடுத்துக் காதில் வைத்தாள்.

எதிர்புறத்துப் பேச்சை சில வினாடிகள் கேட்டவள், “எங்கிட்டயே போன தடவ சனிகாய்ச்சல் வந்தப்ப வாங்கின மாத்திரை இருக்கு கண்டிப்பா எடுத்துக்கறேன்” என்றவள் “ம்கூம் தேங்க்ஸ் இல்ல குட்டைட்” என்று ஏதேதோ உளறிக் கொட்டிவிட்டு மொபைலை வைத்திருந்தாள்.

கடவுளே நான் இவ்வளவு பலவீனமானவளா?

மகுடி சத்தத்துக்கு ஆடும் பாம்பு போல அவனது குரலைக் கேட்டதும் இப்படியா அனைத்தையும் மறந்து தடுமாறுவது?

மிறுநாள் காலையில் படுக்கையை விட்டு எழவே பிடிக்காமல் ஒரு இன்ப அவஸ்தை வந்து நெஞ்சை அடைத்துக் கொள்ள, தன்னைப் போலத்தான் ரகுநந்தனுக்கும் இருக்குமோ என்று நினைக்கத் தோன்றியது.

ஒருவழியாக எழுந்து மந்தகதியில் தனது வேலைகளைப் பார்க்கத் தொடங்கியவளை, மீண்டும் அதே அவஸ்தை வந்து பற்றிக் கொண்டது.

கடவுளே இனி ரகுநந்தனை எப்படி நேருக்குநேர் எதிர்கொள்வதென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவனிடமிருந்த அழைப்பு வர, வெட்கத்துடன் அட்டெண்ட் செய்து காதில் வைத்தாள்.

அவன் சற்று நேரத்திலேயே கிளம்ப வேண்டியிருப்பதால் தன்னை வழக்கமான நேரத்திற்கு டிரைவருடன் ஆஃபீஸுக்கு வந்துவிடச் சொன்னான்.

அவனுடைய குரலில் வித்யாசமாக எதையும் காணாததில், மிகவும் ஏமாற்றம் அடைந்தாள்.

ஆனால் அவனருகில் யாரோ இருந்து பேசும் குரல் கேட்க, பிறகு தன்னையே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாள்.

தான் சற்று அதிகமாகத்தான் போகிறோம் என்பது தெரிந்தாலும், தொடர்ந்து வந்த கொண்டிருந்த எண்ண ஓட்டங்களையும் எதிர்பார்ப்புகளையும் சுமிதாவால் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை.

டிரைவருடன் வழக்கமான நேரத்திற்கு ஆஃபீஸ் வந்து சேர்ந்திருந்தாள்.

ரகுநந்தன் அவனுடைய அறையில் இருப்பது தெரிய, அவன் யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருப்பதும் நன்றாகவே கேட்டது.

வெளியே வேலையென்று சொன்னானே என்று நினைத்தவள், உடனே அந்த வேலையை முடித்திருப்பானாய் இருக்கும் என்றும் நினைத்துக் கொண்டாள்.

தனது வழக்கமான இடத்தில் ஹேண்ட் பேக்கை வைத்தவள், லைட் ஃபேன் என அனைத்தையும் ஆன் செய்துவிட்டுக் கம்ப்யூட்டரையும் கையோடு ஆன் செய்து வைத்தாள்.

தான் நேற்று பாதி முடித்து வைத்திருக்கும் வேலையை மீண்டும் தொடரலாமா என்று ரகுநந்தனிடம் சென்று கேட்க நினைத்தவள், எப்படியும் தான் வந்துவிட்டதையும் சொல்ல வேண்டுமே என்று அவனது அறைக்கதவைத் திறப்பதற்காகக் கதவுக் குமிழில் கையை வைத்தாள்.

விட்டிருந்தால் கதவில் தட்டிவிட்டுக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்றும் இருப்பாள்.

ஆனால் முழுவதுமாக மூடப்பட்டிருக்காத அந்தக் கதவின் இடைவெளியில், உள்ளே இருந்து வந்த ரகுநந்தனுடைய குரல் தெளிவாகக் கேட்டது.

கூடவே ஒரு பெண்ணின் குரலும்.

இவள்!

அட இவள் ஷீமா ஆயிற்றே, இவளெங்கே இங்கு இந்த நேரத்தில்?

அப்போதைக்கு உள்ளே செல்லும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டுத் திரும்பியவள், தன்னுடைய பெயர் அடிப்பட்டதில் அப்படியே நின்றாள்.

“அந்த சுமிதா வந்த வேகத்துல அப்படியே திரும்பி ஓடிடுவான்னு பார்த்தா, இன்னும் இருக்கா?”

.....

“அப்புறம் அவகிட்ட உங்க அப்ரோச் எந்த அளவுக்கு இருக்கு?”

எரிச்சல் எட்டிப்பார்க்க முடிந்த அளவு பொறுமையைக் கடைபிடித்துக் கொண்டு ஷீமாவைப் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“என்ன நான் சொன்ன மாதிரியே உங்களால முடியல இல்லையா?” என்று நன்றாகவே சிரித்தாள் ஷீமா

.....

“எனக்கு அப்பவே தெரியும், எதுக்கு உங்களுக்கு இந்த வேண்டாத வேலையெல்லாம்?. நான் உங்களுக்கு எப்பவுமே தயாரா இருக்கேன் அத மறந்துடாதீங்க.”

எரிச்சலை உள்ளடக்கிய குரலில் “காலைல நிறைய வேலையிருக்கு, திரும்பவும் பாக்கலாமா?” என்றான் ரகுநந்தன்.

“ஓ, முடியலன்னு சொல்றதுல ஐயாவுக்கு பிரஸ்டிஜ் ப்ராப்ளமாக்கும், சரிசரி விடுங்க.”

“என்னத்த விட்டுது?, இப்ப சுமிதா எனக்காக உருகிட்டிருக்கா தெரியுமா? இப்ப நான் என்ன சொன்னாலும் அவ கேப்பா.”

“அதாவது இப்ப அவ உங்க காலடியிலன்னு சொல்றீங்க?”

“ஆமாம் எதையுமே முடியாதுன்னு பாதியில விட்டு என்னக்குப் பழக்கமில்லேங்கறத முதல்ல நீ தெரிஞ்சுக்க.”

“பரவாயில்ல எப்படியோ நினைச்சத சாதிச்சுட்டிங்க”

“பின்ன?”

அவன் சொன்னது அனைத்துமே அந்த ஷீமாவின் வாயை அடைப்பதற்காகத்தான் என்றாலும், அவற்றைத்

விவ.வே - 11

தான் சொன்ன விதத்தில் ரகுநந்தனுக்கும் ஒரு மாதிரியாகி விட்டது.

சுமிதா மாதிரி ஒரு பெண்ணை அறிந்த கொண்ட பிறகு தான், இந்த ஷீமா மாதிரியான பெண்களின் சுயரூபமே தெரிகிறது என்று அருவருப்புடன் நினைத்துக் கொண்டான்.

“ஆனா நீ நினைக்கற மாதிரியில்ல” என்று சுமிதாவிற்குத் தன் மேலிருக்கும் காதலை சொல்ல வந்தவன், பிறகு வாயை மூடிக் கொண்டான்.

வேண்டாம், இவளிடம் வேண்டாம்.

சுமிதா தனது காதலை சொல்லப்போகும் அந்த நிமிடங்களை, அதற்குப்பிறகு மனதிற்குள் மிகுந்த ஆவலுடன் எதிர்பார்க்க ஆரம்பித்தான் ரகுநந்தன்.

ஓட்டம் பிடிப்பாளென்று பார்த்தால் அந்த சுமிதா சிம்மாசனம் போட்டே அமரப் போகிறாளா என்று ஷீமா மனதிற்குள் கறுவிக் கொண்டிருக்க, உள்ளே இருந்தவர்களின் உரையாடலை வெளியிலிருந்து கேட்ட சுமிதா கோபத்தின் உச்சிக்கே சென்றிருந்தாள்.

என்னைப்பற்றி என்னவென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் இவன்.

அதட்டி, மிரட்டிப் பணிய வைக்க முடியாதென்று இப்பொழுது உருகி வழிந்து நடத்தா.

ஆனாலும் நேற்று மாலை நான் கண்ட ரகுநந்தனிடம் நடப்பு சிறிதும் இருக்கவில்லையே.

இருக்கவில்லையா, அதைத்தான் நேரிலேயே பார்த்தாயிற்றே, இனியுமா இந்தப் புத்திக்கு உறைக்கவில்லை

கோபத்தையும், நெஞ்சுப் படபடப்பையும் பெரிய மூச்சுக்கள் எடுத்து சமனப்படுத்திக் கொண்டான்.

கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே போக ஒரு அடி எடுத்து வைத்து விட்டவள், உடனே தனது மனதை மாற்றிக் கொண்டாள்.

இப்பொழுது சென்றால், நிச்சயமாக அவன் தன்னை நியாயப்படுத்தத் தான் பார்ப்பான்.

அவனுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் இந்த வெட்கம் கெட்ட மனது, அவன் சொல்வதை சரியென்று ஏற்றுக் கொள்ளவும் கூடும்.

முதலில் நிறைய யோசிக்க வேண்டும், அதற்குப் பிறகு தான் மற்றதெல்லாம்.

இதற்குக் கண்டிப்பாக நன்கு யோசித்துத்தான் எதையாவது செய்தாக வேண்டுமென்று நினைத்தவள், விடுவிடுவென்று அந்தக் கட்டிடத்தை விட்டு வெளியே வந்திருந்தாள்.

கால் போன போக்கில் வெகுதூரம் நடந்தவள், பூங்கா ஒன்று தெரிய அங்கிருந்த ஒரு கல்பெஞ்சில் சென்று அமர்ந்தாள்.

வெகுநேரம் யோசித்ததற்குப் பிறகும் கூட எந்த முடிவுக்கும் சுமிதாவால் வர முடியவில்லை.

சை என்ன இது என்று மனம் வெறுத்துப் போயிற்று.

போதும், இவளிடம் வேலைக்கு வந்ததிலிருந்து பட்டதனைத்தும் போதும்.

இனி இவனுடைய வேலையும் வேண்டாம், இருக்கிற நிம்மதியைக் கெடுத்துக் கொண்டு துடிப்பதும் வேண்டாம்.

ஆனால் வேலையை விட்டுவிடுவது அவ்வளவு சுலபமா, அதுவும் தன்னால்.

கைகளில் சூடாக எதுவோ விழுந்த பிறகு தான் அது தன்னுடைய கண்ணீர் என்பதையே உணர்ந்தான்.

கூடவே நெஞ்சுக்கூடே காலியாகி விட்டாற்போன்ற ஒரு வெறுமையும், இந்த வலியும்.

கடவுளே, ரகுநந்தனைப் பிரிய வேண்டுமென்ற ஒரு எண்ணமே ஒரு வினாடியில் இத்தனை வலிகளைக் கொடுத்து விட்டதே.

நேற்றைய நாள் வராமலே இருந்திருக்கலாமோ, அப்படி வராமல் இருந்திருந்தால் ஒருவேளை இத்தனை வலிகளும் ஒருசேர வந்திருக்காதோ.

உடனே மனதைக் கல்லாக்கிக் கொண்டாள் சுமிதா.

நேற்று நடந்ததை ஒதுக்கிவிட்டுப் பார்த்தாலுமே கூட ரகுநந்தனை ஒரேயடியாகப் பிரிவது தன்னால் இயலாத காரியமென்றே அவளுக்குத் தோன்றியது.

எப்படிப் பார்த்தாலும் மனதோடு இரண்டரக் கலந்து விட்ட அவனை மறப்பதோ, பிரிவதோ மிகமிக சிரமமான ஒன்றுதான், ஏன் உடலின் ஒரு பாகத்தை வெட்டி வீசுவதைப் போன்ற வலி கொடுக்கக்கூடிய ஒன்றும் தான்.

ஆனால் தனக்கு அவன்மேல் இருக்கும் காதலைப் போல, அவனுக்குத் தன்மேல் எதுவும் இல்லையே என்பதைத் தாங்க முடியாத வேதனையுடன் உணர்ந்தாள்.

ரகுநந்தனைப் பொறுத்தவரை அவனுடைய வாழ்க்கைப் பாதையைக் கடந்து சென்ற எத்தனையோ

பெண்களில் இந்த சுமிதாவும் ஒருத்தியாக இருக்கலாம், ஆனால் தனக்குக் குறைந்தபட்சம் இந்தப் பிறவிக்கு அவன் மட்டும் போதும் என்ற நினைத்துக் கொண்டவளுக்கு மனதிற்குள் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத நிம்மதி ஏற்பட்டது.

அது சரிதான், ரகுநந்தனுடனான தனது இனிய நினைவுகளை குறைந்தபட்சம் அந்தக் கடவுளைத் தவிர வேறு யாராலுமே தன்னிடமிருந்து பிரித்துவிட முடியாதே.

பற்றி நடக்க ஒரு வழி கிடைத்துவிட்ட திருப்தியில் மெல்ல எழுந்தாள் சுமிதா.

தொடர்ந்து வேலை செய்ய விருப்பமில்லையென்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பி விட வேண்டியதுதான்.

ஆனால் காரணம் கேட்பானே.

அப்படி ஒரேயடியாகக் கேட்டு நின்றால் அவனுடைய இரண்டு காதுகளும் குளிருமளவிற்கு காரணத்தையும் சொல்லிவிட்டே செல்ல வேண்டியது தான்.

ஆனால் இனி தொடர்ந்து அவனிடம் வேலை செய்வது மட்டும் தன்னால் இயலாத காரியம்.

சுமிதா மீண்டும் உள்ளே சென்றபோது தன்னுடைய அறை வழியாக அவனது அறைக்குச் செல்லும் கதவு திறந்து தான் இருந்தது.

டெலிபோனில் யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தான், தன்னை உள்ளே வருமாறு ஜாடையில் அழைத்தானோ.

எப்படியும் அவனிடம் சென்று பேசித்தானே ஆக வேண்டும்.

நேற்று மாலை தான் செய்த அசட்டுத்தனம் நினைவுக்கு வந்து நெஞ்சை அழுத்தியது.

அவனுடைய கணீரென்ற குரலும் கம்பீரமான தோற்றமும்,

கடவுளே இவனைப் பிரிந்து தான் ஆக வேண்டுமா, பேசாமல் அனைத்தையும் மறந்துவிட்டு சமாதானமாகப் போய் விட்டாலென்ன?

இது என்ன வெட்கம் கெட்ட கற்பனை என்று தன் மீதே மிகுந்த எரிச்சல் வந்தது சுமிதாவிற்கு

“உள்ள வா”

ரகுநந்தனின் குரலில் நடப்புக்கு வந்தவன், துளிகூட நகர மாட்டேனென்று அடம்பிடித்த கால்களால் பிரம்மப் பிரயத்தனப்பட்டு அடியெடுத்து வைத்து உள்ளே சென்றான்.

“உக்காரு”

.....

“உக்காரு சுமிதா”

“பரவாயில்ல”

“அட என்னமா, ஏன் ஒரு மாதிரியிருக்க?”

அவனுடைய கனிவான பேச்சிலும், உருக்கமான விசாரணையிலும் ஆஹா என்ன நடிப்பு என்று எண்ணாது இருக்க முடியவில்லை.

“சுமி”

அவனுடைய அந்த அழைப்பில் தான் முழுமையாக நடப்புக்கு வந்து கோபத்துடன் அவனை விழித்துப் பார்த்தாள் சுமிதா.

பட்டும் படாமல் பேசுவான், வெட்டிக்கொண்டு போய்விடலாமென்று எண்ணியதெல்லாம் காற்றிலிட்ட கற்பூரமாய்க் காணாமல் போயிருந்தது.

“சுமி என்னடா?”

“போதும் நிறுத்துங்க, எந்த முகத்த வெச்சுக்கிட்டு என்ன அப்படிச் கூப்புறீங்க?”

“ஏன் உனக்குப் பிடிச்சு என் அழகான முகத்த வெச்சுக்கிட்டு தான்.”

“போதும், இனிமேல் உங்க நடிப்பையெல்லாம் நான் நம்பப் போறதில்ல”

“சுமிதா என்னமா, என்னாச்சு உனக்கு?”

“ஆஹா என்ன நடிப்பு! கைவசம் நிறைய தொழில் வெச்சிருக்கீங்க, உண்மையே உங்களப் பாராட்டித்தான் ஆகணும்.”

“கொஞ்சம் புரியற மாதிரி பேசு.”

“உங்களுக்குப் புரியற மாதிரியும் பிடிக்கற மாதிரியும் பேச நிச்சயமா இந்த ஜென்மத்துல என்னால முடியாது.”

“இப்ப நீ என்னதான் சொல்ல வர்ற?”

“உங்க சாயம் வெளுத்துப் போச்சுன்னு சொல்றேன்.”

“சுமிதா ப்ளீஸ், சுத்தமாப் புரியல”

“அட்டா உங்க நடிப்பு ரொம்ப ரொம்பப் பிரமாதம், ஆனா அத ரசிச்சுக் கைதட்டத்தான் இங்க யாருமில்ல.”

“சரி நீ இப்ப முடிவா சொல்ல வர்றது என்ன?”

“இனி சொல்றதுக்கும் தான் என்ன இருக்கு?” என்றான் சுமிதா.

“சரி அப்ப ஊருக்குப் போகப் போறியா?, கிளம்பு நீ அதத்தான் செய்வ”

என்ன நெஞ்சழுத்தம், அப்படியானால் இவன் என்ன செய்தாலும் தான் அதற்குத் தக்கபடி ஆட வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறானா.

“போன முறை மாதிரியெல்லாம் பஸ் மாறிமாறிப் போய் சிரமப்படாத, நான் ட்ரெய்ன் டிக்கட் எடுத்துத் தர்றேன்.”

“நான் எதுக்குப் போகணும்? நான் செய்யற வேலைக்கு சம்பளம் கிடைக்குது அவ்வளவு தான். அத விட்டுட்டு அந்த சம்பளத்தக் குடுக்கறவனப் பத்தியோ, அவன் எப்படிப்பட்டவன்னோ நான் எதுக்கு யோசிக்கணும்?”

“ஏதோ கொஞ்சம் மூள வேல செய்யுது, அந்த அளவுல திருப்திப் பட்டுக்க வேண்டியதுதான்.”

இவனுடைய கைகளிலா நான் நேற்று மயங்கிக் கிடந்தேன், அதை நினைத்து எப்படியெல்லாம் சிரித்திருப்பான்.

“இனியும் என்ன கற்பன, போய் வேலயப் பாக்க வேண்டியது தான?”

மேலே எதுவும் பேசாமல் தன்னிடத்திற்கு வரத்திரும்பியவனை, “ஒரு நிமிஷம்” என்று அழைத்தான் ரகுநத்தன்.

“எனக்கு என் வேல எப்பவும் போல நடந்தாகணும், நான் நேத்துக் கேட்டிருந்த அந்த ரிப்போர்ட் இன்னும் ஒன் அவால் என் டேபிளுக்கு வந்தாகணும்.”

சரியென்பதைப் போல லேசாகத் தலையாட்டி விட்டுத் தன்னிடத்திற்கு வந்திருந்தான் சுமிதா.

ஆனால் அவளுடைய மனம் மட்டும் குமுறிக் கொண்டிருந்தது.

என்னதான் வேலை அது பாட்டுக்கு நடந்து கொண்டிருந்தாலும், எண்ண ஓட்டங்கள் எங்கெங்கோ ஓடிக் களைத்தன.

நியாயமாகப் பார்க்கப் போனால் பாதித் தவறு ஏன் அதற்கும் மேலாகவே கூட தன்மேல் தான் தவறு இருக்கிறதென்றே சுமிதாவிற்குத் தோன்றியது. தானுண்டு, தன் வேலையுண்டு என்றிருந்திருந்தால் இப்பொழுது இந்தப் பிரச்சனை வந்திருக்குமா, அதிலும் பலமாக ஒரு முறை குடுபட்டுக் கொண்ட பிறகும் கூட.

17

ரகுநத்தன் சொல்லியிருந்த அந்த ஒருமணி நேரம் முடிந்திருக்க, அவன் கேட்டிருந்த அந்த ரிப்போர்ட்டை மேலும் பத்து நிமிடங்களில் முயன்று முடித்தான்.

அதை எடுத்துக் கொண்டு போய் அவனுடைய டேபிளில் வைத்துவிட்டு வந்தவளுக்கு, அவனது இறுகியிருந்த முகம் மேலே எந்த யோசனைகளுக்கும் இடம் கொடுக்கவில்லை.

மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டு மீண்டும் தனது வேலையைத் தொடர்ந்தவள் தன் அறைக் கதவு திறந்து கொண்ட சத்தத்தில் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

யாரோ ஒரு இளைஞன் உள்ளே வர, அவன் பார்ப்பதற்கு மிகவும் நாகரிக பாணியில் இருந்தான்.

அவனது நடை உடை பாவனை அனைத்திலுமே ஒரு பணக்காரத்தனம் தெரிய, அவை அனைத்துமே அவனோடு நன்கு பொருந்தியிருப்பதாகவே சுமிதாவிற்குத் தோன்றியது.

உள்ளே வந்தவன் “ஹலோ சுமிதா” என்று தன்னைக் கேள்வியுடன் நோக்க, ஆமாம் என்பதைப் போலத் தலையசைத்தான் அவன்.

“நைஸ் டு மீட் யூ, எம் பேர் சுஜித், பூஜாவோட அண்ணன்” என்றான்.

பூஜாவா என்பதைப் போல ஒரு வினாடி தான் யோசித்திருப்பாள், ஆனால் அதற்குள் நினைவிற்கு வந்திருந்தாள் அந்தப் பூஜா.

“என்ன அதுக்குள்ள மறந்துட்டிங்களா? ஆசிரம ஃபங்ஷன் அண்ணைக்குப் பாத்திருப்பீங்களே” என்றான் அந்த சுஜித்.

“அதெல்லாம் யோசிச்ச அடுத்த ஸெக்ஸ்டே ரூப கத்துல வந்துட்டாங்க” என்று சிரித்த சுமிதா, “அவங்க எப்பிடி இருக்காங்க?” என்று கேட்டாள்.

“நல்லார்க்கா” என்றவன், “பூஜா சொன்னது சரிதான்” என்றான்.

“என்ன சொன்னாங்க?”

“ஒரு பொண்ண இன்னொரு பொண்ணு அழகா இருக்காங்கன்னு சொல்றது உலக அதிசயமான விஷயம், அதுலயும் பூஜா சொன்னதுல தான் எனக்கு ரொம்பவும்

ஆச்சர்யம். அதனால் தான் அப்படிப்பட்ட உங்களப் பாத் தே ஆகணுன்னு நான் கிளம்பி வந்தேனாக்கும்” என்றான்.

அவன் பாவனையுடன் சொன்ன விதத்தில் சிரிப்பு வந்தது சுமிதாவிற்கு.

“ரகுண்ணா இருக்காரா?” என்று சற்றே குரலைத் தணித்து ரகுநத்தனின் அறையைக் காட்டிக் கேட்ட சுஜித்திடம் “ம் ஸார் இருக்கார்” என்றான் சுமிதா.

“அப்ப முதல்ல அவரப் பாத்துட்டு வந்துட்டேன்” என்று மெதுவாக சொல்லிவிட்டுச் சென்றவனை சிறு புன்னகையுடன் பார்த்திருந்து விட்டுப் பிறகு தனது வேலையைத் தொடர் ஆரம்பித்தாள் சுமிதா.

பத்து நிமிடங்களில் வெளியே வந்தவன், “அண்ணா என்னவோ இன்னைக்குக் கோபமா இருப்பார் போலிருக்கு” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டான்.

“அப்புறம் பிளியாகிட்டிங்க போலிருக்கு?”

“வாங்க சுஜித், ஃபைல் பண்ணிட்டிருந்தேன்.”

“கமிங் ஃப்ரைடே எங்க வீட்டு கிரஹப்பிரவேஷத் துக்கு நீங்களும் கண்டிப்பா வரணும்” என்று ஒரு இன்விடேஷனை எடுத்து நீட்டினான் சுஜித்.

“ட்ரை பண்ணேன்” என்று சிரித்துக் கொண்டே இன்விடேஷனை வாங்கிக் கொண்டாள் சுமிதா.

“என்னது ட்ரை பண்ணீங்களா? கண்டிப்பா வரணும் சொல்லிட்டேன், இல்லன்னா பூஜா மட்டுமில்ல நானும் ஃபீல் பண்ணுவேன்” என்று விளையாட்டாகச் சொன்னவனைப் பார்த்து மீண்டும் சிரித்தாள்.

“கண்டிப்பா வாறேன், ஆமா ஸார் உங்க ரிலேட் டிவா?” என்று ரகுநந்தனின் அறையைக் காட்டிக் கேட்டாள்.

“ம் கூம், ஆனா அதுக்கும் மேல. முதல்ல இந்த வீட்டுப் ப்ளேன் கன்ஸ்ட்ரக்ஷன் எல்லாமே ஸாரோடது தான். எவ்வளவு நாள் நடந்து நடந்து ஒகேன்னு சொல்ல வெச்சோம் தெரியுமா?” என்று பெருமையுடன் சொல்லிக் கொண்டே போனவனைப் பார்த்தாள் சுமிதா.

அந்த அளவுக்கு நடந்து இவரையே கட்டித் தரச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமென்ன என்று கேட்பதற்காக வாயைத் திறந்து விட்டவள், அதற்கு எத்தனையோ காரணங்கள் இருக்கலாம் என்று பேசாமல் இருந்து கொண்டாள்.

சுமிதா மீண்டும் தனது வேலைகளைத் தொடர்வதில் முனைய, “இனி நின்னா என் கழுத்தப்பிடிச்ச வெளிய தள்ளினாலும் தள்ளிடுவீங்க நான் கிளம்பறேன்பா” என்று சிரித்துக் கொண்டே கிளம்பி விட்டிருந்தான் சுஜித்.

வேலை மும்முரத்தில் தனது மொபைல் ஒலிக்க எடுத்துப் பார்த்தாள்.

ஏதோ ஒரு புது எண்ணிலிருந்து அழைப்பு வந்திருக்க அட்டென்ட் செய்து பேசினாள்.

“கண்டிப்பா வருவேன் பூஜா” என்று சொன்னவன், “பாக்கலாம்” என்று சிரித்துக் கொண்டே போனை வைத்தாள்.

அண்ணன், தங்கை இருவருமே எவ்வளவு வேண்டி அழைக்கிறார்கள், அதுவும் தன்னை. கண்டிப்பாக அவர்

களின் வீட்டு விசேஷத்திற்குச் செல்ல வேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டாள்.

அதே நேரம் ரகுநந்தன் வெளியே வர, தனது மொபைல் போனை ஹேண்ட் பேக்கில் வைக்கும் சாக்கில் குனிந்து கொண்டாள்.

அவன் தன்னைப் பார்த்த பார்வையில் என்ன இருந்தது?

என்னவோ இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்.

ஏதோ ஒரு விதத்தில் வலியைக் கொடுத்துவிட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதே இவனுக்கு எப்பொழுதும் வழக்கமாகி விட்டது.

இருக்கும் வலி குறையும் வரையேனும் இனி அவனைப் பார்ப்பது பேசுவது என எதுவும் கூடாது.

தொடர்ந்து வந்த சில நாட்களும் கூட மந்த கதியுடன் தான் போனது.

எதையும் பேசிச் சிரித்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் கூட, சும்மா ரகுநந்தனைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதிலேயே ஒரு சும்ம இருப்பதை சுமிதாவால் மறுக்க முடியவில்லை.

தன்னை விடப் பலமடங்கு அதிகமாகவே ரகுநந்தனும் அப்படித்தான் உணர்கிறான் என்பதை சுமிதாவும் அறிந்திருக்கவில்லை.

அன்று காலையில் எழும்போதே சுமிதா மிகவும் கறுகறுப்பாக உணர்ந்தாள்.

அன்றைக்குத் தான் அணியப் போகும் சிவப்புச் சட்டிதாரைப் பார்த்ததும் அதற்குப் பொருத்தமாக சிவப்பு

ரோஜாவை வைத்துக் கொள்ளும் ஆசை வந்துவிட்ட, அதைப் பறிப்பதற்காக வெளியே வந்தாள்.

ஓரளவு செடி அருகிலேயே வந்துவிட்ட பிறகு தான், அங்கு சற்று தள்ளி நின்று கொண்டிருந்த ரகுநந்தனைக் கண்டாள்.

அவனும் தன்னைப் பார்ப்பது தெரிய, திரும்பி உள்ளே வந்துவிடும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு அந்த அழகான சிவப்பு ரோஜாவைப் பறித்தாள்.

“என்னப்பா செடிகளுக்கெல்லாம் தண்ணி சரியா விடறியா, இல்ல ஒரு வாரம் வெய்ட் பண்ணிப்பாத்து எதெல்லாம் வாடாம இருக்கோ அதுக்கு மட்டும் விட்டுக் கலாம்பனு இருக்கியா?”

“அப்படியெல்லாம் இல்லைங்கய்யா, எல்லா செடிகளுக்கும் தினமும் தண்ணி விட்டுட்டுத்தான் இருக்கேனுங்க”

இவனைக் கண்டாலே ஏன் அனைவருக்கும் முதுகில் அரையடி கூனாவது விழுந்து விடுகிறது, தான் அறிந்து இவனை மிரட்டுபவர்கள் யாரையும் இதுவரை பார்த்த தில்லையே என்று ஏனென்துடன் நினைத்தாள் சுமிதா.

“சரி நீ போ” என்று தோட்டக்காரனிடம் ரகுநந்தன் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, தானும் விரைவாக உள்ளே சென்றுவிடத் திரும்பினாள் சுமிதா.

ஆனால் அதற்குள் அவன் சுமிதாவின் அருகிலேயே வந்து விட்டிருந்தான்.

“ம், என்ன உலகமப்பா இது? தப்பான எண்ணத் தோட பழகறவங்கள் நம்பிக்குறாங்க, நல்ல எண்ணத் தோட பழகறவங்கள் நம்ப மாட்டேங்கறாங்க.”

ரகுநந்தன் தன்னை மறைமுகமாகக் குத்துவது புரிந்தது.

“என்ன மேடம் ரெட் ரோஸ், அப்ப இன்னைக்கு ரெட் கலர் டிரஸ்ஸா?”

.....

“அட மெளன் விரதமா? அம்மா தாயே உன் விரதத்த ஒன்பது மணிக்குள்ள முடிச்சுக்கோம்மா அதுக்கப்புறம் நான் சொல்லி நீ செய்ய வேண்டிய வேல நிறைய இருக்கு” என்று ரகுநந்தன் பாவனையுடன் சொல்ல, சிரிப்பை அடக்க முயன்று தோற்றான்.

சுமிதா சிரிப்பதைப் பார்த்தவன், “ம், ஏற்கனவே என் கைவசம் நிறைய திறமையிருக்குன்னு சிலர் பொறாமைப் பட்டாங்க, இப்ப இன்னுமொரு திறமையும் இருக்குன்னு ரொம்பவும் பொறாமைப்படுவாங்களே” என்று பெருமூச்சு செறிந்தான், விளையாட்டாகத்தான்.

“அதே மாதிரி எனக்குத் தெரிஞ்சும் சிலர் இருக்காங்க, அவங்களுக்கு மட்டும் தங்களைப் பத்திப் பெருமையாப் பேசிக்கலென்னா தூக்கமே வராது” என்றாள் சுமிதா.

“ஓ அப்படியா யாரது?” என்று ரகுநந்தன் ஸீரியஸாகக் கேட்ட விதத்தில் நன்றாகவே சிரித்தாள்.

ரகுநந்தன் தன்னைக் கண் இமைக்காது பார்க்க, வெட்கத்துடன் செடியிலிருக்கும் பூவை மும்முரமாகப் பார்ப்பதைப் போலக் குனிந்து கொண்டாள்.

“சுமி” என்று ஆசையுடன் அழைத்துக் கொண்டே ரோஜா இதழை வருடிக் கொண்டிருந்த தனது கையை அவன் பிடிக்க வர, அதே வெட்கத்துடன் அவனது

கைகளுக்கு சிக்காமல் வீட்டிற்குள்ளேயே ஓடி வந்திருந்தான் சுமிதா.

வீட்டிற்குள் வந்திருந்தவளுக்கு ஏனோ தனது எதிர்காலத்தை நினைத்துப் பார்க்கவே மிகவும் பயமாக இருந்தது.

சரி வேண்டாம் என்று நினைக்காமல் இருக்கவும் முடியவில்லை.

இதே நிலை தொடர்ந்தால் ரகுநந்தனின் நினைவில் பைத்தியம் பிடிக்கவும் கூடும், அந்த அளவிற்கு அவனைப் பார்த்தாலே தனக்குத் தன் மீதே கட்டுப்பாடில்லாமல் போய் விடுவதை செய்கையற்ற வருத்தத்துடன் உணர்ந்தான்.

இப்படி இன்னும் ஏதேதோ எண்ணித் தவித்தவள், வேலைக்குக் கிளம்பியாக வேண்டிய கட்டாயத்தில் அப்போதைக்கு அனைத்தையும் ஒதுக்கி வைத்தாள்.

தான் மட்டும் எப்படித் தனியாகச் செல்வதென்று தவித்துக் கொண்டிருந்த பூஜா வீட்டுப் புதுமனை புகு விழாவிற் ரகுநந்தனே அழைக்க, நிம்மதியுடன் அவனுடன் கிளம்பிச் சென்றாள் சுமிதா.

ஆசிரம விழாவன்று நெளிய நேர்ந்தது நினைவிற்கு வந்ததில், ஓரளவு நன்றாகவே தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் கவனம் செலுத்தியிருந்தாள்.

எதிர்பார்த்தது போலவே அந்த ஃபங்ஷன் சாதாரணமாக இருக்கவில்லை.

சுமார் ஒரு ஏக்கர் நிலத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த மாளிகை போன்ற அந்த வீடு பார்ப்பதற்கே மிகவும் பிரமாண்டமாக இருந்தது.

விழாவிற் ரகு ஆயிரக் கணக்கானோர் வந்திருக்க, வந்திருந்தவர்கள் அனைவருமே ரகுநந்தனுக்குக் கொடுத்த மரியாதையைக் கண்டு வியந்து போனாள் சுமிதா.

கூடவே எதற்கும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் வெகு சாதாரணமாக அவன் நடந்து கொண்டதைக் கண்டும்.

அவனுடைய பி.ஏ என்று சொல்லிக் கொள்வதையே அந்த இடத்தில் பெருமைக்குரிய விஷயமாக உணர்ந்தான்.

அதனால் தான் அனைவருமே தன்னுடன் இந்த அளவுக்கு நன்றாகப் பேசுகிறார்களோ என்றும் நினைக்கத் தோன்றியது.

நேரம் போகப் போக, ரகுநந்தனின் முகம் இறுகி விட்டதோ என்றும் தோன்றியது.

ஆனால் அவன் எப்பொழுது எந்த மூடில் இருப்பா னென்று யாருக்குத் தெரியும், அதோடு அது தனக்கு அவசியமில்லாததும் கூட.

தேவையில்லாமல் எதையாவது யோசித்து இருக்கிற நிம்மதியைக் கெடுத்துக் கொள்ளக் கூடாதென்று, அப்போதைக்கு அவனைப் பற்றிய எண்ணங்களை ஒதுக்கி வைத்தாள்.

கார் ஆஃபீஸிற்குச் செல்லாமல் வேறு வழியில் நிரும்ப, புரியாமல் ரகுநந்தனைப் பார்த்தாள் சுமிதா.

ஆனால் அவனுடைய இறுகிய முகத்திலிருந்து எதையும் கண்டு கொள்ள முடியாது போக, தன் பாட்டுக்கு வெளியே வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்து விட்டாள்.

பி.வ.வே - 12

பத்து நிமிடங்களில் பெருமளவு கட்டிட வேலை முடிந்திருந்த ஒரு வீட்டின் முன்பாகக் காரை நிறுத்தினான் ரகுநந்தன்.

“வா” என்று அழைத்த ரகுநந்தன் கீழே இறங்கி யிருக்க, தானும் அவனுடன் இறங்கினாள்.

அளவான வீடாக இருந்தாலும், பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாகக் கட்டப்பட்டிருந்தது அது.

அந்த வீட்டின் கட்டுமானத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்தவளை, “நம்ம வீடு தான் உள்ள வா” என்று வரவேற்றான் ரகுநந்தன்.

இவ்வளவு சிறிய வீட்டை இவன் கட்டுகிறானா என்ற ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தவளிடம் என்னவென்று கேட்டான் அவன்.

தான் நினைத்ததையே சுமிதா சொல்ல, “ஆமா இப்படி யொரு வீட்டக் கட்டணும்னு எனக்கொரு சின்ன ஆசை” என்றான். “அதோட ரொம்பப் பெரிசா கட்டறதெல்லாம் பந்தா வேல” என்றான்.

“அது சரிதான்” என்று ஆமோதித்தவளிடம், “ஆமா என்ன அங்க எல்லாங் கூடவும் ரொம்ப நல்லாப் பேசி டிருந்த போல” என்று கேட்டான் ரகுநந்தன்.

“ம், எல்லாருமே நல்லாப் பேசினாங்க அதான்.”

“அதுக்காக நீ அந்த அளவுக்கா சிரிச்சுட்டுப் பேசறது, அதுலயும் முக்கியமா அந்தப் பசங்க கூட.”

“அட்டா, அத யார் சொல்றதுன்னு வேண்டாம்?” என்று சாதாரணமாக சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள் சுமிதா.

(177)

“அவங்கள் பத்தியெல்லாம் உனக்குத் தெரியாது, அதான் சொல்றேன்.”

“ஏன் அப்படிப் பாத்நா நீங்களும் தான் அவங்க கூடவெல்லாம் ரொம்ப ஜாலியாப் பேசிட்டிருந்தீங்க?”

“நான் பேசறது வேற, ஆனா நீ அவங்க கூட அந்த அளவுக்குப் பேசியிருக்க வேண்டியதில்ல.”

“என்ன நீங்க சொன்னதையே திரும்பத் திரும்ப சொல்லிட்டிருக்கீங்க?, யார் யார் கூட எந்த அளவுக்குப் பேசணுங்கறது கூடத் தெரியாத குட்டிப் பாப்பா இல்ல நான்.”

“நீ சாதாரணமாத்தான் பேசின, ஆனா அவங்க அத எப்பிடி எடுத்துக்கிட்டாங்கன்னு உனக்கு சொன்னாலும் புரியாது. அதோட நல்லதுக்கு யாராவது ஏதாவது சொன்னாக் கேட்டுக்கலாமே” என்றான் ரகுநந்தன்.

“அத யார் சொல்றதுன்னு ஒன்னு இருக்கு, சாத்தான் வேதம் ஒதினா அதக் கேக்கறவங்க முட்டாளா இருக்கணும்”

“உனக்கு இன்னும் கொஞ்சம் நாவடக்கம் வேணும் சுமிதா.”

“ஓ கோபம் வருகிறதோ, அதற்காக இவனைப் போலவே அனைவரையும் நினைத்துப் பேசுவதை மறுக்காமல் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டுமாமா.”

“இல்லன்னா, என்ன பண்ணிடுவீங்களாம்?” என்று நிலையைச் சிலுப்பிக் கொண்டு கேட்டாள் சுமிதா.

“என்னோட லிமிட்டக் காட்ட வேண்டியதிருக்கும்.”

“ஏன் உங்க திமிருன்னு வெளிப்படையாவே சொல்லுங்குளேன்.”

“ஆமாம் பெண்ணே” என்று கோபத்துடன் சுமிதா வின் தோள்களைப் பற்றி இழுத்துக் குனிந்து அவளது முகத்தைப் பார்த்தான்.

“எங்கிட்ட கொஞ்சம் பாத்துப் பேசறது உனக்கு நல்லது, இல்லன்னா ரெண்டாவது முறை எங்கிட்டிருந்து நீ தப்பிக்கறது ரொம்ப கஷ்டம்”

“மிரட்டலா?. அதுதான் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கேனே அந்த மாதிரி ஒரு எண்ணம் இந்த ஜென்மத்துல எனக்கு உங்க மேல வராதுன்னு.”

“ஓ, அப்ப அங்க சிரிச்சுப் பேசினயே அந்த கௌதம், சுதிர் அவங்க மேலெல்லாம் தான் வருங்கறயா?”

“இப்படியெல்லாம் பேச உங்களுக்கு வெக்கமா இல்ல?”

“உண்மயக் கேக்கறதுக்கு எதுக்கு வெக்கப்படணும்?”

தன்னுடைய இரண்டு தோள்பட்டைகளிலும் இருக்கும் அவனுடைய பிடி மேலும் இறுக, தன்னால் இயன்ற மட்டும் அவனிடமிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்ள முயன்றான் சுமிதா.

“இவன் நிஜமாகவே ஒரு ஆம்பள தானாங்கற சந்தேகம் உனக்கு வந்திருக்குமில்லையா?”

அப்பொழுது ரகுநந்தனைப் பார்க்கவே பயமாக இருக்க, முடிந்த அளவு அதை மறைத்துக் கொண்டான்.

“அப்படியொரு சந்தேகம் எனக்கு இல்லைன்னு சொன்னாலும் நீங்க நம்பப் போறதில்ல, அதோட நீங்களும் இன்னொன்னு தெரிஞ்சுக்கோங்க நீங்க பாக்கற மத்த பொண்ணுங்க மாதிரி நானும் கிடையாது. உங்க

பணம், புகழ், பந்தா இதுல எல்லாம் என் மனசு என்னைக்கும் படியாது”

“அதையெல்லாம் பாத்து மத்தவங்க மயங்கணுன்னு நானும் நினைக்கறவன் கிடையாது. ஆனா எங்கிட்ட அலட்சியம் கூடாது, இன்னொரு தடவ எம் பொறுமய சோதிக்கறது உனக்கு நல்லதில்ல.”

திடீரென்று தன்னைப் பிடித்திருந்த பிடியை விட்டு விட்டு ரகுநந்தன் கோபத்துடன் வெளியே சென்றிருக்க கீழே விழப்போய் பிறகு சமாளித்து நின்றான் சுமிதா.

ஏன் சும்மா இருந்தாலும் தேடி வந்து சீண்டுகிறான் என்று மனம் மட்டும் குமுறிக் கொண்டிருந்தது.

தான் திருடன் பிறரை நம்பான் என்பது சரியாகத்தான் இருக்கிறது.

இனி இவனுடன் வேலையைத் தவிர மற்ற வெளி மிடங்களுக்கு வருவதை முடிந்த அளவு தவிர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.

சில வினாடிகளில் தன்னை பெருமளவு சமாளித்துக் கொண்டு சுமிதா வெளியே வந்தபோது, அவன் கிளம்பு வதற்குத் தயாராகக் காரில் காத்திருந்தான்.

முன்புறக் கார்ச் கதவைத் திறந்து விட்டவன், சுமிதா ஏறிக்கொண்டதும் ஸ்டார்ட் செய்தான்.

அவனுடைய முகம் மேலும் இறுகியிருக்க, எதுவும் பேசாமல் வெளியே வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு வந்தான் சுமிதா. அதாவது மிகவும் முயன்று அப்படிக்காட்டிக்கொண்டான்.

அவனது டேபிளில் ஃபைலை வைத்துவிட்டுத் திரும்பியவனை ரகுநந்தன் அழைக்க, திரும்பி அவனைப் பார்த்தான் சுமிதா.

“நானைக்கு ஈவினிங் நான் வெளியூர் கிளம்பறேன் போனா திரும்பி வரறதுக்கு நாலு நாள் ஆகும்.”

நான்கு நாட்கள் இவனைப் பார்க்காமல் எப்படி இருக்கப் போகிறேனென்று தவித்த மனதை சிரமப்பட்டு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, எதுவும் பேசாமல் அவனைப் பார்த்தான்.

இப்பொழுது சில நாட்களாக அதுவும் குறிப்பாகத் தன்னைப் பார்த்து அவன் சிரிப்பதே இல்லையென்பதை மனதில் ஒரு வலியுடன் உணர்ந்தான் சுமிதா.

கடவுளே என்ன இது.

இந்த சிறு பிரிவு, நிரந்தரப் பிரிவிற்கு வழிவகுத்து விடுமோ.

அவனுக்கென்ன இந்த சுமிதா இல்லாவிட்டால் இன்னொரு சரிதா, ஆனால் தன்னால் அவனை மறக்க முடியுமா.

முதலில் அவனாலுமே தன்னை ஒரேயடியாகத் தூக்கி வீசிவிட முடியாதென்று தான் சுமிதாவிற்குத் தோன்றியது.

ரகுநந்தன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

அவன் தன்னிடம் முன்புபோல நன்றாகப் பேசமாட்டானா என்று மனம் ஏங்க, “எங்க ஸார் வெளியூர் ஸைட் விஸிட்டுக்குப் போகப் போறீங்களா?” என்று கேட்டான்.

தனது கேள்வி சற்று அதிகப்படியோ, ஆனாலும் மனம் படபடக்க பதிலுக்காக அவனது முகத்தைப் பார்த்தான்.

“அப்படிக்கூட வெச்சுக்கலாம்.”

ரகுநந்தனின் அரை பதிலில் அவன் மேலே சொல்லப் போகும் மீதி பதிலுக்காக, ஆவலை மறைத்துக் கொண்டு காத்திருந்தான்.

“என்ன?”

ரகுநந்தன் கேட்க “அங்க உங்க பி.ஏ.வுக்கெல்லாம் வேலையில்லையா?” என்று கேட்டான் சுமிதா.

“பி.ஏ.வுக்கு வேலையிருக்கு, ஆனா பி.ஏ. வேல தான் இல்ல.”

என்ன சொல்ல வருகிறான்?

“போன தடவ ஸைட் விஸிட் போனப்ப நடந்த மாதிரி கூட நடக்கலாம்.”

கோபம் வர, அதை மறைத்துக் கொண்டு அவனது முகத்தைப் பார்த்தான்.

ஆனால் அவனது முகத்தில் தெரிந்த முறுவல் அவன் விளையாட்டிற்குச் சீண்டுகிறான் என்பதைக் காட்டிக் கொடுத்தது.

ஆனாலும் ஒரு மாதிரியாகிவிட, “நான் போய் என் வேலையப் பாக்கறேன் ஸார்” என்று வெளியே வந்திருந்தாள் சுமிதா.

ஆசையுடன் பேச வந்தவள், சின்னதாகிவிட்ட முகத்துடன் திரும்பிச் சென்றதில், ரகுநந்தனுக்கும் ஏனோ ஒரு மாதிரியாகி விட்டது.

வேலை முடிந்து வீட்டுக்குத் திரும்பும் போது மீண்டும் அந்தப் பேச்சைத் தொடங்கினான் ரகுநந்தன்.

“நாளாக்குப் போகப்போறது மாமா வீட்டுக்கு அதாவது சித்தியோட அண்ணா வீட்டுக்கு” என்றான்.

“ஆனா உங்க சித்தி வீட்டுச் சொந்தங்கள் கூட நீங்க அவ்வளவா பேசிக்கறதில்ல தான?”

“அது சரிதான், ஆனா இவங்க ரொம்ப நல்லவங்க. என்னோட சின்ன வயசுலிருந்தே ஒவ்வொரு லீவுக்கும் நான் ஹாஸ்டல்லிருந்து இவங்க வீட்டுக்கு வந்துடுவேன். அதாவது மாமாவே வந்து அழைச்சுட்டுப் போயிடுவார், நமக்கு யாருமில்லங்கற எண்ணத்தத் தூக்கியெறிய வெச்ச நீயும் எங்க குடும்பத்துல ஒருத்தன்னு அட்டிடி, அன்பு காட்டினவங்க அவங்க.”

.....

“அதோட இப்ப சில வருஷங்களா என்னால அங்க போய்த் தங்க முடியாமப் போயிடுச்சு, ஏன் அவங்க வீட்டுக்குப் போயே வருஷத்துக்கும் மேலாச்சு.”

“ஓ”

“அதனால அவங்களுக்கெல்லாம் ரொம்ப வருத்தம். இப்ப மாமாவோட குடும்பம் மொத்தமும் ஊர்ல இருக்காங்க, அதோட என்னையும் கண்டிப்பா வந்தாகணும்னு அழைச்சுட்டே இருக்காங்க.”

“அப்பக் கண்டிப்பாப் போய்ட்டு வாங்க ஸார்.”

“நீயும் தான் கூட வரப்போற.”

.....

“என்ன வர்தான?”

தயக்கத்துடன் “நான் எதுக்கு?” என்றாள் சுமிதா.

“ஏன்?”

“அது நல்லா இருக்காது ஸார், அதோட எனக்கும் பிடிக்கல.”

“அதான் ஏன்?”

என்ன இப்படிக்கேட்கிறான்? சம்பந்தமில்லாமல் ஒரு வயதுப்பெண் ஒரு ஆடவனுடன் போய் நின்றால் தவறாக நினைத்துக் கொள்ள மாட்டார்களா.

சுமிதாவின் உள்ளத்தைப் படித்தவன் போல “நான் எது செஞ்சாலும் அதுல நியாயமிருக்கும்னு நினைக்கற வங்க அவங்க” என்றான் ரகுநந்தன்.

சரி இருக்கட்டும், ஆனால் இவன் தன்னை அழைத்துச் செல்வதில் என்ன நியாயமிருக்கிறது என்று நினைத்துக் கொண்டவன் அவனிடம் கேட்கவில்லை.

சுமிதா இப்படி நினைத்துக் கொண்டிருக்க ரகுநந்தன் வேறு மாதிரி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனைப் பொறுத்தவரை அந்த மாமா வீட்டுக்குடும்பம் அவனுடைய குடும்பத்தைப் போல.

அந்த அளவிற்கு ரகுநந்தனின் சிறு வயதிலிருந்தே அவர்கள் அவனுக்கு நிறையச் செய்திருக்கிறார்கள்.

அப்படிப் பிரதிபலன் பாராது அவர்கள் செய்தவற்றிட்டுத் தன்னால் இந்த ஜென்மத்தில் நன்றிக்கடன் செலுத்தி விட முடியாதென்பதில் மட்டும் அவனுக்கு எந்த சந்தேகமும் இருக்கவில்லை.

அப்படி நன்றிக்கடன் செலுத்திவிட வேண்டுமென் றெல்லாம் அவனும் நினைத்துவிடவில்லை என்றாலும் மாமா வீட்டிற்கு சென்று வந்தே ஒரு வருடத்திற்கும் மேல் ஆகியிருந்தது அவனது மனதை உறுத்த ஆரம்பித்திருந்தது.

அதிலும் விவரம் தெரிய ஆரம்பித்ததிலிருந்து எப் பொழுது விடுமுறை வருமென்று காத்திருந்து சென்று, விடுமுறை மொத்தத்தையும் அங்கேயே ஆனந்தமாகக் கழித்துவிட்டு பள்ளி திறந்துவிட்டதே என்ற வருத்தத் துடன் திரும்பியவன் அவன்.

அப்படிப் போய் வந்து கொண்டிருந்தவன், மேல் வகுப்புகளுக்குச் செல்லச் செல்ல போய்த் தங்கும் நாட்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குறைந்து, இப் பொழுது தொழில் தொடங்கியதற்குப் பிறகு சுமமா சென்று அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு வருவதே அரிதாகி விட்டதென்ற நிலை வந்திருந்தது.

அவர்களே அழைக்காவிட்டாலும் கூட சென்று வர நினைத்திருந்தவன், இப்பொழுது அவர்களே தொடர்ந்து அழைக்க ஆரம்பித்திருந்ததில் உடனே கிளம்பி விட்டிருந்தான்.

அனைத்திற்கும் மேலாக கடந்த சில வருடங்களாக அங்கு மாமா வீட்டிற்கு அடிக்கடி சென்று வருவதை ரகுநந்தனே தள்ளிப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான் என்றும் சொல்லலாம்.

அதற்குக் காரணமும் இருந்தது.

அவன் வயதுடைய மாமா வீட்டுப் பிள்ளைகளுக்குத் திருமணத்தை முடித்திருந்த கையோடு ரகுநந்தனையும் திருமணம் செய்துகொள்ளச் சொல்லி வற்புறுத்த ஆரம்பித்திருந்தார்கள்.

என் மனத்திற்குப் பிடித்த பெண் வரட்டும், செய்து கொள்கிறேனென்று அவனும் அப்போதைக்கு அந்தப் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்திருந்தான்.

ரகுநந்தனும் சுமமா அவர்களுடைய வாயை அடைப் பதற்காக அந்தக் காரணத்தைச் சொல்லியிருக்கவில்லை.

அதேபோல சொல்லிவிட்டோமே என்று தனக்குப் பொருத்தமான பெண்ணைத் தேடவும் அவன் விளைய வில்லை.

ஆனால் சுமிதாவைக் கண்ட பிறகு தனக்குப் பொருத்தமான அந்தப்பெண் ஏன் அவளாக இருக்கக் கூடாதென்ற ஒரு எண்ணம் மட்டும் மனதின் மூலையில் தோன்றத் தொடங்கிவிட்டது.

அதற்கிடையில் எதிர்பார்த்தது, பார்க்காதது என எத்தனையோ நடந்து விட்டிருந்தாலும் தனக்கு மனைவியாக வரத் தகுதியுடைய பெண்ணொருத்தி இருக்க முடியுமென்றால் அது சுமிதா தான் என்ற முடிவுக்கும் முழுமனதாக வந்திருந்தான்.

மறுநாள் மதியம் ரகுநந்தனோடு அவனுடைய மாமா வீட்டிற்குப் பயணமானாள் சுமிதா.

கண்டிப்பாக நான் வரமாட்டேன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தவளை ஒரேடியாக நின்று அழைத்து வந்திருந்தான் ரகுநந்தன்.

எதிரொளிகளையும் சந்தோஷத்துடன் அவனுடைய கருத்துகளுக்குத் தலையாட்ட வைத்துவிடும் அவனது பேச்சுத்திறமை தான், தன்னைத் தன் வாயாலேயே வருகிறேனென்று சொல்ல வைத்திருக்கும் என்று சுமிதாவால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

என்னதான் கிளம்பும் போது கிளம்பி விட்டிருந்தாலும் பயணம் முழுவதும் தான் இப்படி செய்தது சரியா என்று அவளது மனம் குழம்பிக் கொண்டே தான் வந்தது.

ஆனால் அந்தத் தவிப்பெல்லாம் ரகுநந்தனின் மாமா வீட்டிற்கு சென்று சேரும் வரை தான்.

அதற்குப் பிறகு தான் அப்படி நினைத்துக் குழம்பிய தெல்லாம் அவளுக்கு மறந்து கூடப் போனது.

அந்த அளவிற்கு அந்த வீட்டினர் அனைவருமே புது இடம் என்ற தயக்கம் தனக்கு வந்துவிடாதவாறு நடந்து கொண்டது சுமிதாவின் மனதிற்கு மிகுந்த இதத்தைக் கொடுத்தது.

தனது மாமா குடும்பத்தினரைப் பற்றி ரகுநந்தனே தனது வாயால் புகழாரம் சூட்டிய போதே தான் இதை எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தான்.

ஆனால் அந்த வீட்டினரோ ரகுநந்தனுக்குப் புகழாரம் சூட்டித் தலையில் தூக்கி வைத்துக் கொள்ளாத குறையாகக் கொண்டாடினார்கள்.

அதே போல அவர்கள் தன்னையும் செய்ததில் தான் சற்று நெளிய வேண்டியதாயிற்று சுமிதாவிற்கு.

அந்த வீட்டினர் அனைவருமே பொய்மைத்தனம் சிறிதும் இல்லாது உண்மையான நேசத்துடன் பழகியதைப் பார்க்கப் பார்க்கத் தெவிட்டவில்லை.

இப்படிக்கூட உண்மையான நேசத்துடன் ஒரு குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் அனைவராலுமே நடந்து கொள்ள முடியுமா என்று மிகவும் வியப்பாக இருந்தது சுமிதாவிற்கு.

அந்த வீட்டுத் தலைவர் வர அதிகப்படியான பேச்சு சத்தம் குறைந்து, அந்த இடம் அமைதியடைந்தது.

நேராக வந்தவரிடம் சென்றான் ரகுநந்தன்.

“வாடா, என்ன நான் உயிரோட இருக்கேனா இல்லை யான்னு பாத்துட்டுப் போக வந்தியா?”

“என்ன மாமா நீங்க?”

“பின்ன ஏன்டா ஒரு வருஷமா எட்டிக் கூடப் பாக்கல.”

“அது தப்புதான்”

அந்த வீட்டுத் தலைவரின் முன்பு சிறுபிள்ளை போல கைகட்டாத குறையாக நின்று பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த ரகுநந்தனைப் பார்க்கவே மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது சுமிதாவிற்கு.

ஆனால் ரகுநந்தனுக்கோ, அங்கிருந்த மற்றவர்களுக்கோ அப்படியெல்லாம் எதுவும் தோன்றவில்லை போலும்,

ஆனால் அடுத்த வினாடியே அன்பே உருவாகிப் போயிருந்தார் ரகுநந்தனின் மாமா.

குரல் கரகரக்க ரகுநந்தனின் முதுகை வருடிக் கொடுத்தவர், “உன்னப் பாக்காம என்னால இருக்க முடியலப்பா” என்றார்.

“நீ இப்ப வராம இருந்திருந்தா இந்த வாரமோ, இல்ல இந்த மாசத்துலயே ஏதாவது ஒருநாள் நான் உன்னப் பாக்க வந்திருப்பேன்.”

“உங்களுக்கு உடம்புக்கெல்லாம் பரவாயில்லையா மாமா?”

“என்னக்கென்னப்பா? முன்ன மாதிரி ஓடியாடி பாடு பட முடியல அவ்வளவுதான்.”

சற்றே திரும்பி தனது மனைவியின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த சுமிதாவைப் பார்த்தார் அவர்.

“வாமா, நீ இங்கிருக்கற நாளெல்லாம் இது உன் சொந்த வீடு மாதிரி நினைச்சுக்கிட்டு சந்தோஷமா இருக்கணும்” என்றவர் தனது இளைய மகளை அழைத்து சுமிதாவுடன் கூட இருந்து அவளுக்கு வேற்றிடம் போன்ற உணர்வு வந்து விடாதவாறு நன்கு கவனித்துக் கொள்ளச் சொன்னார்.

ஆனால் அவர் சொல்வதற்கு முன்பே ஒத்த வயதுடைய வனிதாவும், சுமிதாவும் நல்ல தோழிகளாகி விட்டிருந்தனர்.

குடும்பத் தலைவர் வந்ததில் கொஞ்சம் அடங்கி யிருந்த பேச்சுக் குரல்கள், அவர் சற்றே அந்தப் பக்கம் நகரவும் மீண்டும் ஆரம்பித்திருந்தது.

மாலை டிஃபனென்று சூடாக ஸ்லீட், காரம் என அனைத்தும் ப்ளேட்களில் வைத்துப் பரிமாறப்பட்டன.

எவ்வளவு மறுத்தும் விடாமல் இரண்டு பேர் சாப்பிடும் அளவு டிஃபனை சுமிதா ஒருத்தியையே சாப்பிட வைத்து விட்டிருந்தனர்.

சாப்பிட முடியாமல் நெளிந்து கொண்டே அவள் திரும்பி ரகுநந்தனைப் பார்க்க, அவனோ டிஃபனை வெளுத்து வாங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அதற்குப் பிறகு நன்கு கவனித்துப் பார்த்ததில் தான் அனைத்து விஷயங்களிலுமே அங்கிருந்த அனைவரும் வெளிப்படையான யதார்த்தத்துடன் நடந்து கொள்வது தெரிந்தது.

அந்த வீட்டிலிருப்பவர்கள் அனைவருமே ரகுநந்தனை கிண்டல், கேலி என ஒரு வழி செய்து கொண்டிருக்க, தான் ஒருவனே ஒற்றையாளாக நின்று அவர்கள் அனைவரையும் சீண்டிக் கொண்டிருந்த ரகுநந்தனைப் பார்க்க மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஆனால் தன்னையும், ரகுநந்தனையும் இணைத்து இளைய பட்டாளம் கேலி பேசவும் தான் சற்று ஒரு மாதிரியாகி விட்டது சுமிதாவிற்கு.

ஆனால் அதையும் ரகுநந்தன் தான் புரிந்து கொண்டு தடுத்துவிட, ஒஹோ என்று மேலும் சீண்டிச் சிரித்தார்கள்.

ஆனால் அதற்குமேல் அவர்கள் எதுவும் பேசாமல் விட்டு விட்டதில், மனதிற்குள் சற்று இதமாக உணர்ந்தான்.

அனைவரிடமும் கேட்டுக் கொண்டபடி வனிதா காபி கொண்டு வர தானும் எடுத்துக் கொண்டான்.

அதற்குப் பிறகு ஆண்கள் அனைவரும் இரவு டிபனுக்கு வருகிறோமென்று சொல்லிவிட்டு தொழில் சம்பந்தமாக வெளியே சென்றுவிட, வனிதாவும் சுமிதாவும் தோழிகளாகப் பேச ஆரம்பித்திருந்தனர்.

ரகுநந்தனின் மாமாவிற்கு மொத்தம் ஆறு பிள்ளைகள். மூவர் ஆண்கள், மூவர் பெண்கள்.

அவர்களில் இரண்டு ஆண்கள் இரண்டு பெண்கள் வீதம் நால்வருக்குத் திருமணம் முடிந்திருக்க, அந்தக் குடும்பத்தின் இளையவளான வனிதாவுக்கும், அவளுடைய சிறிய அண்ணனுக்கும் மட்டும் இன்னும் திருமணம் முடிந்திருக்கவில்லை.

அந்த வீட்டுத் தலைவியான சரஸ்வதி அம்மாவும் அவரது பிள்ளைகள் முதல் அனைவரையும் நடத்தும்

விதம் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாள் சுமிதா.

நான் குடும்பத்தின் தலைவி, நான் சொல்வதைத் தான் அனைவரும் கேட்டாக வேண்டும் என்றெல்லாம் பார்க்காமல், அது யாராக இருந்தாலும் அவர்களுடைய, சிறிய உணர்ச்சிகளுக்கும் மதிப்புக் கொடுத்து சிரித்த முகத்துடன் நடந்து கொண்டார்.

“வஸந்தி.”

“என்னமா?”

“உன் பையன் துணிய நனச்சுட்டு அழறான் பாரு, அப்படியே குழந்தைக்குப் பசிக்கற நேரமும் ஆச்சு போய் எடு.”

“சரிமா” என்று அவரது பெரிய மகள் நகர, அங்கு சுமிதாவுடன் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்த தனது அடுத்த மகனான சுமதியைப் பார்த்தார்.

தாய் தன்னைப் பார்ப்பதை உணர்ந்து, “என்னமா?” என்று திரும்பி அவரைப் பார்த்தாள் சுமிதி.

“என்ன செய்யுது கண்ணா, பாக்க ஒரு மாதிரியிருக்க?”

“தெரியலம்மா, ஆனா கொஞ்சம் டயர்டா இருக்கு. நான் போய் கொஞ்சம் படுத்துக்கட்டுமாம்மா” என்று நிறை மாத கர்ப்பினியான சுமிதி கேட்க, “ஆமாம்மா போ போய் கொஞ்சம் ரெஸ்ட் எடு” என்றார்.

சுமிதி சுமிதாவிடம் சொல்லிவிட்டு எழுந்து செல்ல “வனிதா உனக்கு ஒரு வேல கண்ணா” என்று தனது இளைய மகளைப் பார்த்தார்.

“சொல்லுங்கம்மா.”

“முத்தம்மாவ என்னவோ ரெண்டு நாளைக் காணோம், வீட்டு வேல நிறையக் கெடக்கு என்னாச்சுன்னு போய் ஒரு எட்டு பாத்துட்டு வறியாம்மா?”

“சரிமா.”

“அப்படியே வற்ற வழி நம்ம தோட்டத்துக்குப் போய் கொத்தமல்லி, பொதினா, கறிவேப்பிலை எல்லாம் கொஞ்சம் பறிச்சுட்டு வந்துடு.”

“சரிமா” என்று வனிதா எழ, “நானும் வேணும்னா கூடப் போய்டு வரட்டுமா ஆன்டி” என்று கேட்டாள் சுமிதா.

“உனக்கு இங்கொரு சின்ன வேலையிருக்கு கண்ணா” என்று அவர் சொல்ல, “சரி ஆன்டி” என்று சந்தோஷமாக எழுந்து அவருடன் கிச்சனுக்குப் போனாள்.

சமையலறையில் சரஸ்வதி ஆன்டிக்கு சிறு சிறு உதவிகளைச் செய்து கொடுத்தாள் சுமிதா.

“சுமதிக்காவுக்கு எப்ப டேட் ஆன்டி?”

“டாக்டர்ஸ் சொல்ற கணக்குப்படி பாத்ரா இன்னும் பத்து நாளைக்கும் மேல இருக்குமா. ஆனா இவ சோந்து போய் உக்காந்துட்டறத வெச்சுப் பாத்ரா இன்னைக்கோ, நாளைக்கோ கூட எதிர்பார்க்கலாம் போலிருக்கு.”

வேலையின் ஊடே சுமிதாவின் குடும்பம், உடன் பிறந்தவர்கள் என அனைத்தையும் சரஸ்வதி விசாரிக்க, பொறுமையுடன் பதில் சொன்னாள் சுமிதா.

“ரகுவும் எங்களுக்கு ஒரு மகன் தான், ஏன் அதுக்கும் மேலன்னு கூட சொல்லலாம்.”

.....

“ரகு ரொம்பவும் ரோஷம் பாப்பான், அதே மாதிரி ஒரு சில விஷயங்கள மத்தவங்க தலையீட்டையும் அவன்

பி.வ.வே - 13

விரும்ப மாட்டான். அதனால் அவங்கிட்ட ரொம்பவும் பேச வனிதா அப்பாவே யோசிப்பார்.”

அவர் என்ன சொல்ல வருகிறார் என்பது புரியாவிட்டாலும், அவர் சொல்வதைப் பேசாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள் சுமிதா.

“எல்லாத்துக்கும் மேல வயசு முப்பதையும் தாண்டிப் போயிடுச்சு, ஆனா இன்னும் கல்யாணப் பேச்சுயே எடுக்கவிட மாட்டேங்கறானேன்னு எங்களுக்கெல்லாம் ரொம்பவும் வருத்தம்.”

சற்றே தயங்கியவர் “உங்கிட்ட சொல்றதுக்கு என்னமா, அதோட நீயும் இதத் தெரிஞ்சுக்கறது தான் நல்லது” என்றவர் “இப்ப சில வருஷங்களா ரகுநந்தன் போயிட்டிருக்கற பாத அவ்வளவா சரியா இருக்கற மாதிரி தெரியல” என்றார்.

அவர் என்ன சொல்ல வருகிறார் என்பது புரிந்தாலும், அதை ஏன் தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று சொல்கிறாரென்பது தான் சுமிதாவிற்குப் புரியவில்லை.

“ரகு ஒரு பிரமாதமான பையன்மா, ஏன் அசாதாரண மானவன்னு கூடச் சொல்லலாம். இந்த வயத்துல ஆறு குழந்தைகள்ப் பெத்திருந்தாலும் ரகு மாதிரி ஒரு புள்ளய நம்ம வயத்துல பெறாமப் போயிட்டமேன்னு நான் நிறைய ஏங்கியிருக்கேன்.”

“இன்னும் கூட எனக்கும் வனிதா அப்பாவுக்கும் அன்புக்காக ஏங்கி நிக்கற ஒரு சின்னப் பையனா தான் ரகு தெரியறான்.”

“அவன் தலையெடுத்து தனியாளா நின்னு சாதிச்சுட்டிருக்கறதுக்கு அளவே இல்ல, ஒன்ன நினைச்சுட்டா அத

சத்யா இராஜகுமார

(193)

முடிக்கற வரைக்கும் ஓய மாட்டான். அவனோட அந்த குணம் தான் அவன் இந்த அளவுக்கு மேல கொண்டு வந்திருக்குன்னாலும் அதனாலயே ஏதாவது கெடுதல் வந்துடுமோன்னு கூட சில சமயம் எனக்கு பயமா இருக்கும்.”

“அதலையும் அஞ்ச வருஷங்களுக்கு முன்னாடி இங்க நம்ம குடும்பத்துல ரொம்பவும் கஷ்டம்மா, சாப்பாட்டுக்கே கொஞ்சம் பாத்துதான் செலவு செய்ய வேண்டிய நிலைன்னா பாத்துக்கோயேன்.”

“வானம் பகைச்சுக்கிட்டு மழையே இல்லாமப் போயிடுச்சு, விவசாயமே சுத்தமா இல்லாமப் போயிடுச்சு. அப்பெல்லாம் நம்ம குடும்பம் பெரிசா நம்பிட்டிருந்ததும் விவசாயத்த மட்டும் தான்.”

“அது பசங்க ரெண்டு பேரும் பக்கத்து டவுன்ஸ் புதுசா கடவெச்ச சமயம், அதுல இருந்து அவங்க கொண்டு வந்த பணத்துல தான் குடும்பமே நடந்துச்சு.”

“அப்பப் பெரியவன் ஒருத்தனுக்கு மட்டும் தான் கல்யாணம் முடிஞ்சிருந்தது. மத்த எல்லாரையும் முக்கியமா பொண்ணுங்க மூணு பேரையும் எப்படிக்க கரையேத்தப் போறோமனு நாங்க பட்ட கவல...”

அவர் அந்த நாட்களை மனதிற்குள் நினைத்துப் பேசுவது புரிந்தது.

“வனிதா அப்பாவுக்கு நல்லா உழைச்சு சம்பாதிக்க மட்டும் தான் தெரியும். அந்தப் பணத்த சேத்து வெச் செல்லாம் பழக்கம் கிடையாது.”

“நிறைய பணம் கைல இருக்கணும் உண்மையாகக் கஷ்டம்னு வற்றவங்களுக்கு வாரிக் குடுக்கணும். அவருக்குத் தெரிஞ்சதெல்லாம் அவ்வளவுதான்.”

“பொண்ணுங்க கல்யாண வயசுல வந்து நின்னப்ப தான் வெறுங்கையோட இருக்கமேன்னு முதன் முதலா கொஞ்சம் பயந்து போனார்”

“அந்த சமயம்னு பாத்து திடீர்னு அவருக்குக் கொஞ்சம் உடம்புக்கும் முடியாமப் போக, மனசுக்குள்ள ஆடிப் போய்ட்டார்.”

“அவர் சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்ச நாளிலிருந்து எத்தனையோ பேருக்குக் கொடுத்து உதவியிருக்கார் தான், ஆனா அவருக்கு ஒரு கஷ்டம்னு வந்தப்ப ஒரு சின்ன உதவி செய்யக்கூட ஒரு ஆள் கிடையாது.”

“அப்படியே மத்தவங்க கொடுக்க முன் வந்தாலும், அத வாங்கிக்க அப்ப அவரோட தன்மானம் இடம் கொடுக்கலைங்கறது வேற விஷயம்.”

“ஆனா மத்தவங்ககிட்ட எப்படியோ, ரகு குடுக்க வந்தப்பவும் இவர் ஒரேயடியா மறுத்துட்டார்.”

“அவனே தன் மாமாவோட குணம் தெரிஞ்சு ரொம்பவும் தயங்கித்தான் அதுவும் மறைமுகமா குடுக்கப் பார்த்தான்.”

“ஆனா அவனோட மாமா வாங்கிக்க மறுத்துட்டதுல அவன் கோபத்துல கிளம்பியே போய்ட்டான். அவன் அப்படிக்கிளம்பிப் போனதுல மனசு கேக்காம உடனே இவர் போன்ல அவனுக்கு அழைச்சப் பேசினார்.”

“நான் நீங்களே கேப்பீங்கன்னு ரொம்ப நாளா எதிர்பாத்துட்டிருந்தேன், பணமென்ன இன்னைக்குப் போகும் நாளைக்கு வரும்.”

“நான் உங்க அப்பாவுக்கும் மேலதான் நினைச்சுட்டிருக்கேன், ஆனா நீங்க என்ன மகனா நினைச்சிருந்தீர்”

இப்பிடி கஷ்டத்துல தள்ளி நிறுத்திப் பாத்திருப்பீங்களன்னு கொஞ்சம் மனசு ஓடிஞ்சு பேசியிருக்கான்.”

“எப்பவும் மாசத்துக்கு ஒரு முறை போன் பன்ற பையன் அந்த சமயம் பாத்து வாரத்துக்கு மூணு தடவ போன் பண்ணினதே எங்களுக்கும் ஆச்சரியம் தான். ஆனா அவன் மனசுக்குள்ள இப்பிடி நினைச்சுக்கிட்டு தான் போன் பண்ணியிருக்கான்னு எங்களுக்கெல்லாம் அப்புறம் தான் புரிஞ்சது.”

“நான் இந்த அளவுக்கெல்லாம் யோசிக்கலப்பா, நாம இப்பிடி முட்டாள்தனமா இருக்கறமேன்னு எனக்கு மனசுக்குள்ள ஒரு குற்ற மனப்பான்மை அவ்வளவுதான். அதனாலதான் அப்படியெல்லாம் நடந்துக்கிட்டேன், இனி உன்னிஷ்டம் நீ என்ன செய்யணுமோ செய்யு அவனோட மாமா சொல்லிட்டார்.”

“சுமதி, வசந்தி ரெண்டு பேர் கல்யாணத்துக்கும் ஆளுக்குப் பத்து லட்சத்துக்கும் மேலதான் இருக்கும், போட்டுக் கல்யாணம் பண்ணிக் குடுத்தான். உங்க மாமாவுக்குக் கிணறு வெட்டிக் குடுத்து, போர் ரெண்டு போட்டுக் குடுத்து விவசாயத்துக்கு வழி பண்ணிக் குடுத்தான்.”

“அப்புறம் பசங்க ரெண்டு பேருக்கும் மூணு மாடிக் கட்டிடம் கடைக்காகக் கட்டிக் குடுத்தான்.”

“அவன் செஞ்ச உதவிகளால தான் இன்னைக்கு நாங்க ஊர் உலகத்துல இந்த அளவுக்கு மதிப்பும் மரியாதையோட வாழ்ந்துட்டிருக்கோம்மா.”

“நீங்க அவருக்கு செஞ்சத விட, அவர் ஒண்ணும் அதிகமா உங்களுக்கு செஞ்சுடலன்னு தான் எனக்குத் தோணுது ஆன்ட்டி.”

அப்படிச் சொன்ன சுமிதாவைப் பார்த்தார் சரஸ்வதி.

“ஆமா ஆன்ட்டி, எந்தப் பிரதிபலனும் எதிர்பார்க்காம உங்களுக்கு ஏற்கனவே குழந்தைங்க இருந்தும் நீங்க அவர உங்க சொந்தப் புள்ள மாதிரி நினைச்சு அன்பு செலுத்தினதுக்கு, அவர் உங்களுக்கு செஞ்ச சின்ன கடம அது அவ்வளவுதான்.”

ஆனால் சுமிதா சொல்வதை அவரால் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை.

“எங்களுக்கும் சுயநலம் இருக்கலாம்மா, என் நாத்த னார் ரகுவ சின்னக் குழந்தையா இருக்கும்போதே ஆதர வில்லாம விட்டுட்டுப் போனது கூட ஒரு காரணமா இருக்கலாம்.”

ரகுநந்தனுக்குத் தங்களின் மேல் இருக்கும் தூய்மையான அன்பைப் போல தங்களுக்கு அவன் மேல் இல் லையோ என்று அவர் மனதிற்குள் நினைத்து வருந்து வதை சுமிதாவால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“இருக்கலாம் ஆன்ட்டி, ஆனா இந்த மாதிரி ஒரு அழகான குடும்பத்துலிருக்கறவங்க அத்தன பேரோட தூய்மையான அன்பையும் அனாதரவா நிக்கும்போது அவருக்கு நீங்க குடுத்திருக்கீங்களே அதுதான் பெரிய விஷயம்.”

“எல்லாத்துக்கும் மேல நம்ம கிட்ட எது இருக்கோ, அத்தான் நம்மால மத்தவங்களுக்குக் கொடுத்து உதவ முடியும்.”

“அவருக்கு விவரத் தெரிஞ்ச நாளிலிருந்து அவருக் குத் தேவையான விலை மதிப்பில்லாத அன்பையும் ஆதரவையும் உங்ககிட்டிருந்து அவர் வாங்கிட்டிருந்”

சத்யா இராஜகுமார (197)

திருக்கார், இப்ப உங்களுக்கு ஒரு கஷ்டம்னு வந்தப்ப அவருகிட்ட நிறைய இருக்கற பணத்துல கொஞ்சம் எடுத்து உங்களுக்குக் குடுத்திருக்கார் அவ்வளவுதான்.”

“எப்படிப் பார்த்தாலும் நீங்க செஞ்ச உதவிக்குக் கைமாறு இந்த ஒரு ஜென்மத்துல அவரால செஞ்சுட முடியாது ஆன்ட்டி.”

இந்த விஷயத்தில் ஒரு சின்னப் பெண்ணான தான் இந்த அளவிற்குக் கருத்து சொல்வது சரியா என்று சுமிதா யோசித்துக் கொண்டிருக்க, சுமிதாவின் அருகில் வந்து அவளது இரு கரங்களையும் பற்றிக் கொண்டார் சரஸ்வதி.

“ரகுவ விடப் பிரமாதமாப் பேசற, பாக்கறதுக்கு மட்டுமில்ல குணத்துலயும் நீ அவனுக்கு ஏத்த ஜோடி தான்.”

அப்படிச் சொன்ன சரஸ்வதி ஆன்ட்டியை சற்றே அதிர்ச்சியுடன் பார்த்தாள் சுமிதா.

“என்னமா?”

.....

“அவனப்பத்தி நீ என்ன கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் தயவு செஞ்சு அதப் பெருசா எடுத்துக்காதம்மா. அவனே சம்பாதிச்சது தான்னாலும் அளவில்லாத பணம், எதையும் கேக்க ஆளில்லாத நிலை, அந்த இடத்துல ரகுநந்தனத் தவிர வேற யாராவது இருந்திருந்தா இன்னும் என்ன வேணும்னாலும் ஆயிருக்கலாம்.”

.....

“அதுக்காக நான் அவன் செய்யறது எல்லாத்தையும் சரின்னு சொல்ல வரல...”

“புரியுது ஆன்ட்டி” என்றாள் சுமிதா.

“நீயும் நல்ல பொண்ணாத்தான் தெரியற, இருந்தாலும் ரகு மாதிரி ஒரு வாழ்க்கைத் துணை கிடைக்க உண்மையாவே நீ ரொம்பவும் குடுத்து வெச்சிருக்கணும்மா” என்று உணர்ந்து சொன்னவரைப் பார்த்தாள்.

“அதோட அவனுக்கும் உம்மேல... என்னமா நான் பாட்டுக்கு பேசிட்டே இருக்கேன் ஆனா நீ எதுவுமே பேச மாட்டேங்கற?”

திடீரென்று அவர் இந்தப் பேச்சை எடுத்ததில், உண்மையாவே சுமிதாவுக்கு சற்று அதிர்ச்சி தான்.

ரகுநந்தனை, அதுவும் அவனுக்காகப் பரிந்து தன்னிடமே பேசுகிறாரே என்று சிரிப்புக்கூட வந்தது.

அவனைப் போன்ற ஒருவனைக் கணவனாக அடைய உண்மையிலேயே தான் தவம் செய்திருக்க வேண்டுமென்பதில் சுமிதாவுக்குச் சிறிதும் சந்தேகம் இருக்க வில்லை.

ஆனால் அவனுக்குத் தன்மேல் காதலென்றெல்லாம் எதுவும் இருப்பது போலத் தெரியவில்லையே.

கொஞ்சம் வெளிப்படையாகவே சொல்ல வேண்டுமென்றால் தன் உடம்பின் மேலிருக்கும் மோகத்திற்காகவும், அதிகபட்சம் தனது மாமா குடும்பத்தினரின் கட்டாயத்திற்காகவும் மட்டும் வேண்டுமென்றால் அவன் தன்னைத் திருமணம் செய்துகொள்ள ஆசைப்படலாம்.

ஆனால் இந்த மாதிரியான காரணங்கள் மட்டும் ஒரு மண வாழ்க்கைக்குப் போதுமா?

அவனிடம் நான் மனதார எதிர்பார்ப்பது அவனுடைய தூய்மையான அன்பை மட்டும் தானே, மற்றபடி

அவனுடைய பணம் புகழ் சொத்து இதெல்லாம் தன்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் இரண்டாம் பட்சம்தான். ஏன் தேவையே இல்லாததும் கூட.

தனக்கு மட்டும் ஏன் அவனில்லாமல் இந்த உலகத்தில் எதுவுமே இல்லையென்பதைப் போலத் தோன்ற வேண்டும்.

இதை சரஸ்வதி ஆன்ட்டி புரிந்து கொள்ளும் விதமாக, அவர் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளாதபடி எப்படிச் சொல்வதென்று புரியாமல் தவித்தாள் சுமிதா.

சரஸ்வதி தான் சுமிதாவிடம் இதைப்பற்றியெல்லாம் பேசுவதற்குக் காரணம் இருந்தது, ஏனென்றால் உங்கள் மருமகளை அழைத்து வருகிறேனென்று அவரிடம் ரகுநந்தனே போனில் சொல்லியிருந்தான்.

ரகுநந்தனின் தேர்வு மோசமாக இருக்காதென்ற நம்பிக்கையிருந்தாலும், முதலில் அவர் மனதிற்குள் சற்று பயந்துதான் போயிருந்தார்.

ஆனால் இப்பொழுது சுமிதாவின் பொறுமையான குணம், அடக்கமான பேச்சு இவற்றையெல்லாம் நேரிலேயே கண்டவருக்கு அந்தப் பயம் முற்றிலும் அகன்றிருந்தது.

கூடவே அனைத்து விதத்திலும் ரகுநந்தனுக்குப் பொருத்தமான பெண்ணென்ற நிம்மதி கலந்த சந்தோஷமும்.

‘ஆனால் எதற்காகவோ மனதைப் போட்டுக் குழப்பிக் கொள்கிறாளே பாவம்’ என்று தோன்றியது சரஸ்வதிக்கு.

பதிலுக்காக சரஸ்வதி ஆன்ட்டி தன் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து, நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தாள் சுமிதா.

“என்னமா?”

“என்ன சொல்றதுன்னு எனக்குத் தெரியல ஆன்ட்டி, நீங்களே சொல்ற மாதிரி ரகுநந்தன வாழ்க்கைத் துணையா அடையறதுக்கு நான் ரொம்பவும் குடுத்துதான் வெச்சிருக்கணும். ஆனா...”

“ஆனா என்னமா?”

“அவருக்கு என்னப் புடிச்சிருக்கணுமே...” என்று சுமிதா தயங்கிக் கொண்டே சொல்ல, “பிடிக்காம தான் உங்க மருமகள அழைச்சுட்டு வர்றேன்னு அவ்வளவு சந்தோஷமா போன்ல சொன்னானாக்கும்” என்றார் சரஸ்வதி.

“அதத்தான் ஆன்ட்டி நானும் சொல்றேன், நீங்க எல்லாரும் அவரக் கல்யாணம் பண்ணிக்கச் சொல்லி வற்புறுத்தறதால், பாருங்க ஒரு பொண்ணத் தேர்ந்தெடுத்துட்டேன்னு அவர் என்ன சொல்றாரு...”

ஓ, கட்டாயத்தின் பேரில், திருமணம் செய்து கொள்ள ஒரு பெண் என்ற காரணத்திற்காக மட்டும் தான் தன்னைச் சொல்கிறானென்று நினைத்துத் தவிக்கிறாளோ.

சுமிதாவிடம் அதைப் பற்றி மேலும் பேசியதில் சரஸ்வதிக்குத் தான் நினைத்தது சரிதான் என்பது உறுதியாயிற்று.

ஆனால் உங்கள் மருமகளென்று அவன் சொன்ன போது அவனது குரலில் இருந்த சந்தோஷமும், தவிப்பும்.

நிச்சயமாக இருக்கும் ஒன்றை இல்லையோ என்று நினைத்துத் தவிக்கிறாளே பாவம்.

அதோடு ரகுநந்தனைப் பொறுத்தவரை, சிறு விஷயங்களில் கூட அவன் மற்றவர்களுக்காக என்று தனக்குப் பிடிக்காத எதையும் செய்ய மாட்டானே.

அப்படியிருக்கும்போது திருமணம் என்பது வாழ்க்கை முழுமைக்குமான ஒன்று.

ஆனால் ஒரு பெண்ணாக சுமிதாவின் தவிப்பும் நியாயமானதுதானே.

“எதுக்கு இத்தன யோசன, அத ரகுகிட்டயே கேட்டாடாப் போச்சு.”

சரஸ்வதி ஆன்ட்டி புன்னகையுடன் தன்னைப் பார்த்துச் சொல்ல, “அச்சச்சோ வேண்டாம் ஆன்ட்டி” என்று அவசரமாக மறுத்தாள் சுமிதா.

“அசடு” என்று சுமிதாவின் தோளில் தட்டிக் கொடுத்தவர், “தேவையில்லாம மனசப் போட்டுக் குழப்பிக்காத எல்லாம் நல்லவிதமா நடக்கும்” என்றார்.

இப்படி நேசத்தைப் பெரிதாக மதிக்கும் பெண்ணாய் இருக்கிறாளே, ரகுநந்தனும் மிகவும் கொடுத்து வைத்தவன் தான் என்று மனதிற்குள் நினைத்துப் பூரித்துப் போனார் சரஸ்வதி.

இரவு உணவுக்காகத் தயார் செய்திருந்த அனைத்துப் பதார்த்தங்களையும் வனிதாவும், சுமிதாவும் டைனிங் டேபிளில் எடுத்து வைத்தார்கள்.

அவர்கள் இருவரைத் தவிர மற்ற அனைவருமே ஹாலில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன சுமிதா இங்க போரடிக்குதா?”

வனிதா கேட்க அவசரமாக மறுத்தாள் சுமிதா.

“ம்கூட, டைம் போறதே தெரியல.”

“அப்படியா, சரி நம்பிக்கிறேன்.”

“நிஜமாதான் வனிதா, ஆமா எங்க உங்க ரெண்டு அண்ணிகளையும் நான் வந்ததுலிருந்து பாக்கவே இல்ல.”

“பெரிய அண்ணி அவங்கம்மாவுக்கு கொஞ்சம் உடம்பு சரியில்லன்னு ஊருக்குப் போய் ரெண்டு நாளாச்சு. சின்ன அண்ணியும் அண்ணாவும் அவங்க சொந்தத்துல ஒரு கல்யாணத்துக்காக குழந்தைகளோட காலைய தான் ஊருக்குக் கிளம்பினாங்க, நாளைக்கு வந்துடுவாங்க.”

அன்று இரவு வனிதாவுடன் அவளுடைய அறையில் படுத்துக் கொண்டாள் சுமிதா.

இருவரும் வெகு நேரம் அரட்டையடித்து விட்டு அதற்குப் பிறகு தூங்கப் போனார்கள்.

புது இடமென்றாலும், படுத்ததும் நன்கு தூங்கிப் போனாள் சுமிதா.

இரவு சற்று நேரங்கழித்துத் தூங்கியதாலோ என்னவோ காலையில் கண் விழித்துப் பார்த்தபோதே, நன்கு வெளிச்சம் வந்திருந்தது.

வனிதா நேரத்திலேயே எழுந்திருப்பாள் போல, அவளை அருகில் காணாததில் வேகமாகப் படுக்கையை மடித்து வைத்துவிட்டு வெளியே வந்தாள் சுமிதா.

நேராக சமையலறைக்கு வந்தவள் அங்கிருந்த சரஸ்வதியிடம் “ஸாரி ஆண்டி ரொம்ப நேரம் தூங்கிட்டேன்” என்றாள்.

“அதனாலென்னமா, இது உன் சொந்த வீடு மாதிரி நினைச்சு நீ ஃப்ரியா இருக்கணும்னு தான் நாங்க சொல்றோம்.”

“புது இடம், ஓரளவுக்காவது தூங்கினயா கண்ணா?”

“நல்லாவே தூங்கினேன் ஆண்டி.”

“சுமிதா எப்ப எழுந்து வந்த? இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தூங்கியிருக்கலாமில்ல?” என்று கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள் வனிதா.

“சரி ரெண்டு பேரும் போய் பல் துலக்கிட்டு வாங்க, காபி வந்ததும் சூடாக கலக்கிக்கலாம்.”

“சரிமா” என்று சுமிதாவை அழைத்துக் கொண்டு போனாள் வனிதா.

“நீ எழுந்தப்பவே என்னயும் எழுப்பியிருக்கலாமில்ல வனிதா.”

“ஆமாம் போ, நான் மட்டுமென்ன அஞ்சு மணிக்கா எழுந்தேன். இப்ப ஒரு பத்து நிமிஷத்துக்கு முன்னாடி தான் எழுந்து வந்தேன்.”

“ம், அதான்.”

திடீரென்று பின்னாலிருந்து வந்த ரகுநந்தனின் குரலில் சுமிதா சற்றே படபடப்புடன் அவனைத் திரும்பிப் பார்க்க, “என்ன அத்தான் என்ன அதான்” என்று கேட்டாள் வனிதா.

“உங்கூட சேர்றவங்க எல்லாத்தையும் உன்ன மாதிரியே கெடுத்து விட்டு.”

“நானொன்னும் அப்படியெல்லாமில்ல” என்று வனிதா மறுத்துக் கொண்டிருக்க, “நானும் பாத்துட்டு தான் வனிதா இருக்கேன் இப்பவே ரகு அத்தான் தன் ஆளுக்காக எப்பிடிப் பரிஞ்சு பேசறார் பாரேன்” என்று வந்தாள் சுமிதா.

“ம் வாம்மா, உனக்கு வனிதாவே பரவாயில்ல” என்றான் ரகுநந்தன்.

“ஏன் நானென்ன செஞ்சேனாம்?” என்று சுமிதி அவனைப் பார்த்துக் கேட்க, “நீ சும்மாவே ஒரு வேலை செய்ய மாட்ட இப்ப ஒரு காரணம் வேற கிடைச்சுடுச்சே. ஜாலியா உக்காந்து வர்ற பலகாரத்தையெல்லாம் புல்லாத தின்னுட்டு பொழுதுபோக எல்லாத்தையும் மிரட்டிட்டிருக்க.”

“பாருங்கம்மா இந்த அத்தான்” என்று அங்கு வந்த தாயிடம் சொல்லி செல்லம் கொண்டாடினாள் சுமிதி.

“ஏன் அவன் சொல்றதுல என்ன தப்பு? முகம் வாடிப் போய் உக்காந்திருக்காளென்னு நானும் கிட்டத்தட்ட ஒரு மாசமா எந்த வேலையும் சொல்றதில்ல. இப்படி இருந்தா எப்படி, நல்லா ஓடியாடி வேலை செஞ்சா தான் சுகப்பிரசவம் ஆகும்?”

“அதான், எல்லாம் நடிப்பு அத்தெ நீங்க நம்பாதீங்க.”

“நானொன்னும் நடிக்கல” என்று சுமிதி சொல்லிக் கொண்டிருக்க, “எனக்கொரு கப் காபி வேணும் அத்தெ” என்று உள்ளே சென்று கொண்டிருந்த தனது அத்தை யிடம் சற்று சத்தமாகச் சொன்னான் ரகுநந்தன்.

“சரி கண்ணா” என்று அவர் உள்ளே போயிருக்க,

“இதோ நான் போய் வாங்கிட்டு வர்றேன்” என்று தானும் உள்ளே செல்லத் திரும்பினாள் சுமிதி.

“வேண்டாம் சும்மா வீம்புக்கெல்லாம் வேல செய்யக் கூடாது நீ உக்காரு” என்று ரகுநந்தன் சொல்ல, “ஆமாண்டியம்மா நீ பேசாம ஒரு இடத்துல உக்காரு எங்காவது இடிச்சுக்காத அப்புறம் உங்க வீட்டுக்காரருக்கு எங்களால பதில் சொல்லிட்டிருக்க முடியாது” என்று அங்கு வந்தாள் வஸந்தி.

“உனக்கொன்னு தெரியுமா ரகு?” என்று வஸந்தி கேட்க “என்ன?” என்று கேட்டான் ரகுநந்தன்.

“இவ வீட்டுக்காரர் தினமும் போன் பண்ணி சுமதிய பத்திரமாப் பாத்துக்கோங்க, பாத்துக்கோங்கன்னு எங்களுக்கெல்லாம் ஒரே அட்வைஸ்.”

“அது இருக்கறது தான் பாவம் மூணு மாசமா பிரிஞ் சிருக்காரில்ல” என்று ரகுநந்தன் சிரிக்க, “போங்க அத்தான்” என்று முகம் சிவந்தாள் சுமிதி.

“ம், அதுக்காக இந்த அம்மணி தான் என்னவோ உலக மகா அதிசயமாக் குழந்த பெத்துக்கற மாதிரி” என்று வஸந்தி சொல்லிக் கொண்டிருக்க, “சரி விடு நீயும் அடுத்த குழந்தைக்கு இவ மாதிரியே உக்காந்துட்டு எல்லாத்தையும் ஒரு வழி பண்ணு” என்று அங்கு வந்த தனது பெரிய அண்ணனின் வார்த்தைகளில் கை கொட்டிச் சிரித்தாள் சுமிதி.

“அப்படிச் சொல்லுங்கண்ணா” என்று சுமிதி சிரிக்க, இனி அங்கிருந்தால் தேவையில்லாமல் ஓட்டுவார்கள் என்று “சரி நான் போய் எல்லாருக்கும் காபி எடுத்துட்டு வர்றேன்” என்று அங்கிருந்து நகர்ந்தாள் வஸந்தி.

அப்பொழுதும் “ம் ஓட்டத்தப் பாரு” என்று சிரித்தான் ரகுநந்தன்.

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும்பா, இப்பத்துக்கு ஓட்டப்பட வேண்டிய ஆளே நீதான் ஆனா நீ எல்லாத் தையும் ஒரு வழி பண்ணிட்டிருக்க” என்று அங்கு வந்தார் அந்தக் குடும்பத்தில் அனைவருக்கும் மூத்தவரான கதிர்வேல்.

“அப்படிக்கேளுங்கண்ணா” என்று சுமதி சொல்ல,

“அதான தட்டிக்கேக்கற ஆளில்லன்னாலே சிலருக்கு சத்தம் கொஞ்சம் அதிகம் தான்” என்று அவரது மனைவி ஊருக்குச் சென்றிருப்பதைச் சுட்டிக் காட்டிச் சொன்னான் ரகுநந்தன்.

“நாங்களும் அதத்தான் சொல்ல வர்றோம். இனி உன்னையும் தட்டிக்கேக்க ஒருத்தங்க வந்தாச்சு.”

“ஆனா சுமிதா உங்க யார் மாதிரியும் கிடையாது, ரொம்பவும் அடக்கமான அமைதியான பொண்ணு” என்று சொல்லிக் கொண்டே சரஸ்வதி வர, “அட பரவாயில்லையே இப்பவே வெயிட்டனா ஓட்ட வாங்கிட்டா அப்பப் பிரமாதமான பொண்ணு தான்” என்றான் கதிர்வேல்.

“ம், ஐயாவோட செலக்ஷன்” என்று சட்டைக் காலரைத் தூக்கிவிட்டுக் கொண்டான் ரகுநந்தன்.

ஆனால் அப்பொழுது தன்னருகில் நின்று கொண்டிருந்த சுமிதாவைத் திரும்பிப் பார்த்த வஸந்திக்கு அந்தப் பேச்சினால் சற்றே வாடிப்போன அவளது முகம் கண்களில் படத் தவறவில்லை.

“நாமளும் அங்க போலாமா” என்று சுமிதா கேட்க, சரியென்று பெண்கள் அனைவரும் அங்கு சென்றார்கள்.

“இதோ அஞ்ச நிமிஷத்துல வர்றேன்” என்று சுமிதா மீண்டும் உள்ளே சென்றிருக்க, அவசரமாகத் தனது தங்கைகள் இருவரையும் அழைத்துப் பேசினாள் வஸந்தி.

“இதுக்கு அம்மா, அண்ணால்லாம் ஒத்துக்குவாங்களா என்று தெரியல, அதோட அதுக்கு அவசியமுமில்ல.”

“அது சரிதான், அப்புறம் ரகு அத்தானுக்குத் தெரிஞ்சுட்டா அவ்வளவுதான்” என்று தன்னையும் அந்தத் திட்டத்திற்குள் சேர்த்துக் கொண்டதற்காகப் பெரிய மனுஷியாய்க் கருத்து சொன்னாள் வனிதா.

“எது எப்படியோ ரகு அத்தானுக்கு ஏதோ நம்மால முடிஞ்ச ஒரு சின்ன உதவி” என்றாள் வஸந்தி.

“போலாமாக்கா” என்று சுமிதா வந்துவிட, அந்தப் பேச்சு அத்தோடு நின்று, ஆனால் உடன் பிறப்புகள் மூவரும் அர்த்தத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

பெண்கள் நாலவரும் கிணற்றடிக்குப் போய்ச் சேர்ந்த போது, ஆண்கள் அனைவரும் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

“என்ன அத்தான் நீச்சல் அடிக்கறது எப்படின்னு மறந்து போச்சா?” என்று கேட்டாள் சுமதி.

“ம், பழகினது யாருக்காவது மறக்குமா? நாங்க இங்க மேல இருந்து டைவ் அடிக்கப் போறோம்” என்று சொன்னான் குமார்.

அதாவது அந்த வீட்டின் இளைய ஆண் பிள்ளை, வனிதாவுடைய சிறிய அண்ணன்.

கூடவே ரகுநந்தனுக்கும்.

பிறகு தனிமையில் அதைப் பற்றித் தனது தாயிடமும் பேசினாள் அவள்.

20

அன்றைய காலை டிபனை மட்டும் அங்கு முடித்துக் கொண்டு, அனைவரும் குளித்துக் கிளம்பி தோட்டத் திற்குச் சென்று விட்டார்கள்.

அங்கு மீன், மட்டன், சிக்கன் என அனைத்து அசைவப் பதார்த்தங்களும் தயாராயின.

இரண்டு வேலைக்காரப் பெண்கள் அனைத்து வேலைகளையும் பார்த்துக் கொள்ள, வீட்டு இளைய பெண்கள் சிறு சிறு உதவிகளை மட்டும் சரஸ்வதி சொல்லச் சொல்ல செய்து கொடுத்தார்கள்.

காலை பதினோரு மணிக்குள்ளாகவே பெரும்பான்மையான மதிய உணவு வேலைகள் முடிந்திருந்தன.

“மேக்ஸிமம் எல்லாம் தயாராயிடுச்சே இனி நாங்க போய் வேற ஏதாவது வேலையப் பாக்கறோம்.”

வஸந்தி சொல்ல, “சீட்டு விளையாடறதுக்குன்னு வெளிப்படையாவே சொல்லேன்” என்றாள் சுமதி.

“எங்க, நீச்சலடிச்சு ரொம்ப நாளைச்சுன்னு எல்லாரும் கிணத்துப் பக்கம் போய்ட்டாங்க” என்று புலம்பினாள் வனிதா.

சொன்னவன் அதோடு விடாமல் “வாங்க அத்தான்” என்று ரகுநந்தனின் கையைப் பிடித்து இழுக்கவும் செய்தான்.

“ஆமா என்ன உங்க வீட்டுக்காரரக் காணோம்?”

ரகுநந்தன் சுமதியைப் பார்த்துக் கேட்க, “அட இனி இது வேறயா?” என்று சிரித்தார்கள் வனிதாவும் வஸந்தியும்.

“என்?” என்று ரகுநந்தன் கேட்க, “சும்மாவே அவரு சுமதி சுமதின்னு அழாத குறையா இருக்கார். இப்ப நீங்க வேற இப்படிக்கேக்கறீங்கன்னு தெரிஞ்சா இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துல இங்க இருப்பார்” என்றாள் வஸந்தி.

“அதெல்லாம் நீங்க வந்திருக்கீங்கன்னு போன் பண்ணிட்டேன் அத்தான். இன்னும் ஒரு மணி நேரத்துல இங்க வந்துடுவார்” என்றாள் சுமதி.

“அப்படியாம்மா?” என்று ரகுநந்தன் கேட்க, “பாத்தியா?” என்று வனிதாவும், வஸந்தியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“இவங்களுக்கெல்லாம் எம்மேல பொறாம அத்தான்” என்று சுமதி சொல்ல, “ஆமாம்மா அதுல சந்தேகமே இல்ல. அதுலயும் வஸந்தியோட வீட்டுக்காரர் அவளக் கண்டுக்கறதே இல்லைங்கறதால அவளுக்கு உம்மேல ரொம்பவும் தான் பொறாம்” என்றான் ரகுநந்தன்.

“நீங்க வாங்க அத்தான் இருந்திருந்து இந்த வாயாடிங்க கூடப் போய் வாய் குடுக்கறீங்களே.”

குமார் அழைக்க “வர்றேன்டா உங்க அண்ணனையும் கூப்புடு” என்றான் ரகுநந்தன்.

“ம்கூம் டைவ் அடிக்கவெல்லாம் நான் வரல” என்று கதிர்வேல் மறுத்துவிட, “சரி வா” என்று ரகுநந்தனும் குமாரும் மட்டும் மேலே சென்றனர்.

“அவங்க எங்க போறாங்க?” என்று சுமிதா கேட்க, “அங்க ரெண்டாவது மாடிக்குப் போய் அங்கிருந்து கிணத்துக்குள்ள டைவ் அடிக்கப் போறாங்க” என்றாள் வனிதா.

“அச்சச்சோ அவ்வளவு உயரத்துலிருந்தா?”

“அட நீ வேற, அதுக்கு மேல போக வழியில்ல, அதனாலதான் இந்த அளவோட நிறுத்திக்கறாங்க.”

“இந்த குமார் சும்மாவே இருக்க மாட்டான், சும்மா உக்காந்து சீட்டு விளையாடறது, பேசிட்டிருக்கறதுன்னு இல்லாம டைவ் அடிக்க அது இதுன்னு ரகுவையும் விட மாட்டேங்கறான்” என்றாள் வஸந்தி.

“அட நீ வேற அவன் ரகு அத்தான் வந்ததுலிருந்தே எப்ப எப்பன்னு இருக்கான், இது மட்டுமில்ல இன்னும் என்னென்னவோ கேட்டுட்டிருந்தான்” என்று சுமதி சொல்ல “எல்லாம் இந்த ரகு குடுக்கற இடம்” என்றாள் வஸந்தி.

“அவன் சின்னப் பையன் அப்படித்தான் இருப்பான்” என்று கதிர்வேல் சொல்ல, “யாரையாவது எதையாவது சொல்லிட்டே இருக்கலன்னா அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் தூக்கம் வராதுண்ணா” என்றாள் வனிதா.

அதற்குள் இரண்டாவது மாடிக்குச் சென்றிருந்த ரகுநந்தனும், குமாரும் மேலே இருந்து ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராக கிணற்றுக்குள் டைவ் அடிக்க கைகொட்டிச் சிரித்தாள் வனிதா.

“என்ன என் பேர் அடிபடுது?” என்று தண்ணீர் சொட்டச் சொட்ட வந்தான் ரகுநந்தன்.

“வாப்பா, நீ மேல இருந்து குதிச்சதுல விட்டா அழுதுடுவா போலிருக்கு” என்று வஸந்தி சுமிதாவைக் காட்டிச் சொல்ல, எப்படியும் தான் பயந்து போனது உண்மை தானே என்று அவள் சொல்வதை மறுக்கவும் முடியாமல் ஆமாமாமென்று ஏற்றுக் கொள்ளவும் முடியாமல் தயக்கத்துடன் அனைவரையும் பார்த்தாள் சுமிதா.

சற்று அதிகமாகவே ரகுநந்தனையும்,

ரகுநந்தனும் சுமிதாவைப் பார்க்க, “சரிசரி நாங்கெல்லாரும் வேணுன்னா அந்தப் பக்கம் போயிட்டோம்” என்றாள் சுமதி.

ஆனால் எதுவும் சொல்லாமல் கதிர்வேலுடன் பேசிய படி ரகுநந்தன் அந்த இடத்தை விட்டுச் செல்ல, சுமதியும் வஸந்தியும் ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

“வாங்களேன் தோப்புக்குள் நடந்து போய்ட்டு வரலாம்” என்று மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த சுமிதாவையும், வனிதாவையும் அழைத்துக் கொண்டு அங்கிருந்த தென்னத் தோப்புக்குள் சென்றார்கள்.

அங்கிருந்த தோட்டக்காரனை அழைத்து இளநீர் வெட்டித் தரச் சொல்லிக் கேட்டுக் குடித்தவர்கள், நால்வரும் தோப்புக்குள் இருந்த அந்த ஓட்டு வீட்டுக்குள் சென்று அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் “பேசிட்டிருங்க நான் போய் குழந்தை என்ன பண்ணன்னு பாத்துட்டு வந்துட்டேன்” என்று வஸந்தி எழ, “இருக்கா நானும் வர்றேன்” என்று தானும் தனது தமக்கையுடன் எழுந்து சென்றாள் சுமதி.

மற்றவர்களுக்கும் எதுவும் தோன்றவில்லை போலும், வேடிக்கை பார்க்கும் பாவனையுடன் சிரித்தபடி நின்றிருந்தனர்.

ஆனால் சுமிதாவுக்குத் தான் பயத்தில் தன்னை சாதாரணமாகக் காட்டிக் கொள்ள முடியாது போயிற்று.

ஏனென்றால் கிணற்றைச் சுற்றியும் பெரிய பெரியக் கத்திக் கற்களை வைத்துத் தான் சுவர் எழுப்பப்பட்டிருந்தது.

கிணறும் அவ்வளவாக அகலம் இல்லாதிருக்க, அவ்வளவு மேலே இருந்து அவர்கள் குதிக்கும் வேகத்தில் அந்தக் கற்களில் எங்காவது போய் மோதினால் என்ன ஆவது என்பதினால் வந்த பயம் தான் அது.

ஆனால் அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவருக்குக் கூட அந்த மாதிரி பயம் இருப்பது போலத் தெரியாததால், தான் தேவையில்லாமல் தான் பயப்படுகிறோம் போலிருக்கிறது என்று சுமிதாவும் சற்று தைரியமடைந்தாள்.

தன்னைப் பார்த்து வஸந்தி சிரிப்பது தெரிய “என்னக்கா?” என்று கேட்டாள்.

“உன்னவருக்கு ஒன்றும் ஆகாது பயப்படாத.”

.....

“என்ன சுமிதா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லக்கா, அவங்க ரெண்டு பேரும் திடீர்னு குதிச்சதுல கொஞ்சம் பயந்துட்டேன் அவ்வளவுதான்.”

“அதான் நாங்களும் மறந்துட்டோம், ரகு அத்தான் எப்படி உங்கிட்ட பர்மிஸன் வாங்காம போகலாம்?” என்று கேட்டாள் சுமதி.

“கொஞ்ச நேரத்துல வந்துட்டோம்” என்று திரும்பிப் பார்த்துச் சொல்லிக் கொண்டே போன சுமதி, தனது தங்கைக்குக் கண்களால் ஜாடை காட்டிவிட்டுச் சென்றதை சுமிதா அறியவில்லை.

ஒரு ஐந்து நிமிடங்கள் சென்றிருக்க “அச்சச்சோ அப்பா அவசரமா ஒரு வேலை சொன்னார். செய்ய மறந்தே போய்ட்டேனே” என்று பயந்தவன் போல புலம்பிக் கொண்டே எழுந்த வனிதாவைப் பார்த்தாள் சுமிதா.

“உக்காந்துட்டிரு சுமிதா ரெண்டு நிமிஷத்துல வந்துட்டேன்” என்று வனிதா சொல்ல “இரு நானும் வர்றேன்” என்று எழப் போனாள்.

“வேண்டாம் நீ இரு, இப்ப அக்காங்க ரெண்டு பேரும் வந்துடுவாங்க. நானும் அஞ்ச நிமிஷத்துல வந்துடுவேன்” என்று தன்னுடன் கிளம்பிய சுமிதாவைத் தடுத்தவள், “இந்தா தனியா இருக்கக் கஷ்டமா இருந்தா டி.வி.யப் போட்டுப் பாத்துட்டிரு” என்று ரிமோட்டை எடுத்து சுமிதாவின் கைகளில் கொடுத்து விட்டு அங்கிருந்து சென்றே விட்டிருந்தாள் வனிதா.

சரி ஐந்து நிமிடங்கள் தானே என்று அங்கு அருகில் கிடந்த பழைய வாரப் பத்திரிகை ஒன்றை எடுத்துப் புரட்ட ஆரம்பித்திருந்தாள் சுமிதா.

ஆனால் அந்தப் புத்தகத்தின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் ரகுநந்தனின் முகம் தான் அவளுக்குத் தெரிந்தது.

வேண்டாம் என்று கையிலிருந்த அந்த வாரப் பத்திரிகையைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டு நிமிர்ந்தவள்,

அங்கு உண்மையிலேயே வந்து நின்று தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த ரகுநந்தனைக் கண்டாள்.

“நீங்க எங்க இங்க?” என்று சுமிதா எழு, “உனக்கு ஒண்ணுமில்ல தான்” என்று ஒரு அளவிடும் பார்வையுடன் மேலிருந்த கீழாக அவளை ஒரு முறை பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“எனக்கென்ன...” என்று சுமிதா விழிக்க, “அப்பவே நினைச்சேன்” என்று சுமிதா அமர்ந்திருக்க அந்த பழைய கால சோபாவில் தான் அமர்ந்து கொண்டு அவளையும் அமரச் சொன்னாள்.

ஆனால் அவன் திடீரென்று அங்கு வந்திருப்பதின் காரணம் புரியாமல் “ஏன், என்னாச்சு?” என்று கேட்டாள்.

“முதல்ல உக்காரு.”

மீண்டும் ரகுநந்தன் சொல்ல உடனே அமர்ந்து கொண்டாள் சுமிதா.

அந்த சோபாவின் நடுவில் ரகுநந்தன் அமர்ந்திருக்க, மிகவும் தள்ளி அந்த சோபாவின் ஓரத்தில் அமர்ந்தாள் அவள்.

“எப்பிடி இவ்வளவு பக்கத்துல உக்காந்துட்ட?” என்று கேட்டுக்கொண்டே சுமிதாவை ஒட்டி அமர்ந்தாள் ரகுநந்தன்.

இப்பொழுது இருவருக்குமிடையே அரையடி மட்டுமே இடைவெளி இருக்க, அவனது அருகாமையில் முகம் சிவந்தாள் சுமிதா.

“சுமிதா” என்று ரகுநந்தன் அழைத்ததில், நிமிர்ந்து அவனைப் பார்க்கக் கூட முடியாத அளவுக்கு முகம்

கன்றிச் சிவக்க, இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

யாராவது வந்து பார்த்தால் என்ன நினைப்பார்கள் என்று தோன்றிய எண்ணத்தையும், அவனிடம் சொல்ல முடியாது தவித்தாள்.

சுமிதாவின் அப்போதைய நிலையைப் பார்த்த ரகுநந்தன், “சுமி” என்று தனது வலது கரத்தால் அவளுடைய மடியிலிருந்த அவளது இடது கரத்தைப் பற்றி யிருந்தான்.

அவனது தொடுகையில் தன்னையறியாமல் உடல் சிலிர்த்துப் போனவள், தனது மடியிலிருக்கும் ரகுநந்தனின் கையை நெஞ்சு படபடக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“சுமி இங்க பாரு.”

கடவுளே என்ன இது, இவனது தொடுகையில் எதையுமே யோசிக்கக் கூட முடியாமல் மூளை இப்படி மரத்துப் போய் விடுகிறதே.

ரகுநந்தனின் அழைப்பில் மெதுவாக நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தாள் சுமிதா.

“என்னடா? ஏன் பேசமாட்டேங்கற?”

“யாராவது வந்தா...” என்று மேலே சொல்ல முடியாமல் தயங்கியவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான் ரகுநந்தன்.

“என்ன இங்க அனுப்பி வெச்சதே அவங்கெல்லாரும் சேந்து தான், அவங்க யாரும் இப்பத்துக்கு வர மாட்டாங்க.”

.....

“ஆமாம்மா, என்னவோ நம்ம ரெண்டு பேரும் ஆளுக்கொரு மூலைல பாத்நுட்டிருக்கோம்னு நினைசுட்டிருக்காங்க. நம்ம ரெண்டு பேரையும் மனம் திறந்து பேச வெச்சு சேத்து வைக்கப் போறாங்களாம்” என்று சிரித்தான் ரகுநந்தன்.

அவனுடைய சிரிப்பின் அர்த்தம் புரியாமல் பார்த்தாள் சுமிதா.

“என்னமா?”

“நீங்க வனிதா அம்மாகிட்ட சொன்னது உண்மையா?” என்று நெஞ்சு படபடக்க மெதுவாகக் கேட்டாள்.

என்ன சொன்னேன் என்பதைப் போல ஒரு வினாடி யோசித்தவன் “போச்சுடா உனக்கின்னும் அதுலயே சந்தேகமா?” என்று அதட்டுவதைப் போலக் கேட்டான்.

“என்னமா? இந்த மாதிரி விஷயத்துல கூட நான் விளையாடுவேன்னு நினைச்சுட்டிருக்கியா?”

“ரகு.”

குரல் கரகரக்க, உதட்டைக் கடித்து அழுகையைக் கட்டுப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தவளைப் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“ரகு நிஜமாவே உங்க மனசுக்குப் பிடிச்சு தான் என்னக் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறீங்களா?”

அப்படிக் கேட்டவளைக் கோபத்துடன் பார்த்தான் ரகுநந்தன்.

“என்ன கேள்வி இது? ஒ அப்ப இத்தன நாளை உன் உடம்பு மேலிருக்கற ஆசையினால மட்டும் தான் நான் உம்பின்னாடி சுத்திட்டிருக்கேன்னு நினைச்சியா?”

ரகுநந்தனின் கோபம் மனதைப் பிழிய, “அப்புறம் நீங்க ஷீமா கூட அந்த மாதிரி தான் பேசிட்டுருந்தீங்க?” என்றாள்.

சற்று ஏளனத்துடன் சுமிதாவைப் பார்த்தான், “ஒட்டுக் கேட்டாயாக்கும்?” என்றான்.

“அச்சச்சோ இல்ல, நீங்க பேசினத எதிர்பாராதவிதமா கேக்க வேண்டியதாயிடுச்சு.”

அன்றைய நாளைப் பற்றி ரகுநந்தன் சுமிதாவிற்கு புரியும் விதமாகச் சொல்ல, தானும் அன்று அவர்கள் பேசியதைக் கேட்க நேர்ந்ததைப் பற்றிச் சொன்னாள் சுமிதா.

கூடவே அன்று பூங்காவில் அமர்ந்து தான் யோசித்ததைப் பற்றியும்.

“சுமி.”

காதலுடன் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் ரகுநந்தனை, ஆவலுடன் நிமிர்ந்து பார்த்தாள் சுமிதா.

கூடவே சற்று பயம் கலந்த படபடப்புடனும்.

“என் நினைவுகள் மட்டுமே போதும் காலம் முழுக்க வாழ்ந்துடலாம்னு நீ நினைச்சிருக்க, ஆனா நான் அந்த அளவுக்கெல்லாம் உயர்ந்தவன் கிடையாதும்மா.”

“ஆனா என்னைக்கு நீ உயிர விட மாணம் பெரிசுன்னு நினைச்சியா, அன்னைக்கு நான் மனசுக்குள்ள ஒரு முடிவெடுத்தேன்.”

“எனக்கு மனைவின்னு ஒருத்தி வரணும்னா அது கண்டிப்பா நீயாதான் இருக்கணுங்கற முடிவுக்கு அன்னைக்கு வந்துட்டேன்.”

“என்னப் பொறுத்த வரைக்கும் நான் ஒன்ன நினைச்சுட்டா அது எனக்கு நடந்தாகணும், அதனால முக்கியமான ஒரு சில விஷயங்களத் தவிர நான் வேற எதயும் எதிர்பார்க்கறதில்ல.”

“உங்கள மாதிரி ஒருத்தரக் கணவனா அடைய நான் ரொம்பவும் கொடுத்து வெச்சிருக்கணும் ரகு.”

“சுமி” என்று மேலும் அவளை நெருங்கி அமர்ந்திருந்தான் ரகுநந்தன்.

அவனது மூச்சுக் காற்று தன் மேல் விழுமளவிற்கு பக்கத்தில் வந்திருந்தவனின் தோளில் தலை சாய்த்துக் கொண்டாள் சுமிதா.

“ரொம்பவும் அநியாயம் பண்ணியே” என்று சுமிதாவை மேலும் தன்னருகில் இழுத்துக் கொள்ள ரகுநந்தன் முனைய வெட்கத்துடன் சோபாவை விட்டு எழுந்திருந்தான் சுமிதா.

தொடர்ந்து ரகுநந்தன் எழவும், “என்ன ரெண்டு பேரும் ஓடிப்புடிச்சு விளையாடிட்டிருக்கீங்களா?” என்று வஸந்தி உள்ளே வரவும் சரியாக இருந்தது.

“பரவாயில்ல இங்கிதமா நம்மளத் தனியா விட்டுட்டாங்கன்னு நிம்மதியா இருந்தா அதுக்குள்ள வந்துட்டாங்கப்பா” என்று சலித்துக் கொண்ட ரகுநந்தனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள் வஸந்தி.

“ஐயோ பாவமே கொஞ்சம் உக்காந்து மனசு விட்டுப் பேசட்டும்னு நாங்க நினைச்சா, அது சரிதான் எங்களுக்கு இதுவும் வேணும் இன்னமும் வேணும்.”

வஸந்தியைத் தொடர்ந்து அனைவரும் உள்ளே வர, கதிர்வேலுவும் அவனுடைய தந்தையும் ரகுநந்தனுடன் சேபாவில் சென்று அமர்ந்தார்கள்.

“என் ஒருத்தியவே ரகு திட்டினான், இப்ப நீங்க எல்லாருமே வந்துட்டிங்களா?” என்று சிரித்தாள் வஸந்தி.

“என்னது திட்டினான்?” என்ற கதிர்வேல் “ஆமா எப்பக் கல்யாண சாப்பாடு போடப்போற?” என்று ரகுநந்தனைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“என்ன பண்ணது? சாப்பாட்டுக்குன்னே அலையற கூட்டம் சிலது இருக்கே. போட்டுத்தான ஆகணும்” என்று ரகுநந்தன் சொல்ல “அட்டா என்ன அவசரம் பாரு விட்டாக் கல்யாணமெல்லாம் எதுக்கு? வேண்டாம் தேவையில்லாத டைம் வேஸ்ட்னு சொல்லுவான் போலிருக்கு” என்றான் வஸந்தி.

“புரிஞ்சா சரி” என்று சுமிதி நடுவில் வர, ரகுநந்தனுடைய மாமா பேச ஆரம்பித்தார்.

“இந்த வாரத்துலயே ஒரு நல்ல நாள் வருது. சுமிதா வீட்டுக்குப் பொண்ணுக் கேட்டுப் போய்ட்டு வந்துடலாம்” என்று அவர் சொல்ல, “ம் நீங்கதான் மாமா சரியாப் பேசறீங்க” என்றான் ரகுநந்தன்.

“ம் பாத்ரீங்களா?” என்று கதிர்வேல் சிரிக்க, “உனக்கப் புறம் அவனுக்குத்தான்டா கல்யாணத்தப் பண்ணியிருக்கணும் ஏதோ இப்பவாவது நேரம் கூடி வந்ததே” என்று கண் கலங்க ரகுநந்தனைப் பார்த்தார் சரஸ்வதி.

“மஹாலட்சுமி மாதிரி வந்திருக்கமா, அதனால தான் பையனோட மனசு இப்பவாவது மாறியிருக்கு. ரெண்டு பேரும் ரொம்ப சந்தோஷமா பல காலம் சேர்ந்து வாழணும்” என்று தன்னருகில் நின்று கொண்டிருந்த சுமிதா வின் தலையை வருடினார் அவர்.

“கோடி கோடியாக் கொட்டிக் கொடுத்தாலும் இப்படி யொரு கணவன் கிடைக்கறது அபூர்வம், ஆனா அவ

னுக்கே உன்னப் புடிச்சிருக்குன்னா நீயும் பிரமாதமான பொண்ணாத்தான் இருக்கணும். நாங்க எல்லாருமே ரொம்ப நாளை ரொம்ப ஆவலா எதிர்பாத்துட்டிருக்கற விசேஷம்மா இது” என்று சுமிதாவைப் பார்த்து சந்தோஷமாகச் சொன்னார் ரகுநந்தனுடைய மாமா சத்தியமூர்த்தி.

“இன்னைக்கு நைட்டே உங்கப்பாகிட்ட இதப்பத்திக் கலந்து பேசிடலாம் ரகு, அப்பத்தான் கல்யாணத்துக்குக் கொஞ்ச நாள் முன்னடியே கிளம்பி வறதுக்கு அவங்களுக்கும் சவுகரியப்படும்.”

“சரி மாமா” என்ற ரகுநந்தனைப் பார்த்து சிறியவர்கள் சிரிக்க, என்னவென்று கேட்டான் அவன்.

“வாய் நிறைய சரின்னு தான் நீயும் சொல்ற, ஆனா உங்கப்பா இந்தக் கல்யாணத்துல எனக்கு சம்மதமில்லன்னு சொல்லிட்டாருன்னா என்ன பண்ணுவ?” என்று கேட்டாள் வஸந்தி.

“அதெல்லாம் எல்லாரோட சம்மதத்துக்காகவும் காத்துட்டிருக்கறவங்களுக்கு.”

“ஓ, அப்ப நீயும் ஒரு முடிவோடதான் இருக்க போலிருக்கு.”

“பின்ன? நாங்களே ஏதோ போனாப் போகட்டும்னு தான் நீங்க சொல்றதுக்கெல்லாம் தலையாட்டிட்டு இருக்கோம், இனி இப்படியே பேசிட்டிருந்தீங்கன்னா நாங்க பாட்டுக்கு நாளைக்குக் காலையே போய் ரிஜிஸ்டர் மேரேஜ் பண்ணிட்டுப் போய்ட்டே இருப்போம், என்னமா?” என்று சுமிதாவைப் பார்த்துக் கேட்டான் ரகுநந்தன்.

இளையவர்கள் அனைவரும் “ஓஹோ” என்று சிரிக்க, ரகுநந்தனின் பார்வையில் முகம் சிவந்தாள் சுமிதா.